

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURIE HALSE ANDERSON

Konuş Benimle

“Bir şey söyle.”

“Çocuk gibi davranıyorsun, Melinda.”

“Neden bir şey söylemiyorsun?”

“Tanrı aşkına, aç şu ağzını da bir şey söyle!”

Konuşmak gittikçe zorlaşıyordu. Boğazım sürekli acıyor, dudaklarım kuruyordu. Geceleri uyurken çenemi o kadar sıkıyordum ki sabahları başım ağrıyordu... Ne zaman annemle, babamla ya da öğretmenlerden biriyle konuşmaya çalışsam ya kekeleyor ya da donup kalıyordum. Sorunum neydi benim?

Melinda Sordino'nun bir sırrı var. Ama sırrını paylaşabileceği kimsesi yok. Bütün arkadaşları, hatta tanımadığı insanlar bile ondan nefret ediyor. Ve günden güne içine kapanan Melinda, çareyi susmakta buluyor. Yalnızlaştıkça susuyor, sustukça yalnızlaşıyor. Ta ki O ŞEY'den kaçıp saklanamayacağını, O GECE'yi unutamayacağını anlayana dek...

- ★ Ulusal Kitap Ödülü Finalisti
- ★ Michael L. Printz Onur Kitabı
- ★ Edgar Allan Poe Ödülü Finalisti
- ★ Los Angeles Times Kitap Ödülü Finalisti

13 00

₺19.00

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2015

GO! Kitap

KONUŞ BENİMLE

Laurie Halse Anderson

Özgün adı: Speak

ISBN: 978-975-999-839-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Alloy Entertainment, 2013. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Duygu Yücel

Düzeltili: Ergül Karakaya

Son okuma: Arzu Alan

Kapak tasarımı: Michael Morgenstern

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Konuş Benimle

LAURIE HALSE ANDERSON

Çeviren: Duygu Yücel

“Bu büyüleyici ilk romanında Anderson, isabetli gözlemleri ve canlı tasvirleri ile okurları dışlanmış bir gencin zihnine sokuyor... Kitaptaki cesur gerçeklik ve Melinda’nın çok çaba göstererek geçirdiği dönüşüm, okuyucuların kalplerine dokunup onlara ilham verecek.”

—Publisher’s Weekly

“Karanlığın derinliklerine inerken bile müthiş derecede komik olmayı başarabilen *Konuş Benimle*, okurları ilk kelimedenden son kelimeye kadar kendine esir edecek.”

—The Horn Book

“Melinda farklı, sıra dışı ve son derece samimi sesiyle geçmiş ve şu anki deneyimlerini acı ama ironik, hatta bazen komik bir dille anlatıyor...

“Günümüzdeki lise hayatının büyük bölümünü etkisi altına almış acımasızlığa ve vahşiliğe, gazete manşeti kadar gerçek, dehşet verici ve üzücü bir bakış... Sürükleyici konusu, ustaca çizilmiş karakterleri ile kolay kolay unutulmayacak bir kitap.”

—Kirkus Reviews

Ulusal Kitap Ödülü Finalisti
Michael L. Printz Onur Kitabı
Edgar Allan Poe Ödülü Finalisti
Los Angeles Times Kitap Ödülü Finalisti
SCBWI* Golden Kite Ödülü Sahibi
ALA** Gençler İçin En İyi On Kitaptan Biri
ALA Quick Pick
Publishers Weekly Yılın En İyi Kitabı
Booklist Yılın En İyi On Kitabı
BCCB Mavi Kurdele Kitabı
School Library Journal Yılın En İyi Kitabı
Horn Book Fanfare Unvanı
Sekiz eyalet kitap ödülünün sahibi, on birinin finalisti

Ç.N. Society of Children's Book Writers and Illustrators: Çocuk Kitapları Yazarları ve Çizerleri Derneği.

Ç.N. American Library Association: Amerikan Kütüphaneler Birliği.

Sevgili Arkadaşlar,

On iki yıl mı olmuş? *Konuş Benimle* on iki yıl önce mi yayımlanmış?

Mümkün değil.

Tabii, kitap yayımlandığından beri dört çocuk büyüttüm, üç ev değiştirdim ve altı roman yazdım. Yüzümde daha çok kırışıklık, bacaklarımda daha az güç var. Ama on iki yıl! Nasıl olur?

Hiç mümkün görünmüyor çünkü içten içe ben hâlâ on dört yaşıdayım. Melinda gibi hissetmekten, ehliyetimdeki doğum tarihime bakınca şaşırdığımı hatırlıyorum. O heyecanı, endişeyi ve şaşkınlığı hatırlayabiliyorum. Susturulmanın nasıl bir his olduğunu da.

Çoğunuz da benim gibisiniz.

Son on iki yıl içinde yarım milyondan fazla lise öğrencisiyle *Konuř Benimle* hakkında konuştum. Okuduęum mektupların, e-postaların ve Melinda'nın acısını paylaşıp omzumda ağlayan okurların sayısını hatırlamıyor bile. Hepiniz konuşmaya aćsınız. Tek ihtiyacınız olan, sizi dinleyecek daha fazla yetişkin.

Konuş Benimle'nin, sesinizi bulmanıza az da olsa yardım edebildiğini düşünmek istiyorum. Ama *Konuş Benimle* sadece bir araç. Asıl kahramanlar; utancı,

depresyonu ve öfkeyi aşp hikâyelerini anlatma cesaretini bulabilen sizlersiniz. Size çok derin bir saygı duyuyorum.

Maya Angelou, *Kadın Kalbi* kitabında şöyle yazmış: “Eğer kişi şanslıysa, tek bir hayal milyonlarca gerçekliğe dönüşebilir.”

Ben şanslıdan da öteyim. Bu kitap bir nesil okuyucunun, yetişkinliğe giden yolda bir iki adım atmasına yardımcı oldu. Siz de karşılığında bana kendi yolumda yardım ettiniz. O kadar şanslıyım ki...

Umarım her zaman konuşacak cesaretiniz olur.

Laurie

Sesimi bulmama yardım eden Sandy Bernstein'e ve beni
dinleyen eşim Greg'e...

DİNLE

Bize yazıyorsunuz

Houston'dan, Brooklyn'den, Peoria'dan, Rye'dan, New York'tan, Los Angeles'tan, Washington DC'den, ABD'nin her bir yerinden posta kutuma,

İnternete

Sıkı dostların fısıldaşmalarından oluşan bir günlük

Onyüzbin fısıltı, Melinda'ya ve

Bana

Siz:

ben de tecavüze uğradım

onuncu sınıfta, mezuniyetten sonraki yaz,

bir partide

16 yaşındaydım

14 yaşındaydım

5 yaşındaydım ve üç yıl boyunca devam etti

onu seviyordum

onu tanımıyordum bile.

en iyi arkadaşımın ağabeyiydi,

büyükbabamdı, babamdı, annemin sevgilisiydi,

sevgilimdi

kuzenimdi

hocamdı

ilk kez o gece tanışmıştık ve—

dört adam sırayla yaptılar ve—
erkeğim ve benim de başıma geldi ve—

... hamile kaldım kızımı evlatlık verdim...
size de mi oldu?
sana da mı?

Siz:
tecavüze uğramadım ama
babam sürekli içiyor ama
konuşmaktan nefret ediyorum ama
ağabeyim vuruldu ama
dışlanıyorum ama
annemle babam ayrıldı ama
hiç arkadaşım yok ama
evimizi kaybettik ama
sırlarım var –yedi yıllık sırlar
ve kendimi kesiyorum
arkadaşlarım bir yerlerini kesiyor
hepimiz kesiyoruz kesiyoruz
acıdan kurtulmak için

... 5 yaşındaki kuzenim tecavüze uğradı –dışa vurmaya
başlıyor
şimdi...
intihar etmeyi düşünüyor musun?
onu öldürmek istiyor musun?

Siz:

Melinda tanıdığım bir kıza çok benziyor

Hayır, asıl benzediği kişi

(benim)

ben, MelindaSarah'yım

ben, MelindaRogelio'yum ben, MelindaMegan'ım

MelindaAmberMelindaStephenToriPhillipNavdiaTiara-

MateoKristinaBeth

hep canım yanıyor ama

ama

ama

ama

bu kitap kabuğumu kırdı

hep canım yanıyor ama

kitabınız kabuğumu kırdı.

Siz:

okurken ağladım.

okurken güldüm

çok mu salakça?

kızla birlikte oturdum—

biliyorsunuz işte, o kızla—

öğle yemeğinde kimse onunla oturmuyor diye onunla birlikte oturdum

üstelik ben amigo kızım, öyle işte.

Konuş Benimle, hayatımı değiştirdi

kabuğumu kırdı
partileri
getirdi aklıma
bana kanat verdi
bu kitap
ağzımı açtı
fısıldadım, ağladım
kollarımı sıvadım
konuşmaktan nefret ediyorum ama
elimden geleni yapıyorum.

Kim olduğumu hatırlamamı sağladınız.
Teşekkürler.

Not: Derste bu şeyi ölesiye analiz edeceğiz.

Ben:

Ben:

Ben: *ağlıyorum*

Bu şiir, ilk ve son kıtaları dışında, tamamıyla Laurie'nin son on iki yıldır aldığı mektuplardan ve e-postalardan alınan sözler ve kelimelerle oluşturuldu.

BİRİNCİ DÖNEM

MERRYWEATHER LİSESİ'NE HOŞ GELDİNİZ

Bu sabah liseye başlıyorum. Yedi tane yeni defterim, nefret ettiğim bir eteğim, bir de karın ağrım var.

Okul otobüsü hırıldayarak, beklediğim köşeye geldi. Kapı açılınca içeri girdim. Otobüse ilk binen öğrenci bendim. Ben koridorda dikilirken şoför otobüsü yola çıkardı. Nereye oturacaktım? En arka koltuklarda oturan ayyaşlardan değildim. Ortaya otursam tanımadığım biri gelip yanıma oturabilirdi. En öne oturunca da küçük çocuk gibi görünecektim ama arkadaşlarımdan biriyle göz teması kurabilmem için en iyisi önde oturmaktı; arkadaşlarımdan herhangi biri benimle konuşmaya karar verdiyse tabii.

Otobüs, öğrencileri dörder beşer almaya başladı. Ortaokuldayken laboratuvar eşim ya da beden eğitimi dersinde partnerim olmuş kişiler koridorda ilerlerken bana dik dik bakıyorlardı. Gözlerimi kapattım. Ben de bundan korkuyordum işte. Son durağa da uğradıktan sonra otobüste tek başına oturan bir ben kalmıştım.

Şoför yokuşlardan çıkarken vitesi düşürdü. Motor zangırdayınca en arkada oturan çocuklar bağıarak ağza alınmayacak şeyler söylediler. Birisi çok fazla parfüm sürmüştü. Yanımdaki pencereyi açmaya çalıştım ama ufak mandalları kıpırdatamadım bile. Arkamda oturan çocuk kahvaltısını çıkarıp paketini kafamın arkasına attı. Ho-Ho çikolatasının paketi kucağıma düştü.

Okulun önündeki levhayı boyayan hademelerin yanından geçtik. Okulun yönetim kurulu, “Merryweather Lisesi: Truvalıların Yuvası” sloganının, öğrencileri içki ve uyuşturucudan uzak tutmak için yeterince güçlü bir mesaj vermediğini düşünmüş olacak ki yeni takma adımızın Mavi Şeytanlar olmasını kararlaştırmıştı. Ne olduğu belli olmayan Truvalılar olmaktansa, tanıyıp bildiğimiz Şeytanlar olmak daha iyiydi herhalde. Okulun renkleri mor ve gri olarak kalmıştı. Yönetim kurulu yeni okul formaları ısmarlamak istememişti.

Büyük öğrencilerin zil çalana kadar rahatça okulda dolaşmalarına izin vermişlerdi ama dokuzuncu sınıfları konferans salonuna topladılar. Hemen gruplara ayrıldık: Sporcular, Zengin Çocukları, Aptal Dâhiler, Amigo Kızlar, Serseriler, Enteller, Amerika’nın Müstakbel Faşistleri, Kabarık Saçlı Kızlar, Marthalar, Çilekeş Sanatçılar, Tiyatroular ve Gotikler. Ben grupsuzdum. Ağustos ayının son

günlerini kalitesiz çizgi filmler izleyerek geçirmiştım. Alış-veriş merkezine, göle ya da havuza gitmemiş; telefonlara cevap vermemiştim. Liseye yanlış saçla, yanlış kıyafetlerle ve yanlış bir tutumla başlıyordum. Yanına oturacak kimsem de yoktu.

Dışlanmışım.

Eski arkadaşlarımı bulmaya çalışmamın bir anlamı yoktu. Sıradan kızlardan oluşan eski grubumuz parçalanmıştı ve parçaları şimdi rakip gruplara çekiliyordu. Nicole, sporcularla oturmuştu; birlikte yaz liginden kalan yaralarını karşılaşıyorlardı. Ivy, koridorun bir tarafındaki Çilekeş Sanatçılarla diğer tarafındaki Tiyatrocular arasında gidip geliyordu. İki gruba da yetecek kadar kişilikli bir kızdı. Jessica, Nevada'ya taşınmıştı. Pek bir şey kaybetmiş sayılmazdım. Zaten benden çok Ivy'nin arkadaşıydı.

Arkamdaki çocuklar o kadar sesli güldüler ki bana güldüklerini anladım. Kendime engel olamayıp arkama döndüm. Rachel'ı gördüm. Etrafında, Doğu Yakası Alışveriş Merkezi'nden giyinmedikleri her hallerinden belli olan birkaç çocuk vardı. Rachel Bruin, eskiden en iyi arkadaşımdı. Arkamdaki bir şeye gözünü dikmişti. Bir şeyler söylemek istiyordum, kelimeler dilimin ucuna kadar gelmişti. Birlikte bir sürü çikolatalı kek yediğim, bana yüzmeyi öğretene, ai-

lemle ilgili sorunlarımı anlayabilen, odamla dalga geçmeyen kızdı bu. Olanları olduğu gibi anlatmak için can attığım biri varsa, o da Rachel'dı. Boğazım yanıyordu.

Bir an göz göze geldik. Sessizce dudaklarını oynatarak, "Senden nefret ediyorum," dedi. Bana sırtını dönüp arkadaşlarıyla gülüşmeye başladı. Dudağımı ısırdım. Bunu düşünmeyecektim. Çirkin bir şeydi ama bitmişti ve artık düşünmeme gerek yoktu. Dudağım biraz kanadı. Kanın tadı paslı metal gibiydi. Oturmam gerekiyordu.

Konferans salonunun ortasında, *National Geographic* belgeselindeki yaralı bir zebra gibi durdum ve yanına oturabileceğim birini aradım. Kim olursa razıydım. Yırtıcı bir hayvan yaklaşıyordu: Ağarmış saçlarını asker tıraşı yaptırmış, kafasından daha kalın olan boynuna da bir düdük asmıştı. Muhtemelen sert bir spor dalına koçluk yapması için işe alınmış bir sosyal bilgiler öğretmeniydi.

Bay Boyun: "Otur!" dedi.

Bir yere oturdum. Benim gibi yaralı bir başka zebra bana dönüp gülümsedi. Dişlerinde en az beş bin dolar değerinde diş teli vardı ama ayakkabıları çok güzeldi. "Ben Heather. Ohio'dan geldim," dedi. "Burada yeniyim. Sen de öyle misin?" Cevap vermeye fırsat bulamadan ışıklar kısıldı ve beyin yıkama başladı.

LİSEDE SÖYLENEN İLK ON YALAN

1. Biz, size yardım etmek için buradayız.
2. Zil çalmadan sınıfınıza gitmek için yeterince vaktiniz olacaktır.
3. Kıyafet yönetmeliğine uymak zorundasınız.
4. Okul sınırları içinde sigara içmek yasaktır.
5. Futbol takımımız bu yıl şampiyon olacak.
6. Burada sizden daha fazlasını bekliyoruz.
7. Rehber öğretmenleriniz sizi dinlemek için her zaman müsait olacaklar.
8. Ders programlarınızı oluştururken ihtiyaçlarınız göz önünde bulunduruldu.
9. Koridorlardaki dolabınızın şifresini sizden başka kimse bilmeyecek.
10. Bu yılları ileride sevgiyle anacaksınız.

İlk dersim biyolojiydi. Sınıfı bulamayınca koridorlarda boş boş gezdiğim için ilk uyarımı aldım. Saat sabah 08.50. Mezun olmama sadece 699 gün ve 7 ders kaldı.

ÖĞRETMENLERİMİZ ALANLARININ EN İYİLERİDİR...

Edebiyat öğretmenimin yüzü yoktu. Hiç taranmamış tel tel saçları omuzlarına dökülüyordu. Saçları diplerden kulakla-

rına kadar siyahtı, kabarık uçları ise parlak turuncu. Kuaförünü mü kızdırmıştı yoksa kral kelebeğine mi dönüşüyordu anlamamıştım. Ona Saç Kadın demeye karar verdim.

Yüzümüze bakmadığı için Saç Kadın'ın yoklama alması yirmi dakika sürdü. Kafasını masasına eğmiş, yüzünü saçlarının arkasına saklamıştı. Dersin geri kalanı boyunca da tahtaya yazı yazıp bayrağa bakarak, okumamız gereken kitaplardan bahsetti. Ders için tutacağımız anı defterlerimize her gün bir şeyler yazmamızı istedi ama okumayacağına dair söz verdi. Ben de onun ne kadar tuhaf olduğunu yazdım.

Sosyal bilgiler dersinde de anı defteri tutuyorduk. Okul, defterler için iyi bir fiyat almıştı herhalde. Dokuz yıldır dokuzuncu defa Amerikan Tarihi dersi alıyorduk. Harita okuma becerileri tekrarı, bir hafta Amerikan yerlileri, Kolomb Günü'nde Kristof Kolomb, Şükran Günü'ne yaklaşıncı da Pilgrimler*. Her yıl, günümüze gelene kadar bütün konuları işleyeceğimizi söylüyorlardı ama hep Sanayi Devrimi'nde kalıyorduk. Yedinci sınıfta Birinci Dünya Savaşı'na kadar gelmiştik. Bütün dünyanın katıldığı bir savaşın yaşandığını kim tahmin edebilirdi ki? Sosyal bilgiler öğretmenlerinin programa uymaları için daha fazla bayram ve özel gün gerekiyordu.

Ç.N. Plymouth Kolonisi'nin (aynı zamanda New England bölgesinin) ilk yerleşimcileri için kullanılan bir tabirdir.

Sosyal bilgiler öğretmenim Bay Boyun'du; konferans salonunda oturmam için bana kükreyen adam. Beni çok iyi hatırlıyordu. "Gözüm üzerinde! Ön sıraya geç!"

Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim. Bu adamda kesin travma sonrası stres bozukluğu vardı. Vietnam, Irak ya da televizyondaki o savaşlardan birine gitmiş olmalıydı.

İLGİ ODAĞI

Sosyal bilgilerden sonra koridordaki dolabımı buldum. Kiliidi biraz takılıyordu ama açabildim. Sonra da dördüncü dersin bitiminde öğle yemeğine giden öğrencilere katıldım ve koridorun sonundaki kafeteryaya sürüklendim.

Lisenin ilk gününde evden yemek getirmemem gerektiğini biliyordum. Okulda kabul edilen yemek modasının ne olacağını önceden bilmek mümkün değildi. Kese kâğıtları basit bir banliyö simgesi mi olacaktı, yoksa hayati bir inek aparatı mı? Yalıtımlı yemek poşetleri dünyamızı kurtarmanın havalı bir yolu muydu, yoksa her şeye karışan bir anemimiz olduğunun göstergesi mi? Tek çözüm kafeteryadan yemek almaktı. Hem bu sayede, arkadaş canlısı bir yüz ya da gizli bir köşe bulmak için kafeteryaya göz gezdirecek vakit bulmuş olurdum.

Öğle yemeğinde ana yemek hindiydi. Yanında da hazır patates püresi, ıslak bir yeşil sebze, bir de kurabiye vardı. Başka bir şey sipariş etmek için ne yapmam gerektiğinden emin değildim, o yüzden tepsimi öylece kaydırıp kafeterya arılarının yemekleri doldurmasına izin verdim. Önümdeki iki buçuk metrelik son sınıf çocuk nasıl yapıtıysa, tek kelime bile etmeden üç tane cheeseburger, patates kızartması ve iki tane çikolata aldı. Gözlerini kullanarak Mors alfabesiyle mi söylemişti acaba? Bu konu üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyordu. Basketbol Direği'nin arkasından kafeteryaya girdim.

Birkaç arkadaşımı, daha doğrusu önceden arkadaşım olduğunu sandığım birkaç kişiyi gördüm ama onlar da kafalarını başka tarafa çevirdiler. Hızlı düşünmem gerekiyordu. Sabah konuştuğum yeni kız Heather pencerenin yanında kitap okuyordu. Onun yanına oturabilirdim. Ya da bir çöp kutusunun arkasına saklanabilirdim. Ya da belki yemeğimi çöpe atıp kapıdan çıkıp gidebilirdim.

Basketbol Direği, arkadaşlarının oturduğu bir masaya el salladı. Tabii ya. Basket takımı. Hepsi birden Basketbol Direği'ne küfür etmeye başladılar. Sivilceli atletik çocuklar, böyle tuhaf bir biçimde selamlaşıyorlardı. Önümdeki çocuk da gülüp çikolatasını masadakilere fırlattı. Etrafından dolanıp geçmeye çalıştım.

Pat! Bir avuç soslu patates püresi göğsümün ortasına çarptı. Kafeteryadaki herkes bana bakarken bir anda bütün ses kesildi. Herkes suratımı aklına kazıyordu. Beni sonsuza kadar, “okulun ilk gününde göğsüne patates atılan kız” olarak tanıyacaktı. Basketbol Direği özür dileyip bir şeyler söylemeye başladı ama geri kalan dört yüz kişi kahkahalara boğulunca ne dediğini duyamadım. Dudaklarını da okuyamıyordum ki... Tepsimi bırakıp kapıya doğru koştum.

Kafeteryadan o kadar hızlı çıktım ki atletizm hocası görse beni yıldız takımına alırdı. Ama maalesef kafeteryada Bay Boyun görevliydi. Gerçi elinde futbol topu yoksa on saniyeden kısa sürede yüz metre koşan bir kız, Bay Boyun’un ilgisini çekmiyordu.

Bay Boyun: “Yine karşılaştık.”

Ben:

“Eve gidip üzerimi değiştirmem lazım,” ya da “Mankafanın ne yaptığını gördünüz mü?” desem dinler miydi acaba? Mümkün değildi. Tek kelime etmedim.

Bay Boyun: “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Ben:

Hiçbir şey söylememek daha kolaydı. Çeneni kapat, dudaklarını mühürle, sesini kes! İletişim kurmakla ya da

duyguları ifade etmekle ilgili televizyonda duyduğunuz bütün o saçmalıklar yalandan ibaretti. Aslında kimse ne söyleyeceğinizi duymak istemiyordu.

Bay Boyun, defterine bir şeyler yazdı. “Seni daha ilk gördüğümde baş belası olacağını anlamıştım. Ben yirmi dört yıldır burada öğretmenlik yapıyorum, bir çocuğun aklından ne geçtiğini gözlerine bakar bakmaz anlayabilirim. Artık uyarı yok sana. Koridorda izinsiz gezdiğin için resmi ihtar veriyorum.”

MABET

Öğle yemeğinden sonraki resim dersi, kâbustan sonraki rüya gibiydi. Sınıf binanın en uzak ucundaydı, uzun pencerele-ri güneye bakıyordu. Syracuse’da pek güneş olmuyordu, o yüzden resim sınıfı mümkün olduğunca çok ışık alacak şekilde tasarlanmıştı. Sınıf tozluydu ama pis değildi. Yerde kurumuş boya lekeleri, duvarlarda işkence görmüş ergen ve şişko köpek yavrusu resimleri, raflarda da kilden yapılmış bir sürü çanak çömlek vardı. Radyoda da en sevdiğim kanal açıktı.

Bay Freeman çirkindi. Çekirgeyi andıran yaşlı vücuduyla, uzun bacaklı sirk cambazlarına benziyordu. Gözlerinin arasından sarkan burnu kredi kartını andırıyordu. Ama sınıfa girdiğimizde bize gülümsüyordu.

Dönen bir çömleğin üzerine eğilmişti. Elleri çamurdan kıpkırmızıydı. “Size hayatta kalmayı öğretecek tek derse hoş geldiniz,” dedi. “Sanata hoş geldiniz.”

Masasına yakın bir sıraya oturdum. Ivy de bu dersteydi. O da kapının yanına oturdu. Bana bakmasını sağlamak için Ivy’ye gözlerimi dikip baktım. Filmlerde oluyordu öyle şeyler; insanlar başkalarının onlara baktığını hissediyor ve bir şeyler söylemek için dönmek zorunda kalıyorlardı. Ya Ivy’nin çok iyi bir güç kalkanı vardı ya da benim lazer bakışlarım o kadar da güçlü değildi. Bir türlü bakmıyordu bana. Keşke onun yanına oturabilseydim. Sanattan anlıyordu.

Bay Freeman olduğu yerde döndü ve ellerini yıkamadan bir tebeşir aldı. Tahtaya “RUH” yazdı. Elindeki kil kelimenin üzerine kurumuş kan gibi bulaştı. “Eğer cesaret edebilirsiniz burada ruhunuzu bulabilirsiniz. Daha önce bakmaya bile cesaret edemediğiniz parçanıza dokunabilirsiniz. Buraya gelip de bana nasıl yüz çizileceğini sormayın. Rüzgârı nasıl bulacağınızı sorun.”

Arkama bir göz attım. Sınıftaki öğrenciler sadece bakışlarıyla anlaşıyorlar bile hemfikir olmuş gibilerdi. Bu adam tuhaftı. Kendisi de bunu görüyor, bizim ne düşündüğümüzü anlıyor olmalıydı. Konuşup duruyordu. Okuma yazmayı öğrenmek için milyonlarca saat uğraşacağımızdan mezun

olurken okuma yazmayı bileceğimizi söylüyordu. (Bu söylediğine karşı çıkabilirdim.)

Bay Freeman: “Bu zamanımızı neden sanata harcamayalım ki? Resme, heykele, kara kaleme, pastel boyalara, sulu boyaya? Kelimeler ve sayılar, imgelerden daha mı önemli? Buna kim karar verdi? Cebir sizin gözlerinizi yaşırtıyor mu?” (Cevap beklediğini sanan birkaç kişi ellerini kaldırdı.) “Çoğul iyelik zamirleri kalbinizden geçenleri ifade etmenize yetiyor mu? Şimdi sanatı öğrenmezseniz, nefes almayı da hiçbir zaman öğrenemezsiniz!!!”

Dahası da vardı. Kelimelerin değerini küçümseyen birine göre fazlasıyla kelime kullanıyordu. Bir ara dalıp gitmişim. Kendime geldiğimde elinde bir küre tutuyordu. Kuzey Yarım Küre’nin bir kısmı yoktu. “Biri bana bunun ne olduğunu söyleyebilir mi?” diye sordu. Arkadan biri, “Küre?” dedi. Bay Freeman gözlerini devirdi. “Bir çocuğun yanlışlıkla devirip kırıldığı ve mezun olabilmek için kendi parasıyla zararını ödediği pahalı bir heykel olabilir mi?” diye sordu başka biri.

Bay Freeman iç çekti. “Hayal gücünden eser yok. Kaç yaşındasınız siz? On üç mü? On dört mü? Daha şimdiden yaratıcılığınızı elinizden almalarına izin mi verdiniz? Bu, yağışlı havalarda dışarıda oynayamadıklarında kızlarımın

stüdyomda oynamalarına izin verdiğim eski bir küre. Bir gün Jenny, ayağını Teksas'a geçirdi ve Amerika Birleşik Devletleri suların altına gömüldü. *Voilà!* Alın size bir fikir! Bu kırık küreyi kullanarak çok güçlü görüntüler ifade edilebilir. Mesela, kuduz bir köpek Alaska'yı dişlerken insanların delikten kaçtığı bir resim çizebilirsiniz. Fırsatlar sonsuz. Neredeyse sınırsız. Ve siz bu fırsatları hak edecek kadar önemlisiniz.”

Hı?

“Şimdi her biriniz kürenin içinden bir kâğıt seçeceksiniz.” Hepimiz dünyanın merkezinden kırmızı bir kâğıt alalım diye sınıfta dolasmaya başladı. “Kâğıtta bir kelime göreceksiniz. Bir nesne adı. Umarım beğenirsiniz. Bu yıl boyunca o nesneyi bir sanat eserine çevirmeyi öğreneceksiniz. Heykelini yapacaksınız, çizeceksiniz, kolaj yapacaksınız, oyma yapacaksınız. Bilgisayar öğretmeni bu yıl benimle konuşursa, laboratuvarı kullanarak bilgisayar destekli tasarımlarını da yapabilirsiniz. Ama dikkat edilmesi gereken bir nokta var: Yıl sonuna kadar bu nesnenizin bir şeyler söylemesini, bir duygu ifade etmesini, ona bakan herkese bir şeyler anlatmasını sağlamalısınız.”

Sınıftakilerden bazıları homurdandı. Heyecandan kalbim pır pır etti. Bunu yapmamıza gerçekten izin verecek miydi?

Çok eğlenceli olacağa benziyordu. Benim sıramın önünde durdu. Elimi kürenin dibine daldırıp kendi kâğıdımı çektim. “Ağaç.” Ağaç mı? Çok kolaydı bu. Ağaç çizmeyi daha ikinci sınıftayken öğrenmiştim. Başka bir kâğıt çekmek için elimi uzattım. Bay Freeman kafasını iki yana salladı. “Olamaz,” dedi. “Kaderini seçtin, artık değiştiremezsin.”

Çömlek çarkının altından bir kova kil çıkardı ve yumruk büyüklüğünde parçalara ayırıp hepimize birer tane attı. Sonra radyonun sesini açıp güldü. “Yolculuğa hoş geldiniz.”

ESPAÑOL

İspanyolca öğretmenimiz, bütün bir yılı bizimle kendi dilimizde hiç konuşmadan geçirmeyi deneyecekti. Böylesi hem komik hem de faydalıydı, bu şekilde onu duymazdan gelmek daha kolay oluyordu. İletişim kurmaya çalışırken sürekli abartılı el kol hareketleri yapıp rol kesiyordu. Sanki sessiz sinema dersi alıyorduk. İspanyolca bir cümle söyledikten sonra elini alnına koydu. “Ateşiniz var!” dedi sınıftan biri. Öğretmen kafasını iki yana sallayıp aynı hareketi tekrar yaptı. “Bayılacak gibisiniz!” Hayır! Koridora çıktı, sonra meşgul ve şaşkın bir ifadeyle pat diye içeri girdi. Bize döndü, bizi gördüğüne şaşırmış gibi yaptı, sonra da elini alnına koyduğu kısmı tekrarladı. “Kaybolmuşsunuz!”

“Kızgınsınız!” “Yanlış okuldasınız!” “Yanlış ülkedesiniz!”
“Yanlış gezegendesiniz!”

Bir kez daha denedi. Bu defa elini alına o kadar sert vurdu ki biraz sendeledi. Alnı da ruju kadar kızarmıştı. Tahminler devam ediyordu. “Sınıfta bu kadar çok çocuk olduğuna inanamıyorsunuz!” “İspanyolca konuşmayı unuttunuz!” “Migreniniz tuttu!” “Ne anlatmaya çalıştığınızı çözemezsek migreniniz tutacak!”

Çaresizlikle tahtaya İspanyolca bir cümle yazdı: *Me sorprende que estoy tan cansada hoy*. Anlamını kimse bilmiyordu. İspanyolca bilmiyorduk ki; o yüzden bu dersteydik ya zaten. En sonunda birisi İspanyolca-İngilizce sözlüğünü çıkarmayı akıl etti. Ders bitene kadar cümleyi çevirmeye çalıştık. Zil çaldığında “Yorulmak bugün şaşırmak,” sonucuna kadar ulaşabilmiştik.

EV. ÖDEV.

Okulun ilk iki haftasını nükleer çöküntü yaşamadan atlabilmiştim. Ohio’lu Heather öğle yemeklerinde yanıma oturuyor ve edebiyat ödevi hakkında konuşmak için beni telefonla arıyordu. Saatlerce konuşabiliyordu. Tek yapmam gereken telefonu kulağıma dayayıp kabloyla oynarken ara-

da sırada “Hım,” sesleri çıkarmaktı. Rachel ve dokuz yıldır tanıdığım diğer herkes beni görmezden gelmeye devam ediyordu. Koridorlarda birileri ha bire bana çarpıyordu. Birkaç kez kitaplarım düşüp yere saçıldı. Üzerinde fazla durmamaya çalışıyordum. Eninde sonunda bitecekti.

Annem başlarda, yemek yapıp buzdolabına koyma konusunda bayağı iyi iş çıkarıyordu ama hep böyle devam etmeyeceğini biliyordum. Eve geldiğimde “*Pizza. 555-4892. Bu defa bahşış az olsun*” yazılı bir not buldum. Notun yanına da yirmi dolar iliştilmişti. Ailece güzel bir sistem oturtmuştuk. Mutfak tezgâhının üzerindeki notlarla haberleşiyorduk. Okul için bir şeye ihtiyacım olduğunda ya da beni alışveriş merkezine götürmeleri gerektiğinde bir not yazıyordum. Onlar da işten ne zaman geleceklerini ya da buzu çözülsün diye buzdolabından neleri çıkartmam gerektiğini yazıyorlardı. Zaten konuşacak başka ne vardı ki?

Annem yine çalışanlarıyla bazı sorunlar yaşıyordu. Şehir merkezindeki Efferts isimli bir giyim mağazasının müdürüydü. Patronu alışveriş merkezindeki şubede çalışmasını teklif etmiş ama annem istememişti. Sanırım insanlara şehir merkezindeki çarşıda çalıştığını söylediğinde aldığı tepkiler hoşuna gidiyordu. “Korkmuyor musun?” diye soruyorlardı. “Ben olsam hayatta çalışmazdım orada.” Annem, başka-

larının yapmaktan korktuğu şeyleri yapmaya bayılıyordu. İstese yılan bakıcısı bile olabilirdi.

Ama mağazanın şehir merkezinde olması, çalışacak insan bulmasını zorlaştırıyordu. Her gün bir şeyler çalan hırsızlar, kapı önüne işeyen serseriler ve arada sırada gelen silahlı soyguncular, iş arayanların gözünü korkutuyordu. Düşünün artık. Daha eylülün ikinci haftasındaydık ama annem şimdiden Noel zamanını düşünüyordu. Aklında sürekli plastik kar taneleriyle kırmızı kostümlü Noel Babalar vardı. Eylülde bile yeterince eleman bulamazsa, bayram sezonu gelince boğazına kadar batacaktı.

Saat 15.10'da akşam yemeğimi sipariş edip beyaz kanepede yedim. Bu kanepeyi aldıklarında annem mi yoksa babam mı atak geçiriyordu, bilmiyordum. Burada otururken yemek yemek için minderlerin kirli tarafını çevirmek gerekiyordu. Kanepenin iki kişiliği vardı: Biri "Melinda sucuklu ve mantarlı pizzayı mideye indiriyor" kişiliği, öbürü de "Oturma odasında kimse yemek yiyemez, hayır hanımefendi" kişiliği. Yemek yiyip televizyon izlerken babamın cipinin sesini duyunca hemen ayaklandım. Minderlerin güzel ve bembeyaz yüzlerini üste çevirip hemen yukarıya koştum. Babam kapıyı açana kadar her şey görmek istediği gibi olmuş, bense gözden kaybolmuştum.

Odam bir uzaylıya aitti. Beşinci sınıftaki halimden kalan bir kartpostalı. O zamanlar deli gibi her şeyi güllerle kap-

lamak istiyor, pembedin dünyadaki en güzel renk olduğunu düşünüyordum. Hepsi Rachel'ın suçuydu. Odasını baştan dekore etmek için annesine yalvarınca hepimiz odalarımızı yenilemeye başlamıştık. Nicole komodininin etrafına küçük, aptal kılıfı geçirmek istememişti. Ivy ise her zaman ki gibi abartmıştı. Jessica odasını çöl ve kovboy temasıyla süslemişti. Bense hepsinden bir şey çalıp, odamı hepsinin arasında kalan bir şeye dönüştürmüştüm. Bana ait olan tek şey küçüklüğümden kalan pelüş tavşan koleksiyonumla ci binlikli yatağımdı. Nicole benimle ne kadar dalga geçse de yatağımyı değiştirmemiştim. Güllü duvar kâğıdını değiştirmeyi düşünüyordum ama o zaman annem işime karışacaktı, babam duvarları ölçecekti, sonra da duvar rengi konusunda tartışmaya başlayacaklardı. Zaten nasıl bir şey istediğimden de emin değıldim.

Ödev yapmak gibi bir şansım yoktu. Yatağımyı gidip uyuyayım diye beni çağırıyordu adeta. Kendime engel olamadım. Yumuşak yastıklarım la sıcak yorganım benden daha güçlüydü. Yatağına sokulmaktan başka seçeneğim yoktu.

Babamın televizyonu açtığını duydum. Çın, çın, çın. Buz küplerini kalın dipli bir bardağına koyup üzerine içki doldurdu. Mikrodalga fırını açtı (pizza için sanırım), tekrar kapattı ve fırının saatini ayarladı. Evde olduğumyı anlasın

diye r dyomu  ctım. Gerçekten uyumayacaktım. Bazen böyle uykuya giden yolda bir dinlenme noktası bulup saatlerce uykuyla uyanıklık arasında kalıyordum. Gözlerimi kapatmama bile gerek yoktu, yorganın altında güvenle uzanıp nefes almam yetiyordu.

Babam televizyonun sesini  ctı. Haber sunucusunun sesi geldi. “Evde çıkan yangında be   l ! Genç kız saldırıya uğradı! Benzin istasyonu soygununda gençlerden   pheleleniyor!” Alt duda ımın kurumu  bir parçasını kemirmeye ba ladım. Babam kanaldan kanala geçiyor, aynı haberleri tekrar tekrar izliyordu.

Odanın diğer ucunda duran aynada kendimi izledim. Of! Sa ım tamamen yorganın içindeydi, hiç görünmüyordu. Yüzümde  ekiller bulmaya çalıştım. Yunan mitolojisindeki orman perileri gibi a acıma bir yüz koyabilir miydim acaba? İki yuvarlak göz, üstlerine iki siyah çizgi şeklinde kaç, bir domuz burnu, bir de kemirilmi  korkunç bir a ız. Kesinlikle bir orman perisi yüzü değildi. Dudaklarımı kemirmeyi bırakamıyordum. A zım başkasına aitmi  gibi görünüyordu. Hem de tanımadı ım birine.

Yataktan kalkıp aynayı indirdim. Sonra da duvara bakacak şekilde, dolabımın arkasına koydum.

KORKUSUZ LİDERİMİZ

Tuvalette saklanıp ortalığın durulmasını bekliyordum. Kapıdan gizlice baktım. Müdür Müdür Bey koridorda başıboş gezen başka bir öğrenciyi yakaladı.

Müdür Müdür Bey: “Geç kâğıdın nerede, Küçük Bey?”

Başıboş Öğrenci: “Şimdi almaya gidiyorum.”

MMB: “Ama geç kâğıdın olmadan koridorda dolanamazsın.”

BÖ: “Biliyorum, ben de çok üzülüyorum. O yüzden acele edip bir geç kâğıdı almam lazım.”

Müdür Müdür Bey, Bugs Bunny bir numara çektiğinde Daffy Duck’ın takındığı gibi bir ifadeyle kalakaldı.

MMB: “İyi, acele et. Git geç kâğıdını al.”

Başıboş Öğrenci el sallayıp gülümseyerek koştu gitti. Müdür Müdür Bey aksi istikamette yürürken deminki konuşmayı kafasında tekrar edip yanlış giden şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Bunu düşünüp güldüm.

BEDEN EĞİTİMİ

Beden eğitimi dersi yasaklanmalıydı. İnsanı rezil ediyordu.

Soyunma odasındaki dolabım kapıya en yakın olan dolaptı, bu yüzden de üstümü banyodaki bölmelerin birinde değiştirmem gerekiyordu. Ohio’lu Heather’ın dolabı da benimkinin hemen yanındaydı. Heather, beden dersinin formasını normal giysilerinin içine giyyordu. Dersten sonra şortunu değiştiriyordu ama atlet sürekli üzerinde kalıyordu. Bu halini gördükçe Ohio’lu kızlar için endişeleniyordum. Hepsi atlet giymek zorunda mıydı yoksa?

Beden eğitimi dersinde Heather dışında tanıdığım tek kız Nicole’dü. Eski grubumuzda ikimiz hiç yakın olmamıştık. Okul başladığında bir keresinde bana neredeyse bir şey söyleyecek gibi olmuştu ama konuşmak yerine yere bakıp Nike ayakkabılarını tekrar bağlamayı tercih etmişti. Nicole okulun futbol takımında olduğu için sessiz, temiz kokulu bir girintide tam boy bir dolaba sahipti. Etrafta insanlar varken üzerini değiştirmekten çekinmezdi. Sütyenini bile değiştirirdi. Normal derslerde bir spor sütyeni, beden eğitiminde bir başka spor sütyeni giyerdi. Hiç yüzü kızarmadan ya da kendini saklamak için arkasını dönmeden rahatça üzerini değiştirirdi. Sporcu olmakla alakalıydı herhalde. O kadar güçlüysen insanların göğüslerin ya da kalçaların hakkında yorum yapmasına aldırmazdın.

Eylülün son günleriydi ve çim hokeyi takımımızı kuruyorduk. Çim hokeyi bir çamur oyunuydu ve sadece insana kar havası gibi gelen yağışlı ve bulutlu günlerde oynanıyordu. Kim akıl etmişti ki bunu? İş, çim hokeyine gelince Nicole'ü durdurmak mümkün değildi. Sahada o kadar hızlı koşuyordu ki yoluna çıkan herkesi yıkayıp geçen bir çamur dalgası yaratıyordu. Bir bilek hareketiyle topu kaleye sokar ve gülümseyip koş a koş a orta sahaya dönerdi.

Nicole, içinde bir top ve bir düdük olan her şeyi yapabiliirdi. Basketbol, softbol, lakros, Amerikan futbolu, futbol, ragbi. Ne olursa. Üstelik dünyanın en kolay şeyini yapıyormuş gibi görünürdü. Erkekler daha iyi oynamayı öğrenmek için onu izlerdi. Güzel olmasının da payı vardı tabii. Bu yaz bir spor kampında dişini kırmış ve böyle daha da güzel olmuştu.

Beden eğitimi öğretmenlerinin kalbinde özel bir yeri vardı Nicole'ün. Potansiyel teşkil ediyordu. Öğretmenler Nicole'e bakınca geleceğin eyalet şampiyonunu görüyorlardı. Onun sayesinde maaşları artacaktı. Bir keresinde arka arkaya 35 tane gol atınca benim takımım sahadan çıkıp gitmek istedi. Öğretmen de Nicole'ü hakem yaptı. Benim takımım kaybetmekle kalmadı, bir de yaralanan dört kız revire gitti. Nicole, faul konseptine inanmıyordu. O, "Ölene ya da sakatlanana kadar oyna" ekolünden geliyordu.

Nicole'ün tavırları olmasa bütün bunlarla baş etmek çok daha kolay olurdu. Berbat dolabım, güve gibi peşimde gezen Heather, çamurun içinde debelenip Savaşçı Prenses Nicole'ü koçun iltifatlarını dinlerken izlediğim soğuk sabahlar; hepsine katlanabilirdim. Ama Nicole çok cana yakındı. Ohio'lu Heather'la bile konuşuyordu. Heather'a top çarparsa diş telleri dudağını kesmesin diye takacağı bir ağız koruyucusunu nereden alabileceğini söylemişti. Heather şimdi de spor sütyeni almak istiyordu. Nicole kötü kalpli değildi işte. Öyle olsaydı ondan nefret etmek daha kolay olabilirdi.

DOSTLAR

Rachel lavaboda yanımdaydı. Düzeltiyim. *Rachelle* lavaboda yanımdaydı. Adını değiştirmişti. Rachelle, yabancı değişim öğrencileriyle takılarak Avrupa kökenlerini canlandırmaya çalışıyordu. Okulun beşinci haftasında artık Fransızca küfür edebiliyordu. Yırtılmış siyah külotlu çoraplar giyiyor ve koltuk altlarını tıraş etmiyordu. O kolunu kaldırıp birine el sallarken insanın aklına yavru şempanzeler geliyordu.

Bir zamanlar en yakın arkadaşım olduğuna inanamıyordum.

Ben lavaboya, gözümde düşen sağ lensimi geri takmak için gelmişim. Rachelle de yorgun ve halsiz görünmek için gözlerinin altına maskara bulaştırıyordu. Bana yine nefret dolu gözlerle bakmasın diye kaçıp gitmeyi düşündüm ama edebiyat öğretmenim Saç Kadın koridor görevlisiydi ve bugünkü dersine gitmeyi unuttuğum için gözüne görünmek istemiyordum.

Ben: “Selam.”

Rachelle: “Hı-hı.”

Şimdi ne olacaktı? Sanki hiçbir şey olmamış gibi soğuk davranmalıydım. Buz gibi. Kar gibi.

Ben: “Nasıl gidiyor?” Lensimi takmaya çalışırken parmağım gözümde girdi. Ne kadar da havalıydım!

Rachelle: “Eh.” Gözümde maskara sürüp ovuşturdu ve bütün yüzümde bulaştırdı.

Soğuk davranmak istemiyordum. Boğazına yapışmak ve bana pislikmişim gibi davrandığı için bağırarak istiyordum. Gerçekleri öğrenme zahmetine bile girmemişti. Ne biçim arkadaştı böyle? Lensim göz kapağımın altında ikiye katlandı. Sağ gözümde yaşlar birikmeye başladı.

Ben: “Ah.”

Rachelle: [Homurdandı. Bir adım geriye gidip kafasını iki yana çevirerek eserini hayranlıkla izledi. Elmacık kemiklerine kuş pislemişti sanki.] “*Pas mal.*”

Dudaklarının arasına sigara şeklinde bir şeker koydu. Rachelle sigara içmeye can atıyordu ama astımı vardı. Bir dokuzuncu sınıf öğrencisinde hiç görülmemiş yeni bir şey başlatmıştı. Sigara şeklinde şeker. Değişim öğrencileri bayılıyordu buna. Çok geçmeden sade kahve içip resimsiz kitaplar okumaya başlardı kesin.

Bir değişim öğrencisi, sifonu çekip tuvaletlerin birinden çıktı. İsmi Greta ya da Ingrid olan mankene benziyordu. Bir tek Amerikalı gençler mi kısa ve tıknaz oluyordu? Kız yabancı bir dilde bir şeyler söylüyor, Rachelle de güldü. Sanki anlamıştı da!

Ben:

Rachelle suratıma sigara şekerin dumanını üfleyip beni başından savdı. Mutfakta yere düşen bir kek gibi fırlatıp atmıştı beni. Rachelle ve Greta-Ingrid lavabodan süzülerek çıkıp gittiler. Hiçbirinin ayakkabısına tuvalet kâğıdı yapışmamıştı. Adalet bunun neresindeydi?

Ç.N. Fr. Fena değil.

Bana yeni bir arkadaş lazımdı. Bir arkadaşla ihtiyacım vardı. nokta. Gerçek bir arkadaş değil. Yakın olup elbiselerimi paylaşacağım ya da pijama partileri yapıp kikirdeyeceğim biri değil. Sadece görünürde arkadaşım olacak, istediğim zaman bırakabileceğim bir arkadaş. Aksesuar gibi. Böyle aptal gibi hissetmeyeyim ya da görünmeyeyim diye.

Günlüğüme bugün yazacağım yazı: “Değişim öğrencileri ülkemizi mahvediyor.”

HEATHER OLMAK

Heather’ın otobüsünde eve giderken, Heather beni bir kulübe katılmaya ikna etmek için uğraşıyordu. Bir planı vardı. Haftanın her günü bir tane olacak şekilde beş tane kulübe katılmamızı istiyordu. Kilit nokta, doğru insanların olduğu grupları seçmekti. Latince Kulübü söz konusu bile olamazdı. Aynı şekilde Bowling Kulübü de. Heather aslında bowlingi seviyordu –eski okulunda çok önemli bir şeymiş– ama bizim okuldaki bowling salonunu görünce hiçbir Doğru İnsanın oraya ayak basmayacağını anlamıştı.

Heather’ın evine vardığımızda annesi bizi kapıda karşıladı. Günümüzün nasıl geçtiğini, ne zamandır bu kasabada yaşadığımı öğrenmek istedi. Sonra da ailemle ilgili basit sorular

sorarak kızına uygun bir arkadaş olup olmadığını anlama-ya çalıştı. Benim için sorun değildi. Umursamasının hoş bir şey olduğunu düşünüyordum.

Heather'ın odasında hâlâ dekoratörler çalıştığı için odasına gidemedik. Büyük bir kâse şekerli patlamış mısır ve iki şişe diyet gazozla birlikte bodruma çekildik. Dekoratörler ilk önce burayı halletmişti. Hiç bodrum gibi durmuyordu. Bizim oturma odamızdakinden bile daha güzel bir halıyla kaplanmıştı. Köşede kocaman bir televizyon parıldıyordu. Kenarda da bir bilardo masasıyla spor aletleri vardı. Bodrum gibi kokmuyordu bile.

Heather koşu bandına atlayıp planlarına devam etti. Merryweather'ın sosyal ortamı hakkındaki araştırmasını anlatmayı daha bitirmemişti. Ama Uluslararası İlişkiler Kulübü'yle veya Seçkin Koro'yla başlayabileceğimizi düşünüyordu. Belki müzikal için seçmelere bile katılabilirdik. Televizyonu açıp Heather'ın patlamış mısırından yemeye başladım.

Heather: “Ne yapsak? Sen hangi kulübe katılmak istiyorsun? Acaba ilkokulda özel ders mi versek?” Koşu bandının hızını arttırdı. “Geçen yılki arkadaşların ne yapıyorlar? Nicole'ü tanımıyor musun sen? Ama o bir sürü sporla uğraşıyor, değil mi? Ben hiç spor yapamam. Hemen düşüveririm. Sen ne yapmak istiyorsun?”

Ben: “Hiçbir şey... Kulüpler çok saçma. Patlamış mısır ister misin?”

Hızı arttırıp depara kalktı. Koşu bandının sesinden televizyonu duyamıyordum. Heather bana parmağını salladı. Çekinip geride durmak dokuzuncu sınıfların çok sık yaptığı bir hata, dedi. Korkmamalıyımışım. Bir şeylere katılıp okulun bir parçası olmam gerekirmiş. Bütün popüler insanlar öyle yaparmış. Koşu bandını kapatıp yanında asılı duran kalın bir havluyla alnını sildi. Birkaç dakika bekleyip nefesini toparladıktan sonra yere atladı. “Yüz kalori olmuş,” dedi sevinçle. “Denemek ister misin?”

Omzumu silkip mısır kâsesini ona uzattım. Elini yanımdan uzatıp sehpanın üzerinden tepesinde Merryweather moru pofuduk bir top olan bir kalem aldı. “Plan yapmalıyız,” dedi büyük bir ciddiyetle. Her dönem için bir tane olmak üzere dört tane kutucuk çizdi, sonra da hepsinin içine “HEDEFLER” yazdı. “Hedeflerimizi bilmeden hiçbir yere varamayız. Herkes sürekli böyle diyor, haklılar da.” Gazozunu açtı. “Senin hedeflerin ne, Mel?”

Ben de önceden Heather gibiydim. İki ayda o kadar değişmiş miydim? Heather mutlu, azimli ve zindeydi. Çok iyi bir annesi, müthiş bir televizyonu vardı. Ama kucağınıza atlayıp duran bir köpekten farksızdı. Sürekli benimle kori-

dorlarda yürüyüp dakikada bin kilometrelik gevezelik yapıyordu.

Benim hedefim eve gidip uyumaktı.

SİĞINAK

Dün Saç Kadın, etütteyken beni alıp “eksik” ödevimi kendi odasında tamamlamaya zorladı. (Titrek sesler çıkarak endişelendiğini gösterdi ve ailemle görüşmekten bahsetti. İyiye alamet değildi bunlar.) Bugün de kimse, etüdün kütüphanede yapılacağını bana söyleme zahmetine girmemişti. Ben yerini bulana kadar etüt saati neredeyse bitmişti. Tükenmişim. Kütüphane memuruna durumumu açıklamaya çalıştım ama kekeleyip duruyor, doğru düzgün bir şey söyleyemiyordum.

Kütüphane Memuru: “Sakin ol, sakın ol! Bir şey olmaz! Üzülme! Sen Melinda Sordino’sun, değil mi? Endişelenme! Ben seni var yazarım. Dur sana ne yapılacağını anlatayım. Eğer geç kalabileceğini düşünüyorsan bir öğretmeninden geç kâğıdı istemen yeter. Gördün mü? Ağlamaya gerek yok.”

Küçük, yeşil bir bloknot tutuyordu. Hapisten Özgürlüğe Çıkış Kartımdı o. Gülümseyip, “teşekkür ederim” deme-

ye çalıştım ama hiçbir şey söyleyemedim. Memur kadın, beni ispiyonlamadığı için duygulandığımı sandı. O da olur. Biraz kestirmek için vakit yoktu, o yüzden kütüphane memurunu mutlu etmek için kütüphaneden birkaç tane kitap aldım. Belki birini okuyabilirdim bile.

Parlak fikrim hemen o an, orada aklıma gelmedi. Bay Boyun kafeteryada peşimden geldiğinde fikir de ortaya çıkmış oldu. Bay Boyun benden “İrokuaların Ormanda Hayatta Kalmak İçin Kullandığı Yirmi Yöntem” konulu ödevimi istiyordu. Onu görmemiş gibi yaptım. Öğle yemeği sırasının arasından geçip kapının yanında öpüşen bir çiftin etrafından dolaştım ve koridora çıktım. Bay Boyun, çifti ayırmak için durdu. Ben de on ikinci sınıfların dersliklerine doğru gittim.

Daha önce hiçbir dokuzuncu sınıf öğrencisinin ayak basmadığı yabancı bölgedeydim. Bana bakanları önemseyecek vaktim yoktu. Bay Boyun’un yaklaştığını duyabiliyordum. Bir köşeden dönüp gördüğüm ilk kapıyı açtım ve karanlığa daldım. Kapıyı kapattıktan sonra kapı kolunu tuttum ama Bay Boyun kola dokunmadı. Koridorda uzaklaşan ayak seslerini duydum. Kapının yanındaki duvarı yoklayarak ışık düğmesini buldum. Girdiğim yer bir sınıf değildi; ekşi sünger gibi kokan eski bir hademe odasına girmiştım.

Arkadaki duvarda, tozlu ders kitapları ve birkaç şişe çamaşır suyuyla dolu raflar vardı. Paspasların ve süpürgelerin arkasında, lekeli bir koltuk ile eski moda bir masa duruyordu. Örümcek ağlarına dolanmış hamam böcekleriyle dolu bir lavabonun üstünde eğri bir ayna asılıydı. Uzun zamandır hiçbir hademe dinlenmek için burayı kullanmamıştı. Yük rampasının yanında yeni bir salonları ve malzeme odaları vardı. Bu oda terk edilmişti. Ne bir faydası vardı ne de adı. Tam bana göreymiş.

Saç Kadın'ın masasından bir tomar geç kâğıdı çalmıştım. Kendimi çok daha iyi hissediyordum.

ŞEYTANLAR MAHVEDER

Okuldaki maç öncesi şenliği sayesinde hem cebirden kaytarabilecektim hem de hademe odasını temizlemek için vakit bulmuş olacaktım. Evden birkaç tane sünger getirmiştim. Tozun pisliğin içinde tembellik yapmanın âlemi yoktu. Bir battaniye ve bir de odanın güzel kokması için gül yapraklarıyla dolu bir kâse getirmek istiyordum.

Planım, kalabalıkla birlikte konferans salonuna doğru ilerleyip etraf sakinleşene kadar lavaboda saklanmaktı. Öğretmenleri atlatmak kolaydı ama Heather'ı hesaba

katmamıştım. Kaçış Lavabosu görüş alanıma girdiğinde Heather bana seslendi ve koşa koşa yanıma gelip kolumu yakaladı. Merryweather Gururunu dibine kadar yaşıyordu. Aşırı neşeli, coşkulu ve mordu. Benim de onun kadar mutlu ve heyecanlı olduğumu sanıyordu. Beynimizin yıkanması için topluca ilerlerken susmak bilmedi.

Heather: “Ne kadar heyecanlı –maç öncesi şenliği!! Fazladan ponpon yaptım. Al, biri senin olsun. Meksika dalgası sırasında harika görüneceğiz. Kesin en heyecanlı olanlar dokuzuncu sınıflardır, ne dersin? Hep bir maç öncesi şenliğine gitmek istemişimdir. Futbol takımında olup da bütün okulun seni desteklemesinin nasıl bir his olabileceğini düşünabiliyor musun? Çok havalı. Sence bu akşam kazanırlar mı? Kazanacaklar, içime doğdu. Bu sezon bayağı zor oldu ama bizim desteğimiz sayesinde kazanabilirler, değil mi Mel?”

Bu hevesi tüylerimi diken diken etmişti ama iğneleyici konuşsam da anlamazdı. Şenliğe gitmenin bana bir zararı yoktu. Yanına oturacağım biri de vardı. Sosyal uyum merdiveninde bir basamak demektir bu. Bir şenlik ne kadar kötü olabilirdi ki?

Ben kapıların yanında durmak istedim ama Heather beni tribünlerdeki dokuzuncu sınıf bölümüne doğru çekti.

“Şuradaki çocukları tanıyorum,” dedi. “Okul gazetesinde birlikte çalışıyoruz.”

Gazete mi? Bizim okulun gazetesi mi vardı?

Beni soluk, sivilceli suratlı birkaç kişiyle tanıştırdı. İkisini bir yerlerden hatırlıyordum ama diğerleri öbür ortaokula gitmişlerdi herhalde. Dudaklarımı ısırmadan hafifçe gülümsemeye çalıştım. Küçük bir adım atmış oldum. Heather neşeyle gülüp bana bir ponpon uzattı.

Azıcık rahatlamıştım. Arkamdaki kız uzun, siyah tırnaklarıyla omzumu dürttü. Heather’ın beni tanıştırdığını duymuştu. “Sordino mu?” diye sordu. “Sen Melinda Sordino musun?”

Arkama döndüm. Siyah sakızını balon yapıp tekrar ağzına çekti. Kafamı evet anlamında salladım. Heather spor salonunun öteki ucunda duran bir arkadaşına el salladı. Arkamdaki kız daha sert dürttü beni. “Kyle Rodgers’ın yaz sonundaki partisinde polisleri arayan kız değil misin sen?”

Tribünün bizim olduğumuz kısmı adeta buz kesti. Sanki yüzlerce paparazzi kamerasının sesiyle herkesin kafası bize dönmüştü. Parmaklarımı hissedemiyordum. Kafamı iki yana salladım. Başka bir kız atıldı. “O partide ağabeyim tu-

tuklanmıştı. Tutuklandığı için de işten atıldı. Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Pislik!”

Anlamıyorsunuz, diye cevap verdim içimden. Keşke duyabilseydi. Boğazım sıkışıyor. Sanki siyah tırnaklı iki el boynuma yapışmıştı. O salak partiyi unutmak için o kadar uğraşmışım ama şimdi o partide yapmak zorunda kaldığım şey için bana kızgın olan bir kalabalığın ortasında kalmıştım. Olanları onlara anlatamazdım. O kısma kendim bile dayanamıyordum. Karnımda bir hayvan vardı sanki.

Heather ponponuma dokunmak için kıpırdandı ama sonra elini geri çekti. Bir an beni savunacak gibi göründü. Hayır, hayır, savunmazdı. Büyük Planını bozardı bu. Gözlerimi kapattım. Nefes al, nefes al! Hiçbir şey söyleme! Nefes al!

Amigo kızlar taklalar atarak spor salonuna girip bağırışmaya başladılar. Tribünlerdeki kalabalık da ayaklarını vurarak kızların bağırmalarına karşılık verdi. Ellerimle kafamı kapatıp bağırarak içimdeki hayvan sesini ve o gecenin bir kısmını dışarı attım. Kimse duymadı. Hepsi fazlasıyla coşkuluydu.

Bando bir şarkıyı yarım yamalak çalarken amigo kızlar da zıplamaya başladı. Mavi Şeytan maskotu ters taklay-

la müdürün önüne atlayınca herkes onu ayakta alkışladı. Müdür Müdür Bey gülümseyerek hepimizi şaşırttı. Okul başlayalı sadece altı hafta olmuştu. Hâlâ mizah anlayışı vardı demek ki.

Nihayet kendi Şeytanlarımız da salona daldı. İlkokulda insanları dövdükleri için ceza alan çocuklar şimdi aynı şeyi yaptıkları için ödüllendiriliyorlardı. Adına da futbol diyorlardı. Koç takımı takdim etti. Hiçbirini ayırt edemiyordum. Koç Felaket mikrofonu ağzına çok yakın tuttuğu için ancak tükürük ve nefes seslerini duyabiliyorduk.

Arkamdaki kız dizlerini sırtıma geçirdi. Dizleri de tırnakları kadar sivriydi. Koltuğumun ucuna kayıp dikkatle takımı izledim. Ağabeyi tutuklanan kız öne eğildi. Heather ponponlarını sallarken kız benim saçımı çekti. Neredeyse önümdeki çocuğun sırtına çıkacaktım. Çocuk arkasına dönüp bana ters ters baktı.

Koç, ıslak mikrofonu en sonunda müdüre verdi, o da amigo kızları takdim etti. Kızlar aynı anda kayarak bacaklarını ayırınca kalabalık deliye döndü. Amigo kızlarımız sayı yapma konusunda futbol takımımızdan çok daha iyiydi.

AMİGO KIZLAR

On iki kişilerdi: Jennie, Jen, Jenna, Ashley, Aubrey, Amber, Colleen, Kaitlin, Marcie, Donner, Blitzen ve Raven. Raven kaptandı. Sarışınların en sarışınıydı.

Ailem beni dindar yetiştirmemişti. Tapmaya en çok yaklaştığımız şey kutsal Visa, MasterCard ve American Express üçlüsüydü. Sanırım Merryweather amigolarının kafamı karıştırmasının sebebi kiliseye gitmeyi ihmal etmemdi. Mucize falan olmalıydı bu çünkü. Başka bir açıklaması olamazdı. Yoksa cumartesi akşamı futbol takımındakilerle yatıp pazartesi bakire tanrıçalar gibi davranmayı nasıl becerebilirlerdi ki? Sanki aynı anda iki ayrı gerçekte yaşıyorlardı. Paralel evrenlerin birinde göz alıcı güzellikte, düzgün dişli, uzun bacaklı, marka kıyafetler giyen, on altıncı yaş günlerinde spor araba hediye edilen kızlardı. Öğretmenler onlara gülümsüyor ve ortalama notlar veriyorlardı. Çalışanların ilk isimlerini biliyorlardı. Truvalıların gururuydu onlar. Pardon, Mavi şeytanların gururu demek istedim.

2 numaralı paralel evrendeyse, üniversite öğrencilerini bile çekecek kadar çılgın partiler veriyorlardı. Pis kokulu futbolcuları yanlarından ayırmıyorlardı. Bahar tatilinde Cancún’da yazlık kiralayıp balo öncesinde grup indirimiyle kürtaj yaptırıyorlardı.

Ama çok sevimliydiler. Futbol takımımıza tezahürat yapıp onları şiddete ve mümkünse zafere teşvik ediyorlardı. İdollerimizdi onlar, Her Şeye Sahip Olan Kızlardı. Eminim hiçbiri hayatları boyunca kekelememiş, rezil olmamış ya da beyinlerinin dondurma gibi eridiğini hissetmemişti. Hepsinin kırmızı rujla dikkatlice çerçevelenmiş ve parlatılmış dudakları vardı ne de olsa...

Şenlik bittiğinde yanlışlıkla tribünün üç sıra ilerisine itildim. Eğer bir gün kendi arkadaş grubumu kurarsam, adı Amigo Kız Karşıtları olacaktı. Tribünlerde oturmayacaktık. Altlarında gezinip ufak kargaşalar çıkaracaktık.

ESİNLENMENİN KARŞITI... ESNEME Mİ?

Şenlikten beri bir haftadır sulu boyayla, yıldırım çarpmış ağaçlar çiziyordum. Tam olarak değil ama neredeyse ölmüş şekilde çizmeye çalışıyordum. Bay Freeman çizimlerim hakkında bana hiçbir şey söylemiyordu. Sadece kaşlarını kaldırarak bakıyordu. Resimlerimden bir tanesi o kadar karanlıktı ki ağaç zar zor görünüyordu.

Resim dersinde hepimiz çırpınıyorduk. Ivy küreden “Palyaço” kelimesini seçmişti. Bay Freeman’a palyaçolardan nefret ettiğini söyledi; küçükken bir palyaço onu korkutmuş,

bu yüzden terapi görmüş. Bay Freeman, korkunun sanat için harika bir başlangıç noktası olduğunu söyledi. Başka bir kız da “Beyin” konusunun onun için çok iğrenç olduğundan şikâyet etti. Onun yerine “Kedi Yavruları” ya da “Gökkuşağı” istiyormuş.

Bay Freeman ellerini havaya savurdu. “Yeter! Lütfen dikkatinizi kitaplara çevirin.” Denileni yapıp kafamızı çevirdik ve baktık. Kitaplar. Resim dersinde kitaplarla ne işimiz vardı ki? “Kafanız karışıyorsa zamanınızı biraz büyük ustalar hakkında araştırma yapmaya ayırın.” Bir yığın kitap aldı. “Kahlo, Monet, O’Keffe, Pollock, Picasso, Dali. Onlar konuları hakkında şikâyet etmediler. Her konunun derinine inip bir anlam bulmaya çalıştılar. Tabii onların başında elleri arkadan bağlıken resim yapmalarını bekleyen bir okul yönetimi yoktu. Kâğıt kalem gibi temel ihtiyaçlar için para vermek gerektiğini anlayan müşterileri vardı onların...”

Homurdandık. Yine okul yönetiminden şikâyet etmeye başlamıştı. Okul yönetimi, Bay Freeman’ın malzeme bütçesini kesmiş ve geçen yıldan kalan malzemelerle idare etmesini söylemişti. Ne yeni boya ne fazladan kâğıt vardı. Şimdi Bay Freeman ders bitene kadar, kırk üç dakika boyunca söylenip duracaktı. Güneşle ve boya kokularıyla dolu oda sıcaktı. Çocuklardan üçü uyuyakaldı; gözü seğirenler, horlayanlar; ne ararsanız vardı.

Ben uyanık kaldım. Çantamdan kâğıt kalem çıkarıp ikinci sınıfta çizdiğim gibi bir ağaç çizdim. Çok kötüydü. Kâğıdı buruşturup defterimden başka bir sayfa kopardım. Bir parça kâğıda bir ağaç koymak ne kadar zor olabilirdi ki? Gövde için iki dikey çizgi. Belki birkaç kalın, biraz da ince dal, sonra da hataları gizlemek için bir sürü yaprak. Ağacın altına yer yapmak için yatay bir çizgi, yanına da birkaç papatya çizdim. Bay Freeman'ın bu resimde pek duygu bulacağını sanmıyordum. Ben hiç bulamıyordum. Bay Freeman başlarda gayet kafa dengi bir öğretmendi. Şimdi hiç yardım etmeden bu saçma ödevle uğraştırıp duracak mıydı bizi?

OYUNCULUK

Kolomb Günü olduğu için bir günlük tatilimiz vardı. Heather'ın evine gittim. Aslında evde kalıp yatmak istiyordum ama Heather ona gitmemi “çok, çok, çok” istiyordu. Zaten televizyonda da doğru düzgün bir şey yoktu. Heather'ın annesi beni gördüğü için çok heyecanlanmış gibi davranıyordu. Heather'ın yukarıdaki odasında içelim diye sıcak çikolata yaptı ve Heather'ı arkadaşlarını çağırıp pijama partisi vermesi için ikna etmeye çalıştı. “Belki Mellie de birkaç arkadaşını getirebilir.” Rachel'ın, yeni halılarının üzerinde boğazımı kesme ihtimalinden bahsetmedim. İyi bir kız gibi dişlerimi göstererek gülümsedim. An-

nesi yanağımı okşadı. Benden gülümsemem beklendiğinde gülümsemek konusunda gittikçe ustalaşıyordum.

Heather'ın odası tamamlanmış ve görmeye hazır hale gelmişti. Bir beşinci sınıf öğrencisinin odasına benzemiyordu hiç. Dokuzuncu sınıf öğrencisinin odasına da benzemiyordu gerçi. Yeni boyası ve halıdaki elektrik süpürgesi izleriyle, tıpkı elektrik süpürgesi reklamlarına benziyordu. Eflatun duvarlarda birkaç tane süslü gravür vardı. Kitaplığın kapakları camdandı. Heather'ın odasında bir televizyonu, bir de telefonu vardı. Ödevi de masasında düzenli bir şekilde duruyordu. Elbise dolabı hafif aralıktı. Ayağımla kapadı ittirerek biraz daha açtım. Bütün kıyafetleri askılarda sabırla bekliyordu. Türlerine göre sıralanmışlardı; etekler bir arada, pantolonlar ayaklarından asılmış, kazakları poşetlere koyulup rafa kaldırılmıştı. Oda adeta “Heather!” diye bağıırıyordu. Ben niye böyle yapamıyordum ki? Odamın “Heather!” diye bağıırmasını istemiyordum tabii ki, çok tuhaf olurdu o zaman. Ama “Melinda” diye hafifçe fısıldasa iyi olurdu. Yere oturup CD'lerini karıştırdım. Heather masasında tırnaklarına oje sürerken boş boş konuşuyordu. Müzikal için seçmelere girmeye kararlıydı. Müzik Delileri grubuna girmek kolay değildi. Heather'ın ne yeteneği ne de tanıdıkları vardı. Bunu düşünerek bile vaktini boşa harcadığını söyledim. Birlikte katılırsak daha iyi olacağını düşünüyordu. Bana kalırsa Heather son zamanlarda fazla saç

spreyi koklamıştı. Benim buradaki görevim kafamı aşağı yukarı veya sağa sola anlamında sallamak, aslında hiçbir şey anlamıyorken “Seni çok iyi anlıyorum,” her şey gayet adilken “Bu hiç adil değil,” demekti.

Müzikal benim için kolay olurdu. İyi bir oyuncuydum ben. Her çeşit gülümsemem vardı. Okul çalışanları için kafamı önüme eğip saçlarımın arasından bakarak utangaç gülümsememi takınırken bana cevabı soran bir öğretmen için gözlerimi kısarak gülümseyip kafamı hızlıca iki yana sallayabiliyordum. Annemle babam okulun nasıl gittiğini sorunca kaşlarımı kaldırıp omuzlarımı silkiyordum. Yanlarından geçtiğim insanlar beni işaret edip fısıldaşırken koridorun sonundaki hayali arkadaşlarıma el sallayıp yanlarına koşabiliyordum. Liseyi bırakırsam pandomim sanatçısı olabilirdim.

Heather, neden bizi müzikale almayacaklarını düşündüğümü sordu. Sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. Damağım yandı.

Ben: “Biz önemsiz insanlarız.”

Heather: “Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Neden herkes böyle tavır yapıyor? Hiç anlamıyorum. Eğer müzikale girmek istiyorsak bize izin vermeleri lazım. Şarkı söylememizi beğenmezlerse de sahnede öylece durabiliriz. Bu haksızlık. Liseden nefret ediyorum.”

Kitaplarını yere atıp yeşil ojesini kum sarısı halısına fırlattı. “Burada arkadaş edinmek neden bu kadar zor? Suyunda mı bir şey var? Eski okulumda olsam *hem* müzikale girerdim *hem* gazetede çalışırdım *hem de* araba yıkama etkinliğini yönetirdim. Ama burada insanların benim var olduğumdan bile haberleri yok. Koridorda eziliyorum, hiçbir yerde tutunamıyorum ve kimse beni umursamıyor. Sen de hiç yardımcı olmuyorsun. Çok kötümstersin ve hiçbir şey için çaba göstermiyorsun. Tek bildiğin insanların arkandan konuşmasını önemsemediymiş gibi ortalıkta dolanmak.” Minik öfke ciyaklamaları eşliğinde, hüngür hüngür ağlayarak oyuncak ayıcığını yumrukluyordu. Ne yapacağını bilemedi. Ojeyi temizlemeye çalıştı ama lekeyi daha da büyüttü. Küfe benzedi. Heather burnunu oyuncak ayının ekoseli fularına sildi. Banyoya gidip bir kutu daha peçete, bir de aseton getirdi.

Heather: “Çok özür dilerim, Mellie. Sana öyle şeyler söylediğime inanamıyorum. Âdet Öncesi Sendromum yüzünden oluyor, sen bana bakma. Sen bana hep çok tatlı davrandın. Güvenebileceğim tek insan sensin.” Gürültüyle burnunu temizleyip gözlerini koluna sildi. “Şu haline bak. Aynı annem gibisin. O da hep ‘Ağlamanın faydası yok, hayatını yaşamaya devam et,’ der. Ne yapacağımızı çok iyi biliyorum. Önce bir gruba dâhil olmak için uğraşacağız. O gruptakilere kendimizi sevdireceğiz. Gelecek yıla kadar Müzik Delileri, müzikale girmemiz için bize yalvarıyor olacak.”

Hayatımda duyduğum en umutsuz fikirdi bu ama kafamı sallayıp asetonu halıya döktüm. Aseton yüzünden ojenin rengi açılıp parlak bir kusmuk yeşiline döndü ve lekenin çevresi ağardı. Heather ne yaptığımı görünce tekrar gözyaşlarına boğuldu. Hıçkırığa hıçkırığa bunun benim suçum olmadığını söyledi. Karnım çok fena ağrıyordu. Bu oda, bu kadar duyguya yetecek kadar geniş değildi. Vedalaşmadan çıkıp gittim.

AKŞAM YEMEĞİ TİYATROSU

Annemle babam tehditkâr sesler çıkararak akşam yemeğini gösteri sanatına dönüştürüyorlardı. Babam Arnold Schwarzenegger taklidini yapıyorken annem de Glenn Close'un psikopat rollerinden birini canlandırıyordu. Bense Kurbandım.

Anne: [Ürkütücü bir gülümsemeyle] “Demek bizi oyuna getirebileceğini düşünüyordun, Melinda? Büyüyüp liseye başladım diye artık ödevlerini, kötü sınav sonuçlarını bize göstermene gerek kalmadı, öyle mi?”

Baba: [Masaya vurur, masadaki çatal kaşık zıplar.] “Saçmalamayı kes! Ne olduğundan haberi var. Bugün ara karnen geldi. Beni dinle, küçük hanım. Sadece bir kez söyleyeceğim. O notlarını düzeltmezsen ayvayı yersin. Duydun mu beni? O notlar yükselecek!” [Fırında patatese saldırır.]

Anne: [Arka plana atılmak sinirini bozmuştur.] “Ben hal-
lederim. Melinda! [Gülümser. Seyircilerin tüyleri diken di-
ken olmaktadır.] Senden çok şey istemiyoruz, tatlım. Tek
istediğimiz elinden gelenin en iyisini yapman. Elinden ge-
lenin en iyisi de şimdi yaptığından çok daha iyi, biliyoruz.
Önceden derslerin çok iyiydi, hayatım. Seninle konuşurken
bana bak.”

[Kurban, bezelyelerini elma sosu ve süzme peynirle karıştır-
tır. Baba yemeyi bırakır.]

Anne: “Bana bak dedim.”

Ölüm Sesi’ydi bu. İşlerin ciddiye bindiğini gösteren Ses’ti.
Küçükken Bu Ses’i duyunca altımı ıslatırdım. Artık beni kor-
kutmaya yetmiyordu. Annemin gözlerinin içine baktım, son-
ra tabağımı lavaboya bırakıp odama çekildim. Kurban’dan
mahrum kalınca, annemle babam birbirlerine bağırmaya baş-
ladılar. Gürültüyü boğmak için müziğin sesini açtım.

MAVİ GÜLLER

Dün akşamki sorgulamadan sonra biyoloji dersini dinle-
meye çalışıyordum. Hücreleri öğreniyorduk. Hücrelerin,
mikroskopla bakmazsanız göremeyeceğiniz kadar küçük

paraları vardı. Kmart'tan alınan plastik mikroskoplar yerine gerçek mikroskop kullanmamıza izin vermişlerdi. Fena değildi.

Öğretmenimiz Bayan Keen'di. Ona biraz acıyordum. İste-se ünlü bir bilim insanı ya da doktor falan olabilirdi. Ama bizimle uğraşmak zorunda kalmıştı. Sınıfın  n tarafında birkaç tane tahta kutu vardı, bizimle konuşurken üstlerine çıkıyordu. Çörek yemeyi biraz azaltsa minik, oyuncak bir büyükanne bebeğine benzerdi. Ama şimdi, polyestere sarılmış jelatine benziyordu. Basketbol oyuncularından uzak duruyordu. Onlara basketbol topu gibi görünüyordu herhalde.

David Petrakis adında bir laboratuvar eşim vardı. Bilgisayar D hileri grubundandı. Diş tellerini çıkarsa hoş bir ocuk olma potansiyeli vardı. Zek sıyla  ğretmenlerin gerilmesine sebep oluyordu. Böyle bir çocuğun lisede bolca d v leceğini düşünüyordu insan ama kabadayılar onu rahat bırakıyordu. Sırrını öğrenmem lazımdı. David beni çoğunlukla görmezden geliyordu ama 300 dolarlık mikroskobun kolunu yanlış yöne çevirip de neredeyse bozunca dikkatini çekmiştim. Bayan Keen'in mavi g ll  mor bir elbise giydiği gündü. İnsanın kafası karışıyordu. Öğretmenlerin önceden bir şekilde uyarı yapmadan bir anda öyle değişmeleri yasaklanmalıydı. Öğrencileri sarsıyordu. İnsanlar günlerce

o elbiseden başka bir şey konuşmadı. Bayan Keen de o günden sonra o elbiseyi bir daha giymedi.

ÖĞRENCİLERİ KAFA KARIŞIKLIĞINA BÖLERSEN SONUÇ CEBİR OLUR

Cebir dersinin bitmesine on dakika kala sırama geçip oturdum. Bay Stetman geç kâğıdıma uzunca bir süre baktı kaldı. Çantamdan temiz bir sayfa çıkarıp tahtadaki problemleri geçirmeye başladım. En arkaya oturdum, böylece hem sınıftakiler hem de park alânındakiler gözümün önünde olurdu. Kendimi sınıfın Acil Durum Uyarı Sistemi olarak görüyordum. Kafamda afet tatbikatları planlıyordum. Kimya laboratuvarı patlasa nasıl kaçabilirdik? Ya New York'un merkezinde bir deprem olsa? Ya da kasırğa kopsa?

Cebir dersine odaklanmak çok zordu. Matematiğim kötü olduğundan değildi. Geçen yıl sınıfın en iyi notunu ben almıştım; babamı bana yeni bir bisiklet almaya da öyle ikna etmiştim. Matematikte tartışmaya yer olmadığı için bana kolay geliyordu. Cevap ya doğru ya yanlış oluyordu. Bana matematik problemleriyle dolu bir kâğıt verseniz, yüzde 98'ini doğru yanıtlayabilirdim.

Ama cebiri bir türlü anlayamıyordum. Çarpım tablosunu neden ezberlemem gerektiğini biliyordum. Kesirleri, onda-

lık sayıları, yüzdeleri, hatta geometriyi bile; bunlar pratik şeylerdi. Günlük hayatta kullanabileceğim şeyler. O kadar mantıklıydı ki hiç üzerinde düşünmemiştim bile. Önüme konulanı yapmış, onur listesine girmiştim.

Ama cebir? Her Allah'ın günü illa biri çıkıp Bay Stetman'a cebiri ne diye öğrendiğimizi soruyordu. Bu sorunun Bay Stetman'ın canını yaktığı belli oluyordu. Adam cebire âşıktı. Tam sayı şeklinde, şairane bir aşktı bu. Arabalarından bahseden erkekler gibi bahsediyordu cebirden. "Neden cebir?" diye sorarsanız cevap olarak binbir tane hikâye anlatırdı size. Hiçbirinin de bir anlamı olmazdı.

Bay Stetman sınıfa, olumsuz eciş teoreminde bücüşün rolünün ne olduğunu sordu. Heather cevap verdi. Cevabı yanlış çıktı. Stetman tekrar denedi. Ben mi? Üzgün bir gülümsemeyle kafamı iki yana salladım. Şimdi olmaz, yirmi sene sonra tekrar sor. Beni tahtaya çağırdı.

Bay Stetman: "Melinda'nın bu sorunun çözümünü anlamasına kim yardım etmek ister? Rachel? Harika!"

Beynimde çalan alarmlar yüzünden kafam patlayacaktı. Tam bir felaketti bu. Rachel/Rachelle, Flemenk-İskandinav karışımı tuhaf bir kıyafetle tahtaya çıktı. Yarı sevimli, yarı sofistike görünüyordu. Gözlerinden çıkan ışınlarla alnımı

deliyordu. Bense her zamanki paçavraları giymiştim: kokmuş, gri, boğazlı bir kazak ve kot pantolon. Saçlarımı yıkamam gerektiğini de o an hatırlamıştım.

Rachelle'in dudakları oynamaya, elleri de tahtada kayarak garip şekiller ve sayılar çizmeye başladı. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Yeterince uğraşırsam bütün vücudumu bu şekilde ağzıma çekebilirdim belki. Bay Stetman bir şeyler mırıldanınca Rachelle kirpiklerini kırıştırdı. Beni dirseğiyle hafifçe dürttü. Artık oturmamız gerekiyordu. Yerlerimize doğru ilerlerken bütün sınıf güldü. Kendimi yutmak için yeterince çaba göstermemiştim.

Beynim artık cebirle uğraşmayı bırakmamız gerektiğini düşünüyordu. Düşünecek daha iyi şeylerimiz vardı. Çok yazık! Bay Stetman iyi birine benziyordu oysa.

CADILAR BAYRAMI

Bizimkiler bayramda şeker toplamaya çıkma yaşımın geçtiğini ilan etti. Çok mutlu olmuştum. Böylece, kimsenin beni birlikte şeker toplamaya çağırmadığını itiraf etmek zorunda kalmayacaktım. Annemle babama sevindiğimi belli etmedim. Görünüşü kurtarmak için ayaklarımı vura vura odama gidip kapıyı çarparak kapattım.

Penceremden dışarı baktım. Küçük yaratıklardan oluşan bir grup kapımıza doğru geliyordu. Bir korsan, bir dinozor, iki peri, bir de gelin vardı. Neden Cadılar Bayramı'nda hiçbir çocuk damat kılığına girmiyordu acaba? Çocukların anne-babaları kaldırımında laflıyorlardı. Gece tehlikeliydi, anne-babaların da gelmesi şarttı. Haki pantolonlar ve şişme montlar giymiş uzun hayaletler gibi çocukların peşinden süzülüyorlardı.

Kapı zili çaldı. Annemle babam kapıyı kim açacak diye tartışmaya başladılar. Sonra annem küfür edip kapıyı açtı ve tiz bir sesle, "Aa, kimler varmış burada?" diye bağırdı. Her yaratığa bir tane çikolata vermişti herhalde çünkü çocukların teşekkürleri pek neşeli gelmiyordu. Çocuklar yandaki evin bahçesine atlarken anne-babaları da onları sokaktan takip etti.

Geçen yıl grupça cadı kılığına girmiştik. Ivy ve ablasının sahne makyajı malzemeleri var diye onların evine gitmiştik. Elbiseler alıp rüküş siyah peruklara bir sürü para bayılmıştık. En iyi görünenler Rachel'la bendim. Bebek bakarak kazandığımız parayla, kırmızı çizgili siyah pelerinler kiralamıştık. Müthiş görünüyorduk. Fevkalade sıcak, harika bir akşamdı. Uzun iç çamaşırları giymemize gerek yoktu. Gökyüzü de açıktı. Rüzgâr bulutları ayın önüne kadar sürüklemişti. Ay ise bizi daha güçlü ve kuvvetli hissettirecek

bir görüntüyle gökyüzünde salınıyordu. Dokunulmaz cadılardan oluşan grubumuz geceyi yararak ilerliyordu. Bir anlığına gerçekten büyü yapabileceğimizi, insanları kurbağaya ya da tavşana çevirebileceğimizi, kötülüğü cezalandırıp iyiliği ödüllendirebileceğimizi bile düşünmüştüm. Bir sürü şeker toplamıştık. Ivy'nin annesiyle babası yatmaya gittikten sonra karanlık evde bir mum yakmış ve antika aynanın önünde durup geleceğimizi görmeye çalışmıştık. Ben hiçbir şey görmemiştim.

Bu yıl Rachelle, değişim öğrencilerinden birinin misafiri olarak kaldığı evde düzenlenen bir partiye gidiyordu. Cebir dersinde anlattığını duymuştum. Davet edilmeyeceğimi biliyordum. Bu şöhretimle kendi cenazeme bile davet edileceğimi sanmıyordum. Heather, anneleri evde kalabilsin diye mahallesindeki küçük çocukları dolaştırıyordu.

Hazırdım. Bütün geceyi odamda surat asarak ya da annemlerin tartışmalarını dinleyerek geçirmeye niyetim yoktu. Kütüphaneden Bram Stoker'ın *Dracula*'sını almıştım. Adı havalıydı. Bir paket mısır şekeri alıp kan emen canavarla baş başa kalmak için yatağıma gömüldüm.

İSİM İSİM İSİM

Okul yönetimi, Cadılar Bayramı sonrası çılgınlığına kapılıp takma adımızın Şeytanlar olmasından vazgeçtiklerini açıkladı. Artık Merryweather Kaplanlarıydık. Hırr.

Ekoloji Kulübü “nesli tükenen türlerin aşılanması”na karşı” bir eylem yapmayı planlıyordu. Bu aralar okulda konuşulan tek konu buydu. Özellikle de derslerde. Bay Boyun, büyük bir öfkeyle motivasyon, kimlik ve kutsal okul ruhu hakkında bağırıp duruyordu. Böyle giderse Sanayi Devrimi’ne bile yetişemeyecektik.

İspanyolca dersinde rezil oldum. “Linda” İspanyolcada “güzel” demek. Aman ne komik! Bayan İspanyolca öğretmeni adımlı söyleyince kendini komedyen zanneden biri, “*No, Melinda no es Linda,**” diye espri yaptı. Ders bitene kadar da bana Me-no-linda dediler. Teröristler böyle böyle terörist oluyordu işte. Bu tip zararsız şakalarla... Acaba İspanyolcayı bırakıp Almanca dersine transfer olmak için çok mu geçti?

Aklıma her şeyi açıklayan harika bir teori gelmişti. O partiye gittiğim zaman uzaylılar tarafından kaçırılmışım. Sonra da sahte bir Dünya ve sahte bir lise yapıp beni ve tepki-

Ç.N. İsp. Hayır, Melinda güzel değil.

lerimi incelemeye başlamışlardı. Bu teorim kafeteryadaki yemeklerin tadını gayet iyi bir şekilde açıklıyordu. Diğer şeyleri açıklayamıyordu ama. Uzaylıların mizah anlayışı çok saçmaydı.

MARTHALAR

Heather kendine bir grup bulmuştu: Marthalar. Şu anda dokuzuncu sınıf öğrencisi olduğu için deneme aşamasındaydı. Bunu nasıl becerdiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sanırım para, durumu değiştirmişti. Bu, Heather'ın okulda kendine bir yer bulma stratejisinin bir parçasıydı. Benim de ona eşlik etmem gerekiyordu. Ama Marthalardı bunlar!

Marthalara ayak uydurmak bayağı pahalıydı; kıyafetlerinin uyumlu, düzenli ve mevsime uygun olması gerekiyordu. Sonbaharda ekose etek üstüne kayısı ya da Russet elması gibi meyve isimli renklerde kazaklar giymeyi tercih ediyorlardı. Kış gelince örgü kazaklar ve astarlı yün pantolonlar giyip saçlarına da Noel süslü toka takmaları şarttı. Heather'a ilkbahar için neler alması gerektiğini söylemişlerdi. Tahminime göre, kaz desenli eteklerle yakasında ördek işlemesi olan beyaz bluzlar uygun olurdu.

Heather'a, 1950'lerin, masumiyet ve elmalı turta gibi, iro-

nik bir yansıması olabilmek adına modanın sınırlarını azıcık zorlamasını önerdim. Ama o, grup liderleri Meg & Emily & Siobhan'ın ironiyi anlayabileceğini sanmıyordu. Kurallara fazlasıyla bağlılardı.

Marthalar yardım etmeye çok meraklıydı. Gruplarının adı İncil'de geçen birinden geliyordu (ilk grup lideri Martha, Los Angeles'ta misyoner olmuştu). Ama şimdi diğer Martha'yı, yani neşeli dekorasyonlar hakkında kitaplar yazan Tutkal Tabancası Azizesi Kutsal Martha'yı takip ediyorlardı*. Pek Connecticut tarzı, pek cicilerdi. Marthalar sürekli projeler hazırlayıp iyilik yapıyorlardı. Tam Heather'a göre işlerdi bunlar. Dediğine göre konserve yemek yardımları düzenleyerek, şehirde çocuklara ders vererek; yürüme maratonları, dans maratonları ve sallanan sandalye maratonları düzenleyerek ne olduğunu bilmediğim bir şeyler için para topluyorlarmış. Ayrıca öğretmenler için de iyi şeyler yapıyorlarmış. İğrenç.

Heather'ın ilk Martha Projesi, bir Şükran Günü partisi/öğretmenler toplantısı için öğretmenler odasını süslemektir. İspanyolca dersinden sonra beni bir köşede kıştırıp ona yardım etmem için yalvardı. Marthaların sırf onu gruptan kolayca atabilmek için zor bir görev verdiklerini düşünüyordu. Öğretmenler odasının nasıl olduğunu hep merak etmiştim.

Ç.N. Martha Stewart

Hakkında bir sürü söylenti duyuyorduk. Biraz kestirmek isteyen öğretmenler için küçük bir karyola var mıydı? Ya da duygusal çöküş anları için koca koca peçetelikler? Rahat deri koltuklar ve özel uşak? Veya her bir öğrenci hakkında tuttukları özel dosyalar?

Ama aslında, okul arazisinde sigara içmek yıllardır yasak olmasına rağmen buram buram sigara kokan, pis pencere-
li küçük, yeşil bir odadan ibaretti. Eski püskü bir masanın çevresinde katlanabilir metal sandalyeler vardı. Duvarlardan birinde de Amerikalılar aya çıktığından beri temizlenmemiş bir ilan panosu asılıydı. Arayıp tarasam da gizli belge falan bulamadım. Müdürün odasındaydılar herhalde.

Benim cilalanmış akçaağaç yaprakları, meşe palamutları, kurdele ve neredeyse bir kilometre uzunluğunda ince bir telle bir orta süsü yapmam gerekiyordu. Heather da masayı kurup afişi asacaktı. Ben arka arkaya bir sürü kırmızı yaprağı mahvederken o da dersleri hakkında konuşup durdu. Kendime kalıcı zarar vermekten korktuğum için görev değiştirebilir miyiz diye sordum. Heather beni telden nazikçe kurtardı. Eline bir demet yaprak alıp teli etraflarına doladı, teli kurdeleyle örttü, sonra da palamutları yerlerine yapıştırdı. Korkunç görünüyordu. Masayı hazırlamaya koyuldum.

Heather: “Ne düşünüyorsun?”

Ben: “Sen tam bir dekorasyon dehasısın.”

Heather: [Gözlerini devirdi.] “Hayır, şapşal! Bu durum hakkında ne düşünüyorsun? Benim hakkımda! Gruba katılmama izin verdiklerine inanabiliyor musun? Meg bana çok tatlı davranıyor, her akşam sırf konuşmak için arıyor.” Masanın etrafında dolaşıp benim koyduğum çatalları düzeltti. “Sana saçma gelecek ama geçen ay o kadar üzgündüm ki annemlerden beni yatılı okula göndermelerini istedim. Ama artık arkadaşlarım var, okul dolabımı açabiliyorum ve [duraklayıp yüzünü buruşturdu] her şey mükemmel!”

Ben kendimi zorlayıp bir cevap vermek için uğraşmadan Meg & Emily & Siobhan, ellerinde mini kekler ve çikolatalı elma dilimleri dolu tepsilerle içeri daldı. Meg kaşını kaldırarak bana baktı.

Ben: “Ödev için teşekkür ederim, Heather. Çok iyisin, çok yardımcı oldun.” Kapıdan sıvıştım ama hafif aralık bırakıp ne olacağını izlemeye çalıştım. Yapıtımız teftiş edilirken Heather hazır olda duruyordu. Meg orta süsünü eline alıp her açıdan inceledi.

Meg: “Güzel olmuş.”

Heather’ın yüzü kızardı.

Emily: “O kız kimdi?”

Heather: “Bir arkadaşım. Burada kendimi evimde hissetmemi sağlayan ilk kişiydi.”

Siobhan: “Çok tuhaf biri! Dudaklarına ne olmuş öyle? Bir hastalığı falan var sanki.”

Emily kol saatine baktı (saatin kayışı saçındaki fiyonkla uyumluydu). Beş dakika. Öğretmenler gelmeden Heather’ın çıkması gerekiyordu. Deneme sürecinde olmanın bir yönü de yaptığı işler için övgü toplayamamasıydı.

Heather’ın otobüsünün gittiğinden emin olana kadar lavaboda saklandım. Gözyaşlarımdaki tuzun dudaklarımı yakması hoşuma gidiyordu. Yüzümü iyice yıkayıp geriye hiçbir şey bırakmadım. Ne göz ne burun ne ağız... Hiçbir şey...

KÂBUS

O ŞEY’i koridorda gördüm. O ŞEY de bu okuldaydı. O ŞEY, Amigo Kız Aubrey ile birlikte yürüyordu. O ŞEY, benim kâbusumdu ve uyanamıyordum. O ŞEY, beni gördü. O ŞEY, gülümseyip göz kırptı. Neyse ki dudaklarımı birbirine dikmiştim, yoksa kusardım.

KARNEM

Davranış	70	Sosyal Bilgiler	55
İspanyolca	55	Resim	100
Beslenme	45	Biyoloji	70
Cebir	60	Kılık Kıyafet	55
Edebiyat	55	Beden Eğitimi	60

İKİNCİ DÖNEM

_____’E GİT (BOŞLUĞU DOLDURUNUZ)!

Ekoloji Kulübü ikinci raundu da kazandı. Nesli tükenmek üzere olan bir hayvana “şoke edici saygısızlık” gösterdiği için takma adımız artık “Kaplanlar” değildi.

Ben şoke olmuşum, orası kesindi.

Ekoloji Kulübü harika posterler hazırlamıştı. “KAPLANLAR PARÇALANDI! KAPLANLAR KATLEDİLDİ! KAPLANLAR ÖLDÜRÜLDÜ!” gibi spor gazetesi manşetlerinin yanlarına derisi yüzülmüş Bengal kaplanı resimleri asmışlardı. Etkileyiciydiler. Ekoloji Kulübü’nün halkla ilişkiler çalışanları bayağı iyiydi. (Futbol takımı normalde bu karara karşı çıkardı ama maalesef bu sezon oynadıkları her maçı kaybetmişlerdi. Takma adlarının Kaplanlar olmamasından memnunnlardı. Diğer takımlar onlara Kedicikler diyordu. Hiç erkeksi değildi.) Çevrecilerin kampanyasına okulun yarısından fazlası imza verdi. Okul dışındaki gruplardan ve üç Hollywood aktöründen de destek mektupları aldılar.

Okula yeni bir maskot bulabilmek için güya “demokratik bir forum” olması gereken bir toplantı düzenlendi. Biz kimdik? Korsanlar olamazdık çünkü onlar Őiddeti ve kadınlara karşı ayrımcılığı destekliyorlardı. Kasabadaki eski mokasen fabrikasının onuruna adımızı Ayakkabıcılar yapmayı öneren çocuğa konferans salonunda herkes güldü. SavaŐıclar, Amerikan Yerlilerini aŐaęılıyordu. Bana kalırsa Avrupa Merkezli Zorba Ataerkiller mkemmел olurdu ama nermedim.

Okul konseyi, kiŐ tatilinden önce bir seçim yapılmasına karar verdi. Seeneklerimiz Őunlardı:

Bal Arıları: Tarıma faydalı, kızdırmaya gelmez

Buz Dağları: Bayramlık kiŐ havamızın onuruna

Zirveciler: Rakiplerimizi korkutma garantili

Vombatlar: Nesillerinin tükenip tükenmediğini kimse bilmiyor

KK ODA

Annemle babam, her gün dersler bittikten sonra ğretmenlerimden ek ders almak için okulda kalmamı emretmiŐlerdi. Ben de okulda kalma kısmını kabul ettim. Okuldaki yeni-

lenmiş küçük odamda takılıyordum. Bayağı iyi bir şeye dönüşüyordu.

Kurtulmam gereken ilk şey aynaydı. Duvara çivilenmişti, o yüzden üzerini kütüphane memurundan aldığım bir Maya Angelou posteriyle kapattım. Memurun dediğine göre Bayan Angelou, Amerika'nın en iyi yazarlarından biriymiş. Okul yönetimi kitaplarından birini yasakladığı için bu posteri indirmeleri gerekiyormuş. Okulun başındakiler ondan korktuğuna göre müthiş bir yazardı demek ki. Ben yerleri silip süpürürken, rafları temizleyip köşelerdeki örümcekleri kovalarken Maya Angelou'nun resmi beni izliyordu. Her gün azar azar çalışıyordum. Kale inşa etmek gibiydi. Burada kitap okursam Maya'nın sevineceğini düşündüm, o yüzden evden birkaç tane kitabımı getirdim. Ama çoğu zaman göz kapaklarımın iç tarafında oynayan korku filmlerini izliyordum.

Konuşmak gittikçe zorlaşıyordu. Boğazım sürekli acıyor, dudaklarım kuruyordu. Geceleri uyurken çenemi o kadar sıkıyordum ki sabahları başım ağrıyordu. Bazen, eğer yalnızsak, Heather'ın yanında ağzım gevşeyip rahatlayabiliyordu. Ne zaman annemle, babamla ya da öğretmenlerden biriyle konuşmaya çalışsam ya kekeliyor ya da donup kalıyordum. Sorunum neydi benim? Spastik gırtlak iltihabım falan vardı sanki.

Aklımın başımda olmadığını biliyordum. Başka bir galaksiye kaçmak, transfer olmak, ışınlanmak istiyordum. Her şeyi itiraf etmek; suçluluğumu, hatalarımı ve öfkemi başka birine aktarmak istiyordum. İçimde bir canavar vardı; kaburga kemiklerimin iç tarafını tırmaladığını hissedebiliyordum. O anıları kafamdan atsam bile hep benimle kalacak ve beni lekelemeye devam edeceklerdi. Gizli odamın olması iyiydi. Bu düşüncelerimi kimsenin duyamayacağı şekilde kafamın içinde tutmama yardımcı olan sessiz bir yerd burası.

ŞİMDİ HEP BERABER

İspanyolca öğretmenim, ödevleri anlamıyormuş gibi davranmayı kesmemizi, yoksa ceza alacağımızı söylemek için “Sadece İspanyolca Konuşulacak” kuralını bozmak zorunda kaldı. Sonra aynı şeyi İspanyolca söyledi ama araya fazladan birkaç söz sıkıştırmış gibi geldi bana. Neden hâlâ anlamamıştı ki? Bize ilk günden İspanyolcadaki bütün küfürleri öğretmiş olsaydı senenin geri kalanı boyunca ne istese yapardık.

Ceza almak pek çekici gelmemişti, o yüzden ödevimi yapmaya karar verdim. Yani beş tane fiil seçip onları çekimleyecektim.

Çevirmek: *traducir*. Ben traducate yapıyorum.

Başarısız olmak: *fracasar*. Neredeyse fracasar olacağım.

Saklanmak: *esconder*.

Kaçmak: *escapar*.

Unutmak: *olvidar*.

KARİYER GÜNÜ

“Burada olmamızın sebebiyi bir temel olarak potansiyelimizi gerçekleştirmek için bulmak sonsuz kadarmutluyasamakvelunaparkagitmek” ilkemizi unutmayalım diye okulda bir Kariyer Günümüz vardı.

Lisedeki her şey gibi Kariyer Günü de bir testle başlıyordu; benim arzularım ve hayallerimle ilgili bir test. Ben (a) Çok sayıda insanla mı vakit geçirmeyi tercih ediyorum? (b) Az sayıda yakın arkadaşım ile mı vakit geçirmeyi tercih ediyorum? (c) Ailemle mi vakit geçirmeyi tercih ediyorum? (d) Yalnız mı vakit geçirmeyi tercih ediyorum?

Ben (a) Yardımcı mıyım? (b) Yapıcı mıyım? (c) Plancı mıyım? (d) Hayalci miyim?

Tren rayına bağılı olsaydım ve 3.15 Rochester treni üstümden geçmek üzere olsaydı, (a) Bağırıp yardım mı isterdim? (b) Küçük fare arkadaşlarımdan ipleri kemirmelerini mi isterdim? (c) En sevdiğim kot pantolonumun kurtucuda olduğunu ve buruş buruş olacağını mı hatırlardım? (d) Gözlerimi kapatıp her şey yolundaymış gibi mi davranırdım?

İki yüz soru sonra sonuçlarımı aldım. Hedefleyebileceğim kariyerler, (a) Ormancılık, (b) İtfaiyecilik, (c) İletişim, (d) Morg bilimleriymiş. Heather'ın sonuçları daha netti. Hemşire olmalıymış. Bunu öğrenince mutluluktan havallara uçuştı.

Heather: "Süper bir şey bu! Ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Bu yaz hastanede gönüllü olarak çalışacağım. Sen de benimle gelsene! Biyolojiye çok çalışacağım, sonra üniversiteye gidip hemşire olurum. Ne plan ama!"

Nasıl bilebiliyordu bunu? Ben daha beş dakika sonra ne yapacağımı bilemezken o on yıl sonrasını planlamıştı. Ben ilk önce dokuzuncu sınıfı sağ salım atlatmaya odaklanacaktım. Ondan sonra meslek hayatımı düşünebilirdim.

BİRİNCİ EK MADDE

Bay Boyun, otuz üç tane kırmızı bayrağı kovalayan boğa gibi sınıfa daldı. Biz de sıralarımıza geçtik. Kesin patlayacak diye düşünüyordum. Patladı da ama tahmin edemediğimiz, biraz eğitimsel bir şekilde patladı.

Tahtaya GÖÇ yazdı. Doğru yazdığından bayağı emindim.

Bay Boyun: “Benim ailem iki yüz yılı aşkın zamandır bu ülkede yaşıyor. Bu ülkeyi biz kurduk, tek tek bütün savaşlarda en önde savaştık, vergilerimizi ödedik, oy verdik.”

Sınıftaki herkesin kafasında, çizgi filmlerdeki düşünce baloncuğu gibi bir soru oluşmuştu. “BU KONU SINAVDA ÇIKACAK MI?”

Bay Boyun: “O zaman neden oğlum bir iş bulamıyor?”

Birkaç el havaya kalktı. Bay Boyun el kaldıranları görmezden geldi. Farazi bir soruydu bu, kendisi cevabını verebilsin diye sormuştu. Rahatlamıştım. Tıpkı babamın patronundan yakındığı zamanlar gibiydi bu da. Yapılacak en iyi şey uyanık kalmak ve anlıyor gibi gözlerimizi kırıştırmaktı.

Oğlu itfaiyeci olmak istiyormuş ama işe alınmamış. Bay

Boyun, bu durumun bir tür pozitif ayrımcılık olduğundan emindi. Gerçek Amerikalılar hak ettikleri işleri alabilsin diye sınırlarımızı kapatmamız gerektiğini söyledi. Kariyer testinde benim de iyi bir itfaiyeci olabileceğim sonucu çıkmıştı. Acaba ben de Bay Boyun'un oğlunun elinden işini alabilir miydim?

Kendimi seslere kapatıp çam ağacımı çizmeye devam ettim. Resim dersi için bir linol baskı yapmaya çalışıyordum. Ama oyma yaparken hatalarımı düzeltme şansım olmuyordu. Yaptığım her hata sonsuza kadar kalıyordu. O yüzden önceden hazırlık yapıp ilerisini düşünmem gerekiyordu.

Bay Boyun tekrar tahtaya yazmaya başladı: "TARTIŞMA: Amerika 1900 yılında sınırlarını kapatmalıydı." Yazdığı cümle birkaç kişiyi rahatsız etti. Sınıftaki çocukların bazıları parmaklarıyla geriye doğru sayarak büyük büyükannelelerinin veya büyükbabalarının Amerika'ya ne zaman geldiğini, Boyun Kesintisinden etkilenip etkilenmeyeceklerini hesaplamaya çalışıyordu. Onlardan nefret eden bir ülkede veya okulsuz, geleceksiz bir yerde sıkışıp kalacaklarını fark ettikleri zaman elleri kapandı. Bay Boyun'un uzman görüşüne katılmıyorlardı.

Ben ailemin nereden geldiğini bilmiyordum. Havası soğuk, perşembeleri fasulye yenen, pazartesileri de çamaşır asılan

bir yerdı. Ne zamandır Amerika'da olduğumuzu bilmiyordum. Ben birinci sınıfa başladığımdan beri bu okul bölgesindeydik; o da bir şeydir. Bir elma ağacı çizmeye başladım.

Tartışmalar karşılıklı sürüp gidiyordu. Bir iki yalaka, Bay Boyun'un hangi tarafı tuttuğunu hemen anladı ve "yabancıları" ülkeden atmak için savaşmaya başladı. Ailesi son yüzyıl içinde buraya göçmüş olan herkesin anlatacak bir şeyi vardı. Akrabalarının ne kadar çok çalıştığını, ülkeye yaptıkları katkıları, ödedikleri vergileri anlattılar. Okçuluk Kulübü'nün üyelerinden biri, hepimizin yabancı olduğunu ve ülkeyi Amerikan Yerlilerine geri vermemiz gerektiğini söylemeye çalıştı ama görüşlerine katılmayanlar onu hemen gömdü. Bay Boyun, gürültünün tadını çıkarırken bir çocuk doğrudan ona meydan okuyarak keyfini bozdu.

Cesur Çocuk: "Belki de oğlunuzun işi alamamasının sebebi yeterince iyi olmamasıdır. Ya da belki tembelliğindendir. Ya da ten rengi ne olursa olsun diğer adam ondan daha iyidir. Bence asıl iki yüz yılı aşkın süredir bu ülkede bulunan beyazlar bu ülkeyi aşağı çekiyor. Nasıl çalışacaklarını bilmiyorlar, kolaya alışmışlar."

Göçü destekleyenler alkışlayıp tezahürat etmeye başladı.

Bay Boyun: "Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun, beye-

fendi. Oğlumdan bahsediyorsunuz burada. Sizden tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Bu kadar tartışma yeter, çıkarın kitaplarınızı.”

Boyun, kontrolü tekrar eline aldı. Gösteri zamanı bitti. 315. defa ağaç gövdesinden çıkan bir dal çizmeye çalıştım. Çok düz, ucuz ve berbat bir çizim olmuştu. Çizdiğim ağacı nasıl canlandıracağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Çizimime o kadar odaklanmışım ki, Laboratuvar Eşim David Petrakis’in ayağa kalktığını ilk anda fark edemedim. Bütün sınıf konuşmayı kesti. Ben de kalemimi bıraktım.

Bay Boyun: “Bay Petrakis, yerinize oturun!”

David Petrakis başını hiç derde sokmuyordu. Yoklamada hiç yok yazılmayan, karneleri bilgisayara geçirirken sorun yaşayan çalışanlara yardım eden çocuktuk o. Serçe parmağımdaki şeytan tırnağını kemirmeye başladım. Ne geçiyordu aklından? Herkesten akıllı olmanın baskısına dayanamayıp en sonunda kafayı mı yemişti?

David: “Eğer sınıfta bir tartışma varsa, her öğrencinin aklındakileri söylemeye de hakkı vardır.”

Bay Boyun: “Burada kimin konuşacağına ben karar veririm.”

David: “Tartışmak için bir konu açtınız. Sırf sizin istediğiniz gibi gitmiyor diye konuyu kapatamazsınız.”

Bay Boyun: “Bakın bakalım nasıl kapatıyorum! Hemen yerinize oturun Bay Petrakis.”

David: “Anayasa, ülkede geçirilen zamana göre farklı vatandaşlık tanımları yapmaz. Ben oğlunuzla ve sizinle aynı haklara sahip bir vatandaşım. Bir vatandaş ve öğrenci olarak, bu dersin ırkçı, hoşgörüsüz ve yabancı düşmanı tonunu kınıyorum.”

Bay Boyun: “Kıçının üstüne otur, Petrakis! Söylediklerine de dikkat et! Ben burada medeni bir tartışma yürütmeye çalışıyorum ama siz hemen bunu bir ırk meselesine dönüştürüyorsunuz. Hemen yerine oturmazsan seni müdüre havale ederim.”

David gözlerini Bay Boyun’a dikti, sonra bir dakika boyunca bayrağa baktı ve kitaplarını toplayıp sınıftan çıktı. Tek kelime etmeden milyonlarca şey söylemişti. David Petrakis’i incelemeyi aklımın bir köşesine yazdım. Daha önce hiç bu kadar anlamlı bir sessizlik duymamıştım.

ŞÜKRAN SUNMA

Şükran Günü'nde Pilgrimler, tam açlıktan ölecekken kışlarını kurtaran Amerikan yerlilerine şükranlarını sunmuşlardı. Bense Şükran Günü'nde, annem sonunda işe gittiği ve babam pizza siparişi verdiği için şükranlarımı sunuyordum.

Normalde zaten hep huzursuz ve telaşlı olan annem, tam hindi gününden önce sarhoş bir satış bağımlısına dönerdi. Bunun sebebi de Şükran Günü'nden sonraki gün olan ve Noel alışveriş sezonunun başladığı Kara Cuma'ydı. Annem Kara Cuma gününde bir milyar gömlek ve on iki milyon kemer satamazsa, dünya dururdu. Sadece sigara ve sade kahve tüketerek yaşıyor, rap şarkıcıları gibi küfür edip duruyor ve sürekli aklından hesaplar yapıyordu. Mağazası için belirlediği hedefler hiç gerçekçi değildi ve o da bunu gayet iyi biliyordu. Kendine engel olamıyordu. Onu izlemek, elektrikli çitlere yakalanmış, titreyip kıvranan ve bir türlü kurtulamayan birini izlemek gibiydi. Her yıl, stresten kafayı yiyecek noktaya geldiğinde Şükran Günü yemeği yapıyordu. Biz yapmasın diye o kadar dil döküyor, yalvarıyor, hatta isimsiz notlar bile gönderiyorduk ama dinletemiyorduk.

Şükran Günü'nden önceki gece saat 10'da yattım. Annem yemek masasında dizüstü bilgisayarını dövüyordu. Şükran

Günü sabahı aşığı indiğimde annem hâlâ oradaydı. Uyumamıştı galiba.

Beni sabahlığım ve tavşan terliklerimle görünce, “Ah, kahretsin!” dedi. “Hindi.”

Annem hindiyi sıcak suya tutarken ben de patatesleri soydum. Pencerele buğulanarak bizi dışarıdan ayırdı. Akşam yemeğinde makarna ya da belki sandviç gibi başka bir şey yemeyi önermek istedim ama yanlış anlayacağını biliyordum. Bir buz kıracağıyla hindinin içini açıp iç organlarını çıkardı. Etkilenmişim. Geçen yıl zavallı kuşu iç organlarıyla birlikte pişirmişti.

Şükran Günü yemeğı pişirmenin annem için özel bir anlamı vardı. Onun için kutsal bir görevdi; onu iyi bir eş ve anne yapan şeyin bir parçasıydı. Ailece birbirimizle pek konuşmazdık, ortak noktamız yoktu ama annemin düzgün bir Şükran Günü yemeğı pişirmesi, bir yıl daha aile olabileceğimizi gösteriyordu. Kodak mantığı. Böyle şeyler ancak fotoğraf makinesi reklamlarında işe yarayabilirdi.

Patateslerle işim bitince annem geçit törenini izlemem için beni televizyonun yanına gönderdi. Babam alt kata düşercesine indi. “Annen nasıl?” diye sordu mutfağı gitmeden önce. “Şükran Günü’ndeyiz, nasıl olabilir ki?” dedim. Ba-

bam montunu giydi. “Çörek ister misin?” diye sordu. Başımı evet anlamında salladım.

Telefon çaldı. Annem açtı. Mağazadan arıyorlardı. 1 Numaralı Acil Durum. Gazoz almak için mutfığa gittiğimde annem bana portakal suyu doldurdu ama kurumuş dudaklarımı yaktığı için içemedim. Hindi, lavabodaki suyun içinde dört buçuk kiloluk bir hindi buz dağı gibi yüzüyordu. Hindi dağı olmuştu. Kendimi *Titanik*’te hissettim.

Annem telefonu kapattı ve duş alıp odamı temizlemem için talimatlar yağdırarak beni mutfaktan kovaladı. Küvete girdim. Ciğerlerimi havayla doldurup suyun üzerinde kaldım, sonra bütün nefesimi verip dibe çöktüm. Kafamı suya gömüp kalp atışlarımı dinlemeye çalıştım. Telefon tekrar çaldı. 2 Numaralı Acil Durum.

Ben banyodan çıkıp giyinene kadar geçit töreni bitmiş, babam futbol izlemeye başlamıştı. Yüzündeki yeni çıkmış sakallarına pudra şekeri bulaşmıştı. Babamın tatil günlerinde evde aylak aylak gezinmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Ben onu yeni tıraş olmuş ve takım elbise giymiş haliyle seviyordum. Elini sallayarak televizyonun önünden çekilmemi işaret etti.

Annem yine telefondaydı. 3 Numaralı Acil Durum. Telefonun kıvrım kıvrım, uzun kablosu onu direğe bağlayan

ip gibi, incecik vücudunun çevresine dolanmıştı. Kaynar suyla dolu kocaman tencerenin içinden iki budun ucu görünüyordu. Donmuş hindiyi haşlıyordu. “Mikrodalga fırına sığmaz,” diye açıklama yaptı. “Buzu çözülür şimdi.” Telefonda söylenenlere odaklanmak için boşta kalan kulağını parmağıyla kapattı. Poşetten sade bir çörek alıp odama döndüm.

Üç dergiyi okuyup bitirdikten sonra annemle babam kavgaya başlamıştı. Gürül gürül bir kavgaya değildi ama. Kısık ateşte pişen, ocağa bir iki damla su sıçratan bir tartışmaydı. Bir tane daha çörek almak istiyordum ama kavgalarının arasından geçesim yoktu. Telefon tekrar çalınca köşelerine çekildiler. Bu şansını kaçırmamalıydım.

Mutfığa girdiğimde annem telefonu kulağına tutuyor ama dinlemiyordu. Penceredeki buğuyu silip arka bahçeye baktı. Yanına gittim.

Babam eline bir fırın eldiveni geçirmiş, dumanı tüten hindiyi bacağından taşıyarak arka bahçenin başından sonuna doğru yürüyordu. “Buzunun çözülmesi saatler sürermiş,” diye mırıldandı annem. Ahizeden ince bir ses geldi. “Yok, sana demedim, Ted,” dedi annem telefona. Babam, hindiyi doğrama kütüğüne koyup ufak baltasını aldı. Küt. Balta donmuş hindi etine saplanıp kaldı. Babam baltayı bir öne

bir arkaya kaydırdı. Küt. Donmuş hindinin bir parçası kayıp yere düştü. Babam düşen parçayı alıp pencereye doğru salladı. Annem ona sırtını dönüp Ted'e yola çıkacağını söyledi.

Annem mağazaya gitmek için evden çıktıktan sonra babam akşam yemeği hazırlama görevini üstlendi. Bu iş böyleydi. Eğer babam, annemin Şükran Günü'yle baş etme şeklini beğenmiyorsa kendisi daha iyisini yapacağını kanıtlamalıydı. Parçalanmış pis eti getirip lavaboda deterjan ve suyla yıkadı. Sonra da baltasını duruladı.

Babam: "Tıpkı eski zamanlardaki gibi, değil mi, Mellie? Evin erkeği ormana gider ve eve yemek getirir. O kadar da zor bir şey değil. Yemek yapmak için sadece biraz düzenli olmak ve okumayı bilmek yeter. Şimdi bana ekmeği getir bakalım. Bu hindinin içini, annemin yaptığı gibi, doğru düzgün şeylerle dolduracağım. Senin yardım etmene gerek yok. Sen en iyisi git biraz ödev yap, bir de notlarını yükseltmek için ders çalış. Yemek hazır olunca ben seni çağırırım."

Ders çalışmayı düşünüyordum ama bugün bayram olduğu için ders çalışmak yerine kendimi oturma odasındaki kanepeye bırakıp eski bir film izlemeye başladım. İki defa duman kokusu aldım, bir kez cam kırılma sesi gelince

suratımı ekşittim, bir de babamın hindi acil durum hattındaki kadınla sohbetini evdeki diğer telefondan gizlice dinledim. Kadın, hindi çorbasının zaten Şükran Günü'nün en iyi yanı olduğunu söyledi. Bir saat sonra babam, her şeyi batırmış bir babanın sahte heyecanıyla beni mutfığa çağırdı. Doğrama tahtasının üstünde bir yığın kemik vardı. Ocakta bir tencere dolusu yapışkan madde kendi halinde kaynıyordu. Beyaz macunumsu sıvının içinde gri, yeşil ve sarı parçacıklar geğirip duruyordu.

Babam: “Çorba yapmaya çalıştım.”

Ben:

Babam: “Tadı biraz sulu geliyordu, o yüzden ben de sürekli kıvamını koyulaştıracak bir şeyler attım içine. Biraz mısır ve bezelye koydum.”

Ben:

Babam: [Arka cebinden cüzdanını çıkardı.] “Sen pizzacıyı arayıp sipariş ver, ben de şundan kurtulayım.”

Çift peynirli, çift mantarlı pizza sipariş ettim. Babam da çorbayı, ölen köpeğimiz Ariel'in yanına gömdü.

LADES KEMİĞİ

Hindimiz için bir anıt hazırlamak istiyordum. Hiçbir kuş, öyle rezil bir yemek için o kadar işkence görmemiştir. Kemiklerini çöp kutusundan çıkarıp resim dersine götürdüm. Bay Freeman çok heyecanlandı. Kuşun üzerinde çalışmamı ama ağacı aklımdan çıkarmamamı söyledi.

Bay Freeman: “Harika gidiyorsun, Melinda! Gözlerinde görebiliyorum bunu. Bu bayramın ticarileştirilmesinin etkilerindeki anlamı, özneliği yakalamışsın. Müthiş bir şey bu, müthiş! Kuş ol! Sen o kuşsun. Kendini, terk edilen ailevi değerlere ve konserve patateslere kurban et.”

Her neyse.

İlk başta kemikleri odun gibi bir yığın halinde yapıştırmak istedim (Anladınız mı? Ağaç-odun) ama Bay Freeman iç çekti. Daha iyisini yapabilirdim. Kemikleri siyah bir kâğıdın üzerine dizip çevresine bir hindi çizmeye çalıştım. Bay Freeman’ın çok kötü bir şey yaptığımı söylemesine gerek yoktu. O zaten kendi resmine odaklanmış ve bizim varlığımızı unutmuştu.

Bir tuvalin üzerinde çalışıyordu. Resmi bayağı kasvetli başlamıştı. Yağmurlu bir günde gri bir yol üzerindeki bıkkın

bir binayı çizmişti. Bir hafta boyunca kaldırıma pis bozuk paralar çizmekle uğraşmış, kusursuz bir şekilde resmetmek için kan ter içinde kalmıştı. Okulun yönetim kurulu üyelerinin yüzlerini binanın pencerelerinden bakarken çizmiş, sonra da pencerelere parmaklık çizerek binayı bir hapishaneye çevirmişti. Tuvali televizyondan iyiydi çünkü insan birazdan neler olacağını tahmin edemiyordu.

Kâğıdı buruşturup kemikleri masaya yığdım. Melinda Sordino: Antropolog. Korkunç bir kurbanın kalıntılarını topraktan çıkarmıştım. Zil çalınca Bay Freeman'a yavru köpek gözleriyle baktım. İspanyolca öğretmenimi arayıp bir bahane uyduracağını söyledi. Bir ders daha burada kalabilecektim. Ivy bunu duyunca o da geç çıkabilmek için yalvardı. Palyaço korkusunu yenmeye çalışıyordu. Tuhaf bir heykel yapıyordu; palyaço suratının arkasındaki bir maske. Bay Freeman, Ivy'ye de izin verdi. Bana bakarak kaşlarını oynatıp sırttı. Ben ona arkadaşça bir şey söylemenin tam sırası olduğunu anlayana kadar, o tekrar çalışmaya başlamıştı.

Kemikleri ahşap bir kalıba yapıştırarak iskeleti müzelik bir eser gibi düzenledim. İvir zıvır kutusunda bulduğum çatal bıçakları da kemiklere saldırıyorlarmış gibi görünecek şekilde yapıştırdım.

Bir adım geriye çekildim. Tam bitmemişti. Kutuyu tekrar karıştırıp yarisı erimiş plastik bir palmiye ağacı buldum. İşime yarardı. Bay Freeman normal bir insanın hiç dūřünmeden atacağı şeyleri saklıyordu: Çocuk menülerinin yanında verilen oyuncaklar, kayıp oyun kartları, market fişleri, anahtarlar, oyuncak bebekler, tuzluklar, trenler... Bu şeylerin sanata dönüşebileceğini nasıl anlıyordu acaba?

Bir Barbie bebeğın kafasını çıkarıp hindinin vücudunun içine yerleştirdim. Doğru gelmişti bu. Ivy yanımdan geçerken baktı. Sol kaşını kaldırıp kafasını aşağı yukarı salladı. Elimi sallayınca Bay Freeman kontrol etmeye geldi. Neredeyse zevkten bayılacaktı.

Bay Freeman: “Müthiş, müthiş! Bu sana ne anlatıyor?”

Kahretsin! Sözlüye kalkacağımı bilmiyordum. Hafifçe öksürdüm. Ağzımdan tek kelime çıkaramadım, dilim damagım kurumuştu. Hafifçe öksürerek tekrar denedim.

Bay Freeman: “Boğazın mı ağrıyor? Endişelenme, bu aralar herkeste var. Ben sana ne gördüğümü söyleyeyim ister misin?”

Rahatlayarak kafamı evet anlamında salladım.

“Çürümüş bir bayramın kalıntılarının içinde sıkışıp kalmış bir kız görüyorum. İskelet kururken kızın etleri de gündün güne lime lime olmuş. Çatalla bıçak tabii ki orta sınıfın hassasiyetlerini temsil ediyor. Palmiye ağacı hoş bir dokunuş olmuş. Yarım kalmış bir rüya mı acaba? Plastik balayı, ıssız ada? Ha, yanına bir fincan çay koyarsan adaçayı olabilir!”

Kendimi tutamayıp güldüm. Bu işi iyice kavırıyordum. Ivy ve Bay Freeman beni izlerken uzanıp Barbie kafasını çıkardım ve iskeletin tepesine koydum. Palmiye ağacına burada yer yoktu, onu bir kenara attım. Çatalla bıçağı bacak gibi görünecek şekilde yerleştirdim. Barbie’nin ağzına bir parça bant yapıştırdım.

Ben: “İnce bir çubuğunuz ya da dalınız var mı? Varsa kol yapmak için kullanabilirim.”

Ivy bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Bay Freeman yalın projemi inceliyordu. Hiçbir şey söylemeyince palmiye ağacını çıkarmama kızdı diye korktum. Ivy bir kez daha konuşmaya teşebbüs etti. “Korkunç!” dedi. “Tuhaf bir açıdan korkunç! Palyaço gibi korkunç değil ama. Nasıl desem? Sanki uzun süre bakmak istemeyeceğin bir şeymiş gibi. Bravo, Mel.”

Umduğum tepki değildi ama sanırım yine de olumlu bir şeydi. Sonuçta burun kıvrabilir ya da beni görmezden gelebilirdi ama öyle bir şey yapmamıştı. Bay Freeman parmağıyla hafifçe çenesine vuruyordu. Bir resim öğretmeni için fazla ciddi görünüyor ve beni geriordu.

Bay Freeman: “Bunun bir anlamı var. Acısı var.”

Zil çaldı. Bay Freeman başka bir şey söyleyemeden sınıftan çıktım.

KABUĞU SOYULMUŞ, ÇEKİRDEĞİ ÇIKARILMIŞ

Biyoloji dersinde meyveleri inceliyorduk. Bayan Keen bitkilerin erkeklik ve dişilik organlarının, meyvelerin ve çiçeklerin inceliklerini bize anlatmak için haftalarca uğraşmıştı. Toprak donmaya, geceleri hafif hafif kar yağmaya başlamıştı ama Bayan Keen sınıfında ilkbaharı canlı tutmaya kararlıydı.

Arka sıra, Bayan Keen elma ağaçlarının üremek için arılara ihtiyacı olduğunu söyleyene kadar uyuyordu. Onlar için “üremek” tetikleyici kelime olmuştu. Bu kelimenin seksle alakalı olduğunu fark etmişlerdi. Erkeklik ve dişilik organları hakkındaki ders, bir anda büyük bir kahkaha tufanına

dönüşmüştü. Bayan Keen, Orta Çağ'dan beri öğretmenlik yapıyordu. Bir sıra dolusu kızışmış hipotalamus, onu ders anlatmaktan alıkoymaya yetmezdi. Sükûnetini hiç bozmadan laboratuvarın uygulamalı bölümüne geçmişti.

Elma. Her birimiz elma ve birer plastik bıçak aldık. Bayan Keen elmalarımızı nasıl parçalara ayıracağımızı açıkladı. Arka sıra bıçaklarla kılıç savaşı yapmaya başladı. Bayan Keen tahtaya sessizce isimlerini ve notlarını yazdı. Sonra da kılıç savaşının devam ettiği her dakika notlarını birer puan düşürdü. Onlar daha ne olduğunu bile anlamadan notları 70'lerden 50'lere düşmüştü. Homurdanmaya başladılar.

Arka sıra: "Haksızlık bu! Bunu bize yapamazsınız! Bir şans bile vermediniz."

Bayan Keen bir puan daha düşürdü. Arka sıradakiler elmalarını gördüler, mırıldandılar, mırıldandılar, küfrettiler, küfrettiler, ihtiyar inek, geri zekâlı öğretmen.

Laboratuvar Eşim David Petrakis elmasını sekiz eşit parçaya böldü. Tek kelime etmedi. Tıp fakültesine hazırlık haftasının ortasındaydı. David tıp fakültesine mi yoksa hukuk fakültesine mi gideceğine karar veremiyordu. Dokuzuncu sınıf onun için ufak bir zahmetti. Uzun metrajlı hayat filminden önceki bir sivilce reklamı gibiydi.

İçerisi elma kokmuştu. Küçükken bir keresinde, annemler beni bir meyve bahçesine götürmüşlerdi. Babam beni bir elma ağacına çıkarmıştı. Yapraklarla dalların hiç kıpırdamadığı, lezzetli ve kırmızı bir hikâye kitabına düşmek gibiydi. Arılar karınlarını elmayla öyle bir doyurmuşlardı ki beni sokmaya tenezzül bile etmeden vızırdayarak uçuşuyorlardı. Güneş saçımı ısıtırken bir rüzgâr annemi babamın kollarına atmış ve elma toplayan bütün anne-babalar ve çocuklar uzun bir dakika boyunca gülümsemişlerdi.

Biyoloji sınıfı da şimdi öyle kokuyordu.

Elmamdan bir ısırık aldım. Beyaz dişler, kırmızı elma, acı su, derin ısırık. David bir anda sinirlendi.

David: “Öyle yapmaman gerekiyordu! Öğretmen seni öldürecek! Elmanı kesmen gerekiyordu! Dinlemedin mi? Notun düşecek!”

Belli ki David çocukluğunda elma ağacına oturma gerekliliğini yerine getirmemişti.

Elmamın geri kalanını dört büyük parçaya böldüm. Elmamın on iki tane çekirdeği vardı. Çekirdeklerin birinin kabuğu yarılmış ve içinden beyaz bir el uzanmıştı. Bir elma çekirdeğinden çıkıp bir elmanın içinde büyüyen bir elma

ağacı. Küçük tohumu Bayan Keen'e gösterince bana fazladan puan verdi. David gözlerini devirdi. Biyoloji çok güzeldi.

BİRİNCİ EK MADDE, İKİNCİ FIKRA

Havada isyan kokusu vardı. Kış tatiline sadece bir haftamız kalmıştı. Öğrenciler cinayet işlese bile kurtuluyor, çalışanlar yorgunluktan hiçbir şeyi umursamıyordu. Öğretmenler odasında içki içildiğine dair bazı söylentiler duymuştum. Bu devrimci ruh kendini sosyal bilgiler sınıfında bile gösteriyordu. David Petrakis, ifade özgürlüğü konusunda savaşımaya devam ediyordu.

Derse tam vaktinde gittim. Çalınmış geç kâğıtlarımı Bay Boyun'a vermeye cesaret edemiyordum. David ön sıraya oturup sırasına bir ses kayıt cihazı koydu. Bay Boyun konuşmaya başlayınca ilk notalara basan bir piyanist gibi, çalma ve kaydetme tuşlarına aynı anda bastı.

Bay Boyun dersi normal bir şekilde anlattı. Bağımsızlık Savaşı'nı hızlı hızlı işliyorduk. Tahtaya "Temsil Yoksa Vergi de Yok" yazdı. Çok güzel bir slogandı. Ne yazık ki o zamanlar arabaların tamponlarına yapıştırılan etiketlerden yoktu. Sömürgeciler, İngiliz meclisinde onları temsil eden

bir sesin olmasını istemişlerdi. İktidardakilerin hiçbirinin onların şikâyetlerini dinlememişti. Bu ders ses kayıtlarına çok yakışacaktı. Bay Boyun bir sürü not falan hazırlamıştı. Sesi yeni dökülmüş yol kadar pürüzsüzdü. Hiçbir tümsek yoktu.

Ama kayıtlarda Bay Boyun'un gözlerindeki öfkeli bakışlar çıkmayacaktı. Konuşurken sürekli David'e bakıyordu. Bir öğretmen bana kırk sekiz dakika boyunca öldürecek gibi baksa jöle gibi erirdim. Ama David de ona ters ters bakıyordu.

Okulun ofisi dedikodu yapmak ve dinlemek için kusursuz bir yerdi. Ofiste otururken Petrakis ailesinin avukatı hakkında bir şeyler duydum. Ben o sırada potansiyelim hakkında verememem konusunda atacağı bir nutuk için rehberlik danışmanımı bekliyordum. O, nereden biliyordu ki benim potansiyelimi? Hem ne potansiyeli? O, boş boş konuşurken ben genelde tavandaki noktaları sayıyordum.

Rehberlik danışmanım bugün geç kalmıştı, o yüzden ben de kırmızı plastik sandalyede görünmez gibi oturuyordum. O sırada sekreter, Petrakis olayını hızlandırmak için okul aile birliğinden bir gönüllüyü ofise getirdi. David'in ailesi büyük, fena ve pahalı bir avukat tutmuştu. Okula ve Bay Boyun'a, yetersizlikten, vatandaşlık haklarının ihlaline kadar her konuda dava açmakla ilgili tehditler savuruyordu.

David'in ses kayıt cihazını, "olası ihlalleri" kaydetmesi için sınıfa getirmesine izin vermişlerdi. Sekreter, Bay Boyun'un postalanma ihtimaline pek üzülmüş gibi görünmüyordu. Kesin şahsen de tanıyordu onu.

David, kötü kötü bakma olayından avukatına bahsetmişti herhalde çünkü ertesi gün sınıfın arka tarafında bir kamera vardı. David Petrakis benim kahramanımdı.

VOMBATLAR BİR NUMARA!

Heather'ın kış toplantısına gitme konusunda beni ikna etmesine müsaade ettim. O da tek başına oturmaktan en az benim kadar nefret ediyordu. Marthalar İmparatorluğu henüz onlarla oturması için resmi bir davetiye yayımlamamıştı. Heather bu duruma çok üzülmüyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. Tam bir Martha gibi, önünde kocaman bir Noel Baba suratı olan yeşil bir kazak, kırmızı tayt ve bir çift pofuduk bot giymişti. Bense mevsime uygun bir şey giymekten ısrarla kaçınıyordum.

Heather bana aldığı Noel hediyesini erkenden verdi: Kafamı çevirdikçe çın çın öten zilli küpeler. Yani şimdi ben de ona bir şey almak zorundaydım. Belki iyice abartıp bir arkadaşlık kolyesi alabilirdim. Tam da arkadaşlık kolyesi takacak türde

bir kızdı. Zilli küpeler müthiş bir seçim olmuştu. Müdür Müdür Bey'in konuşması boyunca onun sesini bastırmak için kafamı sallayıp durdum. Orkestra tanınması mümkün bile olmayan bir melodi çalıyordu. Heather'ın söylediğine göre okul yönetimi Noel ilahileri, Hanukah şarkıları ya da Kwanza şarkıları çalmalarına izin vermiyormuş. Çok kültürlü şarkılar yerine, hiçbir kültürü olmayan şarkılar dinliyorduk.

Toplantının asıl amacı yeni takma adımızın ve maskotumuzun açıklanmasıydı. Müdür Müdür Bey oylama sonucunu okudu: Bal Arıları-3. Buz Dağları-17. Zirvedekiler -1. Vombatlar-32. Geri kalan 1547 oy da geçersiz seçenekler yazılanlar ya da okunamayanlardı.

Merryweather Vombatları. Kulağa hoş geliyordu. Biz Vombatlardık, vahşi, vefasız Vombatlar! Velveleci, verimsiz, varoş Vombatlar. Otobüse giderken Amigo Kız Raven'la Amigo Kız Amber'ın yanından geçtik. "Vombat" kelimesiyle kafiyeli kelime bulmaya çalışırken kaşlarını çattilar. Demokrasi harika bir kurumdu.

KIŞ TATİLİ

Okul tatile girmişti ve Noel'e iki gün vardı. Annem, istiyorsam ağacı kurabileceğimi yazdığı bir not bırakmıştı. Ağacı bodrumdan sürükleyerek çıkarıp garajın önünde bırak-

tım ve üzerindeki tozu ve örümcek ağlarını bir süpürgeyle süpürdüm. Işıkları her yıl ağacın üzerinde bırakıyorduk, o yüzden benim tek yapmam gereken süslemeleri asmaktı.

Noel'in ufak bir velet gerektiren bir yönü vardı. Küçük çocuklar Noel'i eğlenceli bir hale getiriyorlardı. Acaba bayramlar için bir çocuk kiralayabilir miydik? Ben küçükken gerçek bir ağaç alıp geç vakitlere kadar sıcak çikolata içer ve özel süslemeler için en uygun yerleri bulmaya çalışırdık. Sanırım annemler, ben Noel Baba yalanını öğrendikten sonra Noel büyüsünden vazgeçmişlerdi. Belki de hediyelerin aslında nereden geldiğini bildiğimi onlara söylememeliydim. Ben öğrenince kalpleri kırılmıştı.

Ben doğmasam kesin şimdiye boşanmış olurlardı. Onlar için büyük bir hayal kırıklığı olduğumdan emindim. Ne akıllı ne güzel ne de atletiktim. Tıpkı onlar gibiydim; sırlar ve yalanlarla sarmalanmış sıradan bir asalak. Ben mezun olana kadar rol yapmak zorunda olduğumuza inanamıyordum. Bir aile gibi yaşamayı beceremediğimizi itiraf edip evi satıp parayı bölüşerek kendi yollarımıza gidemememiz ne acıydı...

Mutlu Noeller!

Heather'ı aradım ama alışverişteydi. Heather burada olup

evde Noel havasının olmadığını görse ne yapardı acaba? Heather gibi davranmaya karar verdim. Kar kıyafetleri giydim, kafama bir atkı sarıp karların arasına daldım. Arka bahçemiz çok güzel görünüyordu. Buzla kaplanmış ağaçlar ve çalılar güneş ışığını her yere yansıtıyordu. Bana kalan da kardan melekler yapmaktı.

Üzerinde hiçbir iz olmayan bir kar yığınının gidip sırtüstü yattım. Ben kollarımı sallayıp kanat yaparken atkım, ağzımın üzerine düşüyordu. Islak yün atkıda birinci sınıf kokusu vardı. Soğuk bir kış sabahı iki parmaklı eldivenlerimin ucunda çingırdayan süt paramla okula yürüdüğüm günleri hatırlattı. O zamanlar daha küçük, başka bir evde yaşıyorduk. Annem bir kuyumcуда çalışıyor ve ben okuldan döndükten sonra eve geliyordu. Babam daha kibar bir patrona sahipti ve sürekli bir tekne almaktan bahsediyordu. Bense Noel Baba'ya inanıyordum.

Rüzgâr yüksekteki dalları salladı. Kalbim yangın zili gibi çın çın öttü. Atkı ağzımı sıkıyordu. Nefes alabilmek için atkıyı gevşettim. Bir dilek tutmak istedim ama ne dileyeceğimi bilmiyordum. Sırtıma da kar girmişti.

Bahçedeki çobanpüskülü çalılarından ve çam ağaçlarından birkaç tane dal koparıp içeriye taşıdım. Dalları bir araya getirip kırmızı iple bağladım ve şömine rafıyla yemek masası-

na koydum. Televizyondaki kadının yaptıkları kadar güzel görünmüyordu ama evin daha güzel kokmasını sağlamıştı. Birkaç günlüğüne bir çocuk kiralama dileğimden hâlâ vazgeçmemiştim.

Noel günü öğlene kadar uyuduk. Anneme siyah bir kazak, babama da altmışlı yılların popüler şarkılarından oluşan bir CD verdim. Onlar da bana birkaç tane hediye çeki, odama koymam için bir televizyon, bir çift buz pateni ve resim kalemıyla resim defteri verdiler. Resim çizmeye başladığımı fark ettiklerini söylediler.

Onlara, neredeyse o an, oracıkta söyleyecektim. Gözlerim yaşlarla doldu. Resim çizmeye çalıştığımı fark etmişlerdi. Fark etmişlerdi! Boğazıma kartopu gibi oturan düğümü yutkunarak geçirmeye çalıştım. Kolay olmayacaktı bu. O partiye gittiğimden şüphelendiklerine emindim. Belki polisleri arayanın ben olduğumu bile duymuşlardı. Ama orada, televizyondaki *Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph* videosu eşliğinde plastik Noel ağacımızın yanında otururken onlara her şeyi anlatmak istiyordum.

Gözlerimi sildim. Tereddüt dolu gülümsemelerle bekliyorlardı. Boğazımdaki kartopu daha da büyüdü. O gece gizli eve girdiğimde ikisi de yoktu. Arabaları gitmişti. Bütün gece Rachel'ın evinde kalacaktım; eve gelmemi bekle-

medikleri belliydi. Sıcak su bitene kadar duş aldıktan sonra yatağıma girmiş ama uyumamıştım. Annem gece saat 2 gibi, babam da güneş doğmadan hemen önce eve gelmişti. Birlikte değillerdi. Ne yapıyorlardı ki? Cevabı biliyordum galiba. Onlarla o gece hakkında nasıl konuşabilirdim? Nasıl başlanırdı?

Rudolph, yüzen buz kütesinin üzerinde yola çıktı. “Ben özgürüm!” diye bağırdı. Babam kol saatine baktı. Annem ambalaj kâğıtlarını bir çöp poşetine doldurdu. İkisi de odadan çıktılar. Bense elimde defter ve kalemlerle yerde öylece kaldım. Daha teşekkür bile etmemiştim.

AĞIR İŞ

İki gün özgür kaldıktan sonra annemle babam “tatil boyunca evde boş boş dolaşamayacağıma” karar verdiler. Onlarla birlikte işe gitmek zorundaydım. Çalışmak için yaşımda tutmuyordu ama bu onların umurunda değildi. Hafta sonunu annemin mağazasında, huysuz insanların getirdiği ürünlerle uğraşarak geçirdim. Syracuse’da Noel hediyesi olarak istediği bir şeyi almış olan kimse var mıydı acaba? Yoktu galiba. Yaşımda tutmadığı için annem beni bodrumdaki depoya tıktı. Gömlekleri katlayıp on bir tane iğneyle iğnelemem gerekiyordu. Diğer çalışanlar beni, sanki köstebekmişim de

annem onları gözetleyeyim diye getirmiş gibi izliyorlardı. Birkaç tane gömlek katladıktan sonra arkama yaslanıp bir kitap çıkardım. Hepsi rahatlamıştı. Ben de onlardan biriydim. Onlar gibi ben de orada olmak istemiyordum.

Annemin işi astığımı bildiği belliydi ama arabada bu konuda hiçbir şey söylemedi. Yapacak çok işi olduğu için mağazadan geç saatlere kadar ayrılmamıştık. Satışlar berbattı; belirlediği hedeflere yaklaşamamıştı bile. İşten çıkarmalar yaklaşıyordu. Bir trafik ışığında durduk. Annem gözlerini kapattı. Teni, defalarca yıkanmaktan parçalanacak hale gelmiş iç çamaşırı gibi griydi. Ona yardım etmediğim ve daha fazla gömlek katlamadığım için kendimi kötü hissettim.

Sonraki gün beni babamın işyerine gönderdiler. Babam bir çeşit sigorta satıyordu ama bunu nasıl veya neden yaptığını bilmiyordum. Ofisine benim için bir oyun masası kurdu. İşim takvimleri zarflara koymak, sonra o zarfları kapamak ve üzerlerine posta etiketlerini yapıştırmaktı. Babam da masasında oturup telefonda kankalarıyla konuşuyordu.

Ayaklarını masaya koyup çalışabilme imkânı vardı. Telefonda arkadaşlarıyla gülüşme imkânı vardı. Öğle yemeğini dışarıdan söyleme imkânı vardı. Bence onun hak ettiği bodrumda gömlek katlayarak anneme yardım etmektir. Benim hak ettiğim de kablolu televizyon izlemek, öğle uykusuna

yatmak ya da Heather'ın evine gitmekti. Öğle yemeği vaktinde midem öfkeyle gurulduyordu. Babamın sekreteri yemeğimi bırakırken bana kibarca bir şeyler söyledi ama ben karşılık vermedim. Gözlerimden ışınlar saçarak babamın kafasının arkasına baktım. Öfke öfke öfke. Daha kapayacak bir milyon tane zarfım vardı. Zarfın iğrenç yapışkanında dilimi gezdirdim. Kapağın keskin ucu dilimi kesti. Kanımın tadını alıyordum. Bir anda aklımda O ŞEY'in yüzü belirdi. Bütün öfkem, patlamış bir balondan çıkan hava gibi uçtu gitti. Babam, bir sürü takvime kan akıttığımı görünce çok sinirlendi. Profesyonel yardım almaktan bahsetti.

Okula döndüğüm için cidden mutluydum.

FAUL

Artık yerde yarım metre kar olduğu için beden eğitimi öğretmenlerimiz dersleri içeride yapmamıza izin veriyorlardı. “Azıcık soğuktan kimse ölmez,” diyerek spor salonlarındaki sıcaklığı 4-5 derecede tutuyorlardı. Onlar için söylemesi kolaydı tabii; ne de olsa eşofman giiyorlardı.

Bu yıl öğrendiğimiz ilk salon sporu basketboldu. Bayan Connors bize faul atışı yapmayı öğretiyordu. Çizgiye gel-

dim, topu iki kez sektirdim ve potadan geçirdim. Bayan Connors tekrar yapmamı söyledi. Sonra tekrar. O bana top attı, ben de atış yaptım, basket, basket, basket. Kırk iki atıştan sonra kollarım yorulmaya başladı ve bir atışı kaçırdım. Bütün sınıf çoktan etrafıma toplanıp beni izlemeye başlamıştı. Nicole patlamak üzereydi. “Takıma girmelisin!” diye bağırdı.

Bayan Connors: “Etkinlik saatinde benimle burada buluş. O kollarla yolun açık.”

Ben:

Üç saat sonra üzgün ve yenik bir Bayan Connors’la buluştum. İki parmağının arasında notlarımın olduğu kâğıdı tutuyordu: 45, 55, 65, 45, 50, 55, 100. Bana basketbol takımı falan yoktu çünkü 100 olan tek dersim resimdi yani ortalamam 1,7’lerde sürünüyordu. Bayan Connors lakros bursunu ağırbaşlılıkla ya da tereddütle kazanmamıştı. Süre tutarak bana depar attırdıktan sonra atış yapmam için beni çizgiye getirdi.

Bayan Connors: “Dışarıya atış yapmaya çalış, özel ders almayı düşündün mü, güzel atış, o 45’ler seni mahvediyor, turnike atmaya çalış, bunun üzerinde çalışmak lazım, sosyal bilgiler için bir şey yapabilirim belki ama edebiyat

öğretmenini hayatta ikna edemem, spordan nefret ediyor, çengel atışı yapabiliyor musun?”

Bana ne söylendiyse onu yaptım. Canım konuşmak isteseydi dünyanın parasını verse basketbol takımına girmeyeceğimi söyledim. Onca koşu? Terleme? Genetik mutant kılıklıların itip kakması? Yok, kalsın. Tabii basketbolda sadece faul atışı yapacak birine ihtiyaç olsaydı belki düşünebilirdim. Karşı takım faul mü yaptı, sen de acısını çıkartırsın. Tak. Ama işler öyle yürümüyordu; ne basketbolda ne de hayatta.

Bayan Connors çok hevesli görünüyordu. Bir konuda aşırı başarılı olma hissini sevmiştim; tek yaptığım arka arkaya faul atışı yapmak olsa da. Birkaç dakika daha hayal kurmasına izin verecektim. Erkek yıldız takımı spor salonuna damladı. Rekorları sıfıra beşti. Bastırın Vombatlar!

Okulun ilk günü patates püresi rezilliğime katkı yapmış olan Basketbol Direği, namı diğer Brendan Keller potanın altında durdu. Diğer çocuklar da koşup ona pas atmaya başladılar. Brendan sıska kolunu uzatıp topu potaya gayet kolay bir şey yaparcasına bırakıyordu. Bizim çocuklar sahadaki tek takım oldukları sürece yenilmezlerdi.

Erkeklerin koçu bağırarak anlamadığım bir şey söyledi ve bütün takım serbest atış yapmak için Basketbol Direği'nin

arkasında sıra oldu. Topu kapıp sektir, iki, üç. At. Dışarı. Sektir, iki, üç... Dışarı, dışarı, dışarı. Minik kellesini kurtarmak için bir tane bile basket atamıyordu.

Ben takımın geri kalanının attıkları şutların ancak yüzde otuzunu isabet ettirmelerini izlerken Bayan Connors onların koçlarıyla konuşuyordu. Sonra düdüğünü çalarak beni yanına çağırdı. Çocuklar yolu açınca sıradaki yerimi aldım. “Göster hadi!” diye buyurdu Bayan Connors. Eğitimli fok gibi emre uydum. Sektir, sektir, at, basket; tekrar, tekrar, tekrar; ta ki çocuklar top sektirmeyi bırakıp hep beraber beni izlemeye başlayana kadar. Bayan Connors ve Basketbol Koçu ellerini kalçalarına koyup pazılarını esneterek kaş çatmalı ciddi bir şeyler konuştular. Erkekler bana, Faul Atışı Gezegeni’nden gelmiş bir uzaylıymışım gibi dik dik bakıyorlardı. Kimdi bu kız?

Bayan Connors, Koç’un kolunu yumrukladı. Koç da, Bayan Connors’ın kolunu yumrukladı. Bana bir anlaşma teklif ettiler. Eğer Basketbol Direği’ne faul atışını öğretmeye gönüllü olursam beden eğitiminden direkt 100 alacaktım. Omzumu silkince sırttılar. Hayır diyemezdim. Hiçbir şey diyemezdim. Gelmezdim, olur biterdi.

ÇİZGİLERİN DIŞINA ÇIKMAK

Resim sınıfımız O'Keeffe'lerle, Van Gogh'larla ve minik noktalı çiçekler çizen şu Fransız adamın resimleriyle dolu bir müze gibi adeta çiçek açıyordu. Bay Freeman şu sıralar en popüler öğretmendi. Bu yılki okul yıllığında yılın öğretmeni olarak gösterileceğine dair de bazı söylentiler vardı.

Onun sınıfı Havalılığın Merkeziydi. Sınıftaki radyo sürekli çalışıyordu. Çalıştığımız sürece sınıfta yemek yememize de izin veriyordu. Özgürlüğü hiç kuralın olmamasıyla karıştıran birkaç yaramazı sepetlediğinden beri geri kalanlarımız hiçbir sorun çıkarmıyorduk. Bu eğlence-den vazgeçmek istemiyorduk. Ders vakitlerinde sınıf ressamlarla, heykeltıraşlarla ve desinatörlerle dolu oluyordu. Bazı öğrenciler derslerden sonra bile en son otobüsler kalkana kadar burada kalıyordu.

Bay Freeman'ın resmi bayağı güzelleşiyordu. Ortaya harika bir resim çıkıyordu. Gazetecinin teki bu resim hakkında bir şeyler duymuş ve bir haber yazmıştı. Haberde Bay Freeman'ı, hayatını eğitime adanmış doğuştan yetenekli bir resim dehası diye tanıtmıştı. Yapımı devam eden resmin renkli bir fotoğrafı da habere eşlik ediyordu. Birinin dediğine göre, okul yönetim kurulunun bazı üyeleri resimde kendilerini görmüştü. Kesin Bay Freeman'ı dava edeceklerdi.

Keşke Bay Freeman başyapıtına bir de ağaç koysaydı. Ben kendi çizdiğim ağaçları gerçek gibi göstermeyi bir türlü beceremiyordum. Şimdiden altı tane linol blok mahvetmiştim. Kafamda canlandırabiliyordum: Geniş, yaralı bir gövdesi ve güneşe uzanan binlerce yaprağı olan yaşlı, güçlü bir meşe ağacı. Evimin önünde bile tıpkı öyle bir ağaç vardı. Rüzgârın esişini, yuvasına uçan alaycı kuşun ötüşünü duyabiliyordum. Ama iş bu ağacı oymaya gelince kurumuş bir ağaca, bir kürdana, bir çocuk tarafından çizilmiş bir resme benziyordu. Ona hayat veremiyordum. Vazgeçmek istiyordum. Bırakmak. Ama aklıma yapacak başka bir şey gelmiyordu. O yüzden de uğraşmaya devam ediyordum.

Müdür Müdür Bey, dün memnun bir surat ifadesiyle sınıfa daldı. Bıyığı, kurallara uymayan her şeyi süpürüp atacak radarlı bir süpürge gibi bir aşağı bir yukarı oynayıp duruyordu. O eşikten geçerken görünmeyen bir el radyoyu kapattı ve patates cipsi paketleri arkalarında yağlı boya ve ıslak kil kokusuna karışmış hafif bir tuz kokusu bırakarak ortadan kayboldu.

Herhangi bir gevşeklik belirtisi bulmak için gözleriyle sınıfı taradı. Ama öne eğilmiş kafalar, zarif kalemler ve boyaya batırılan fırçalardan başka bir şey bulamadı. Bay Freeman, okul yönetim kurulu üyelerinden bir kadının omzuna dokunup Müdür Müdür Bey'in yardıma ihtiyacı var mı diye

sordu. Müdür Müdür Bey ağır adımlarla sınıftan çıkıp ser-serilerin sigara içtikleri sığınağa doğru ilerledi.

Belki de büyüdüğüm zaman sanatçı olurdum.

POSTER ÇOCUĞU

Heather, okul koridorundaki dolabıma bıraktığı bir notta okuldan sonra onun evine gitmem için adeta yalvarmıştı. Başı dertteymiş. Martha standartlarını karşılayamıyormuş. Odasında hikâyeyi ağlayarak anlattı. Ben de onu dinlerken kazağımdaki pamuk tiftiklerini ayıkladım.

Marthalar toplaşıp hastanede yatan çocuklara Sevgililer Günü için el işi yastıklar yapmışlar. Meg & Emily yastıkların üç kenarını dikerken diğerleri de içini dolduruyor, ağzını diyor ve üzerine kalpler ve ayıcıklar yapııştırıyorlarmış. Heather, kalplerden sorumluymuş. Marthaların bazıları kıyafetlerini beğenmediği için morali bozukmuş. Kalpleri eğri yapıştırdı diye ona bağırılmışlar. Yapıştırıcı şişesinin kapağı çıkınca yastıklardan biri daha da berbat olmuş.

Hikâyenin bu kısmına gelince oyuncak bebeklerinden birini duvara fırlattı. Ojeyi uzanamayacağı bir yere koydum.

Meg, Heather'ın derecesini düşürüp ona yastıkların içini doldurma işini vermiş. Yastık üretim hattı tekrardan sorunsuz bir şekilde işlemeye başlayınca da toplantı başlamış. Konu: Konserve Yemek Yardımı. Son sınıftaki Marthalar yiyecekleri yoksullara teslim etmekle (yanlarında bir fotoğrafçı gazeteciyle birlikte) ve müdürle görüşüp ayarlanması gereken şeyleri ayarlamakla görevliymiş.

Heather, sınıf başkanlarından, tanıtımdan ve bilmem nelerden kimlerin sorumlu olduğunu anlatıp dururken dalıp gittim. Heather, “Sorun etmeyeceğini biliyordum, Mel,” deyince kendime geldim.

Ben: “Ne?”

Heather: “Sorun etmeyip yardımcı olacağını biliyordum. Bence Emily bunu kasten yaptı. Benden hiç hoşlanmıyor. Senden yardım isteyip sonra kendim yaptım demeyi düşündüm ama o zaman yalan söylemiş olurum, ayrıca yıl sonuna kadar da bütün poster işlerini bana yaptırırlardı. O yüzden ben de, sanattan anlayan ve toplum yanlısı bir arkadaşım olduğunu ve posterleri yaparken bize yardım edip edemeyeceğini sordum.”

Ben: “Kim?”

Heather: [Gölmeye başladı ama ben okeyi hâlâ bırakmıyordum.] “Sen, şapşal! Hem benden daha iyi resim yapıyorsun hem de bir sürü boş vaktin var. Lütfen yapacağım de! Belki ne kadar yetenekli olduğunu görünce senden de gruba katılmanı isterler! Lütfen, lütfen, çikolatalı dondurmalar, gofretler aşkına, n’olur! Bu işi batırırsam beni kara listeye alırlar, sonra da bir daha hiçbir iyi gruba giremem.”

Nasıl hayır diyebilirdim ki?

ÖLÜ KURBAĞALAR

Biyoloji dersinde meyvelerden kurbağalara terfi etmiştik. Müfredata göre kurbağalar ünitesini nisanda işleyecektik ama kurbağa şirketi kurbanlarımızı 14 Şubat’ta teslim etmişti. Kurbağa turşuları sürekli bir yolunu bulup depodan kayboluyorlardı, o yüzden Bayan Keen bugün ellerimize bıçak vererek bizi silahlandırdı ve kusmamamızı öğütledi.

Laboratuvar Eşim David Petrakis çok mutluydu. Nihayet anatomi öğreniyorduk. Ezberlenecek listeler vardı. Hoplama kemiği zıplama kemiğine, vıraklama kemiği sinek yakalama kemiğine bağlıydı. David Petrakis ciddi ciddi “ameliyatı” yaparken şu doktor maskelerinden giymekten bahsediyordu. İyi bir alıştırma olurmuş.

Sınıf elma kokmuyordu. Kurbağa suyu kokuyordu, huzureviyle patates salatası arası bir kokuydu bu. Arka sıra dersle ilgileniyordu. Ölü kurbağaları kesmek havalıydı.

Kurbağamız sırtüstü yatıyordu. Beyaz atlı bir prensin gelip onu öperek prensese dönüştürmesini mi bekliyordu? Elimde bıçağımla başında durdum. Bayan Keen'in sesi sinek vızıltısı gibi gelmeye başladı. Boğazım düğümlendi. Nefes almak çok zordu. Masaya tutunmak için elimi uzattım. David kurbağanın kurbağamsı ellerini kesme tablası tutturdu. Kurbağamsı bacaklarını ayırıp kurbağamsı ayaklarını da tutturdu. Bıçakla karnını açmam gerekiyordu. Tek kelime etmiyordu. Zaten ölmüştü. Karnımda bir çığlık başladı. Kesildiğini hissedebiliyor, toprağın ve saçımdaki yaprakların kokusunu alabiliyordum.

Bayıldığımı hatırlamıyordum. David, düşerken kafamı tezgâha vurduğumu söyledi. Hemşire, dikiş atılması gerektiği için annemi aradı. Doktor parlak bir ışıkla gözlerimin arkasına bakıyordu. Orada saklı düşüncelerimi okuyabiliyormiydi? Okusa ne yapardı? Polisleri mi arardı? Beni tımarhaneye mi yollardı? Yollamasını istiyor muydum? Tek istediğim uyumaktı. O konuda konuşmamanın, anıları susturmanın asıl amacı onlardan kurtulmaktı. Kurtulamayacaktım. Kafamdan çıkarıp atmak için beyin ameliyatı lazımdı bana. David Petrakis'in doktor olmasını bekleyip ameliyatı ona mı yaptırsaydım acaba?

ÖRNEK VATANDAŞ

Heather, alışveriş merkezindeki bir mağazada mankenlik işine başladı. Anlattığına göre dışındaki telleri çıkardığı hafta annesiyle çorap alışverişi yaparken bir kadın gelip mankenlik yapıp yapmadığını sormuş ona. Babasının alışveriş merkezini yöneten şirkette çalışmasının bu konuyla bir alakasının olmasından şüpheleniyordum.

Mankenlik işi Marthalar grubunda epey puan getiriyordu. Artık hepsi Heather'ın Yeni En İyi Arkadaşı olmak istiyordu. Ama mayo çekimine yanında gitmem için beni çağırırdı. Sanırım onların önünde işi batırmaktan korkuyordu. Heather'ın annesi bizi arabayla götürdü. Bana manken olmak isteyip istemediğimi sordu. Heather benim manken olamayacak kadar utangaç olduğumu söyledi. Annesinin dikiz aynasında beni izleyen gözlerine bakıp parmaklarımla ağzımı kapattım. Dudaklarımdaki kurumuş deriler o küçük dikdörtgen aynada daha bir çirkin görünüyordu.

Elbette manken olmak istiyordum. Göz kapaklarımı altın rengine boyamak istiyordum. Bir dergi kapağında görmüştüm, muhteşem görünüyordu; mankeni herkesin bakacağı ama dokunmaya cüret edemeyeceği bir uzaylıya çevirmişti.

Ama hamburger yemeyi manken olamayacak kadar çok seviyordum. Heather yemek yemeyi bırakmış ve ödemlerden şikâyet etmeye başlamıştı. Zekâsını kullanmaktan kaçınmasına bakılırsa beyin ödemini dert etmesi gerekiyordu. En son 34 bedendi ve 32 bedene düşmek *zorunda* olduğunu söylüyordu.

Fotoğraf çekiminin yapılacağı yer, buz bile depolayabileceğiniz kadar soğuktu. Heather Şükran Günü hindimizin mavi bikini giymiş haline benziyordu. Diken diken olan tüy kökleri, göğüslerinden bile büyüktü. Ben kayak montumla yün kazağımı giydiğim halde soğuktan titriyordum. Fotoğrafçı radyoyu açıp kızlara emirler yağdırmaya başladı. Heather hemen havaya girmişti. Kafasını arkaya atıp dişlerini göstererek kameraya bakıyordu. Fotoğrafçı sürekli, “Seksi, seksi, çok sevimli. Buraya bak. Çok seksi, plajı düşün, erkekleri düşün,” deyip duruyordu. Bu tavırları beni ürkütüyordu. Bir grup pozunun ortasında Heather hapşırınca annesi hemen bir sürü peçeteyle yanına koştu. Bulaşıcıydı herhalde. Boğazımın ağrısı beni öldürüyordu. Uyumak istiyordum.

Altın renkli göz farını almadım ama onun yerine Kara Ölüm isimli bir oje buldum. İçindeki dalgalı kırmızı tonlarıyla karanlık bir havası vardı. Tırnaklarımı kanatacak kadar kemirmiştim, o yüzden doğal görünecekti. Buna uyumlu bir de tişört almam gerekiyordu. Verem grisi gibi bir şey.

CEBİRDEN ÖLMEK

Bay Stetman bir türlü vazgeçmiyordu. Cebirin hayatımız boyunca kullanacağımız bir şey olduğunu kesin olarak kanıtlamaya kararlıydı. Sanırım başarsa ona hem Yüzyılın Öğretmeni Ödülünü hem de Havai'de bütün masrafları karşılanmış iki haftalık bir tatil vermem gerekecekti.

Derse her gün yeni bir Gerçek Hayata Uygulama örneğiyle geliyordu. Cebiri ve öğrencilerini bir araya getirmek isteyecek kadar önemsemişi çok tatlıydı. Birlikte harika bir çift olacaklarından emin olduğu iki genci birbirleriyle tanıştırmak isteyen bir dede gibiydi. Sorun şu ki gençlerin hiçbir ortak noktası yoktu ve birbirlerinden nefret ediyorlardı.

Bugünün uygulama örneği, evcil hayvan dükkânından lepestes alıp lepestes işine girerseniz ne kadar lepestes üretebileceğinizi hesaplamakla alakalıydı. Lepistesler x 'lere ve y 'lere dönüştüğü anda lenslerim buğulanmaya başladı. Balık sahibi olmanın etik olmadığını savunan hayvan hakları savunucularıyla para kazanmak için yavrusunu yiyen balıklara yatırım yapmaktan daha iyi bir sürü yol olduğunu savunan azıllı kapitalistler kendi aralarında tartışırken ders bitti. Ben dışarıda yağın karı izliyordum.

KELİME İŞİ

Saç Kadın, kompozisyon ödevleriyle bize işkence ediyordu. Edebiyat öğretmenleri tatillerini böyle şeylerin hayalini kurarak mı geçiriyordu acaba?

Bu dönemin ilk kompozisyonu tam bir fiyaskoydu: Beş yüz kelimeyle “Amerika’nın Muhteşem Olmasının Sebepleri.” Bize üç hafta süre verdi. Ödevi zamanında teslim eden tek kişi Tiffany Wilson’dı. Ama ödev tamamıyla gereksiz olmamıştı; Saç Kadın Tiyatro Kulübü’nü de yönetiyordu ve ödevi tamamlamak için neden daha çok vakte ihtiyaç duyduğunu anlatırken en iyi performansı sergileyen birkaç kişiyi kulübe aldı.

Mizah anlayışı da güzellik anlayışı kadar çarpıktı. Bir sonraki kompozisyon güya kurgusaldı: Beş yüz kelimeyle “Gelmiş Geçmiş En İyi Ödev Yapmama Bahanesi.” Bir gün süremiz vardı. Kimse ödevi geciktirmedi.

Ama Saç Kadın, artık kaptırmış gidiyordu. “Liseyi Nasıl Değiştirirdim,” “Araba Sürme Yaşını 14’e Düşürün,” “İdeal Meslek.” Verdiği konular eğlenceliydi ama ardı ardına önümüze sürüp duruyordu. İlk önce zaten sürekli konuşmak istediğimiz konular olduğu için şikâyet etmediğimiz ödevlerle üstümüze gelerek hevesimizi kırmıştı.

Son zamanlarda da derse çaktırmadan dil bilgisini (ürper) sokmaya çalışıyordu. Bir gün zaman kiplerini işledik: “İnternette geziniyorum, internette gezindim, internette gezi- niyordum.” Sonra daha canlı sıfatlara geçtik. “Nicole’ün eski lakros sopası kafama çarptı,” demek mi, yoksa “Nicole’ün kusmuk sarısı, boğumlu, kan lekeli lakros so- pası kafama çarptı,” demek mi kulağa daha iyi geliyordu? Hatta bize etken yapıyla edilgen yapı arasındaki farkı bile öğretmeye kalktı: “Bisküvileri mideye indirdim” ve “Bis- küviler mideye indirildi” gibi.

Kelimelerle uğraşmak ağır işti. Keşke Saç Kadın’ı bir kon- feransa falan gönderselerdi. Yerine gelecek vekil öğretme- ne ödenecek paraya katkı sağlamaya hazırdım.

CANAVARA İSİM VERMEK

İki haftadır Heather’ın posterlerinin üzerinde çalışıyordum. İlk önce resim sınıfında çizmeye çalıştım ama herkes beni izliyordu. Okuldaki küçük odam hem sessizdi hem de keçe- li kalemelerin kokusu orada güzel geliyordu. Sonsuza kadar burada kalabilirdim. BİR KONSERVE GETİR, BİR HA- YAT KURTAR. Heather anlamı açık sloganlar yazmamı istemişti. İstedığımızı almanın tek yolu buymuş. Basket- bolcuların potaya konserve kutuları attığı posterler çizdim. Çok iyi bir görüntü sergiliyorlardı.

Heather başka bir mankenlik işine gitmişti. Bu defaki tenis kıyafetleri çekimiydi sanırım. Posterleri onun yerine asmamı istedi. Aslında benim için sorun değildi. Okuldaki çocukların beni iyi bir şey yaparken görmesi işime geliyordu. Şöhretime faydası olabilirdi. Metal atölyesinin kapısının yanına bir poster asarken O ŞEY yanıma sokuldu. Ufak metal parçacıklar damarlarımda gezinmeye başladı. O ŞEY bana fısıldadı.

“Çömez!” O ŞEY’in fısıldadığı buydu.

O ŞEY beni yine buldu. O ŞEYİ görmezden gelebileceğimi sanıyordum. Okulda benim dışımda iki yüzü kız olmak üzere dört yüz birinci sınıf öğrencisi vardı. Daha bir de diğer sınıflar vardı. Ama o gelip bana fısıldamıştı.

Metal atölyesinden gelen gürültülerin arasında onun kokusunu alabiliyordum, elimdeki posterle bant yere düştü, midem bulanıyordu, kokusu geliyordu, koştum, hatırlıyordu, biliyordu. Kulağıma fısıldıyordu.

Heather’a bandı malzeme kutusuna geri koydum diye yalan söyledim.

ÜÇÜNCÜ BOZUŞMA

Rehberlik danışmanım, annemi karneme önceden hazırlamak için telefonla evi aradı. Bunun için ona bir ara teşekkür notu göndermeliydim.. Akşam yemeğini yiyene kadar Savaş son sürat başlamıştı. Notlar, falan, filan, Tavır, falan, filan, Ev işlerine yardım, falan, filan, Artık çocuk değilsin, falan, filan.

Yanardağ Patlamalarını izliyordum. *Baba Dağı; artık faal değil, son zamanlarda da ateşli ve tehlikeli olduğu düşünülüyor. Anne Dağı; lav sızdırıp ateş püskürüyor. Köylüleri uyarın, denize kaçsınlar. Aklımdan düzensiz İspanyolca fiilleri çekimliyordum.*

Dışarıda ufak bir tipi vardı. Hava durumunu sunan kadın bunun göl etkenli bir fırtına olduğunu söylemişti; Kanada'dan gelen hava akımları Ontario Gölü'ndeki suları emip buz makinesinden geçiriyor ve Syracuse üzerine bırakıyordu. Rüzgârın, fırtına pencerelerimizi kırıp içeri girmek için savattığını hissedebiliyordum. Evimizin kara gömülmesini istiyordum.

Sürekli soru sorup duruyorlardı. "Senin derdin ne?" "Sence bu güzel bir şey mi?" Nasıl cevap verebilirdim ki? Cevap vermeme gerek yoktu. Söyleyeceğim hiçbir şeyi duy-

mak istemiyorlardı. Bana sonsuza kadar evde kalma cezası verdiler. Annem bana öğretmenlerimden biriyle görüşme ayarlamamışsa okuldan sonra doğru eve gelmeliymişim. Heather'ın evine gidemezmişim. Kablolu televizyonu iptal ettireceklermiş. (Son söylediklerini yapacaklarını sanmıyordum.)

Uslu bir kız gibi ödevimi yapıp annemlere gösterdim. Beni yatağa yolladıkları zaman 'evden kaçtım' diye bir not yazıp masanın üzerine bıraktım. Annem beni elbise dolabımda uyurken buldu. Bir yastık verip kapağı geri kapattı. Artık dırdır yoktu.

Bir atacı açıp sol bileğimi çizdim. Ne zavallı bir hareketti. İntihara teşebbüs etmek bir yardım çağrısıysa bu neydi? Sessiz bir hıçkırık mı, ciyıklama mı? Canım artık yanmayana dek, koluma çatlak cam gibi çizgiler çizdim durdum. Gül ağacıyla bilek güreşi yapmıştım sanki.

Annem bileği kahvaltıda gördü.

Annem: "Bununla uğraşacak vaktim yok, Melinda."

Ben:

İntiharın korkak işi olduğunu söyledi. Annemin bu yönü

çok çirkindi. Bu konuda bir kitap almıştı. Sert sevgi. Ekşi şeker. Dikenli kadife. Sessiz konuşma. Bana ders vermek için kitabı banyoya bıraktı. Çok konuşmadığımı fark etmişti. Canını sıkıyordu bu.

KONSERVE YAP

Heather’la öğle yemeğimiz soğuk başladı. Kış tatilinden beri Marthaların masasının ucunda oturuyordu, ben de öbür yanına oturup yemeğimi yiyordum. Yanlarına gittiğim anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Marthaların hepsi uyumlu giyinmişlerdi: lacivert kadife mini etek, çizgili bluz ve temiz, plastik bir çanta. Alışverişe hep birlikte gitmişlerdi herhalde. Heather’ın kıyafetleri uyumlu değildi. Onu davet etmemişlerdi.

Bu konu yüzünden gerilmeyecek kadar soğukkanlıydı. Ben onun yerine geriliyordum. Fıstık ezmeli sandviçimden koca bir ısırık alıp boğulmamaya çalıştım. Heather peynirli sandviçinden bir ağız dolusu ısırık alana kadar beklediler. Sonra Siobhan, masaya bir pancar konservesi koydu.

Siobhan: “Bu ne?”

Heather: [Yutkundu] “Pancar konservesi.”

Siobhan: “Yok canım. Ama yardım dolabında bir çanta dolusu pancar bulduk. Sen koydun herhalde.”

Heather: “Bir komşumuz verdi. Pancar işte. İnsanlar yiyor bunları. Ne oldu ki? Sorun ne?”

Marthaların geri kalanı aynı anda iç çektiler. Belli ki pancar yeterince iyi değildi. Gerçek Marthalar sadece kızılılık sosu, yunuslara zarar verilmeden avlanmış ton balığı ya da minik bezelye gibi, kendilerinin de severek yedikleri yiyecekleri toplarlardı. Heather’ın masanın altında tırnaklarını avuçlarına geçirdiğini görebiliyordum. Fıstık ezmesi damağıma yapışıp kalmıştı.

Siobhan: “Hepsi bu da değil. Sayıların da çok kötü.”

Heather: “Ne sayısı?”

Siobhan: “Konserve kotan. Sana düşen yükü taşımıyorsun. Katkıda bulunmuyorsun.”

Heather: “Daha bir hafta oldu başlayalı. Daha fazla getirebileceğimden eminim.”

Emily: “Sadece konserve kotası değil ki. Posterlerin de çok saçma. Küçük kardeşim bile daha iyi bir şeyler yapabilirdi.

Kimsenin bize yardım etmek istememesine şaşmamak lazımdır. Bu projeyi resmen bir şakaya çevirdin.”

Emily tepsisini Heather’ın önüne itti. Heather tek kelime etmeden ayağa kalkıp tepsiyi kaldırdı. Hain! Posterlerimi savunmayacaktı! Ağzımdaki fıstık ezmesi iyice sertleşiyordu.

Siobhan, Emily’yi dürtüp kapıya doğru baktı.

Siobhan: “Bak, o. Andy Evans geldi. Galiba seni arıyor, Em.”

Arkama döndüm. O ŞEY’den bahsediyorlardı. Andy. Andy Evans. Hainlere yakışır, kısa bir isim. Elinde bir Taco Bell poşetiyle sallana sallana kafeteryaya giren Andy Evans. Kafeterya görevlisine bir burrito uzattı. Emily ve Siobhan kıkırdadılar. Heather, yüzünde eski gülümsemesiyle masaya döndü ve Andy’nin herkesin dediği kadar fena olup olmadığını sordu. Emily’nin yüzü konserve pancar gibi kıpkırmızı oldu.

Siobhan: “Söylenti işte.”

Emily: “Göz kamaştırıcı olduğu bir gerçek. Zengin olduğu bir gerçek. Birazcık tehlikeli olduğu ve dün gece beni aradığı bir gerçek.”

Siobhan: “Önüne gelenle yattığı da bir söylenti.”

Fıstık ezmesi çenemi kilitledi.

Emily: “İnanmıyorum. Onu kıskananlar yayıyor bu söylentileri. Selam, Andy. Herkese yetecek kadar yemek getirdin mi?”

Sanki Karanlıklar Prensi pelerinini masanın üzerine örtmüştü. Işıklar karardı. Titremeye başladım. Andy arkamda durup Emily’ye kur yapıyordu. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için masaya eğildim. Masa beni, belimden ikiye kesiyordu. Emily’nin ağzı oynadıkça floresandan yayılan ışık dişlerinde parlıyordu. Diğer kızlar Emily’nin çekicilik ışınlarından faydalanmak için ona doğru kayıyorlardı. Andy de konuşuyordu galiba çünkü arkamda gümbürdeyen bir hoparlör varmış gibi omurgamda bir titreşim hissediyordum. Ama söylediklerini duymıyordum.

Andy atkuyruğu yaptığım saçımı parmağında çevirmeye başladı. Emily’nin gözleri kısıldı. Aptalca bir şey mırıldanıp tuvalete koştum. Yediğim her şeyi klozete kustuktan sonra sıcak su musluğundan gelen buz gibi suyla yüzümü yıkadım. Heather bana bakmaya gelmedi.

KARANLIK SANAT

Beton grisi gökyüzü kafamızın birkaç santim üzerinde asılı duruyordu. Hangi taraf doğuydu? Güneşi en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum bile. Balıkçı kazakları en alt çekmecelerden yavaşça yukarı çıkıyordu. Balık suratlar kışlıkların içine saklanıyordu. Bazı çocukların yüzünü bahar gelene kadar göremeyecektik.

Bay Freeman'ın başı dertteydi. Hem de büyük dertte. Okul yönetimi malzeme bütçesini kestiğinden beri evrak işlerini bırakmıştı. Okul yönetimi de bunu fark etmişti. Öğretmenler ikinci dönem notlarını verirken Bay Freeman 210 kişiye 100 vermişti. Birilerinin içine kurt düşmüştü. Muhtemelen müdürün sekreteriydi kuşkulanan.

Acaba onu Müdür Müdür Bey'in ofisine çağırıp bu olayı disiplin dosyasına işlemişler miydi? Dünyayı yerinden oynatacak, bir milyon dolara açık artırmaya gidecek, muhtemem bir resim olacağını düşündüğümüz tablosunun üzerinde çalışmayı da bırakmıştı. Resim sınıfı buz gibiydi. Bay Freeman'ın yüzüyse griyle mor arası bir renk almıştı. Canı bu kadar sıkın olmasaydı yüzündeki rengin adını sorardım. Bütün gün kalbi kırık, mavi bir çekirge gibi sandalyesinde oturup duruyordu.

Kimse onunla konuşmuyordu. Isınmak için parmaklarımıza hohluyor, heykellerimize, çizimlerimize, resimlerimize ya da benim durumumda oymalarımıza devam ediyorduk. Son yaptığım ağaç bir mantar enfeksiyonundan ölmüş gibi görünüyordu, oluşturmak istediğim etki bu değildi. Soğuk hava yüzünden linol blok her zamankinden daha sertti. Keskiyi bloğa saplayıp ittirerek ağacın gövdesini çizmeye çalıştım.

Ama yanlışlıkla başparmağıma doğru ittirip elimi kestim. Küfür edip parmağımı ağzıma aldım. Herkes bana bakınca parmağımı ağzımdan çıkardım. Bay Freeman bir paket peçete alıp yanıma koştu. Derin bir kesik değildi, o yüzden Bay Freeman revire gitmek isteyip istemediğimi sorunca kafamı iki yana salladım. Keskimi lavaboda yıkayıp üzerine çamaşır suyu döktü. AIDS'ten korunmak için bir çeşit önlemdi bu. Bay Freeman, keski mikroplardan arınıp kuruyunca onu alıp benim masama doğru yürümeye başladı ama tablosunun önünde durdu. Resmini bitirmemişti. Sağ alt köşe boştu. Mahkûmların yüzleri o kadar tehditkâr görünüyordu ki, insan gözlerini onlardan alamıyordu. Böyle bir resmi salonumun duvarında istemezdim. Geceleri canlanacakmış gibi duruyordu.

Bay Freeman resminde yeni bir şey fark etmiş gibi bir adım geriye çekildi. Keskimi tuvale saplayıp uzun, rahatsız edici bir sesle keserek bütün sınıfın ağzını bir karış açık bıraktı.

KARNEM

Davranış	45	Sosyal Bilgiler	45
İspanyolca	50	Resim	100
Beslenme	55	Biyoloji	70
Cebir	50	Kılık Kıyafet	50
Edebiyat	50	Beden Eğitimi	50

ÜÇÜNCÜ DÖNEM

VOMBATIN ÖLÜMÜ

Vombat öldü. Ne toplantı oldu ne oylama. Müdür Müdür Bey bu sabah bir anons yaptı. Merryweather ruhunu arıların, ecnebi keselilerinden daha iyi temsil ettiğini ve Vombat maskot kostümüne harcanacak paranın balo bütçesinden kesileceğini söyledi. Biz artık Arılardık. Nokta.

Son sınıflar bu kararı şiddetle desteklediler. Balo, Holiday Inn Oteli'nin balo salonundan okulun spor salonuna taşınmak zorunda kalsa başları dik yürüyemezlerdi. İlkokul balosu gibi olurdu o zaman.

Amigo kızlarımız, arı vızıldamasıyla biten sinir bozucu tezahüratlar uyduruyorlardı. Bana kalırsa bu büyük bir hataydı. Rakip takımların devre aralarında bizi rezil etmek için kâğıt hamurundan yapacakları devasa sineklikleri ve kocaman böcek ilacı şişelerini şimdiden gözümde canlandırabiliyordum.

Benim eşek arılarına alerjim vardı. Bir tanesi bile soksa bütün cildim arı kovanı gibi kabarıklarla dolar ve boğazım tıkanırdı.

SOĞUK HAVA VE OTOBÜSLER

Alarmım çaldığında havanın karanlık olduğunu görüp tekrar yattığım için okul otobüsünü kaçırdım. Uyanma vakti geldiğinde 300 vatlık bir ampulü yakabilecek bir alarım ihtiyacım vardı. Ya da bir horoza.

Ne kadar geciktiğimi fark edince acele etmemeye karar verdim. Niye uğraşacaktım ki? Annem aşağı indiğinde gazete-deki karikatürlere bakarak yulaf ezmesi yiyordum.

Annem: “Yine otobüsü mü kaçırdın?”

Kafamı evet anlamında salladım.

Annem: “Yine benim götürmemi mi bekliyorsun?”

Kafamı tekrar salladım.

Annem: “Botlarını giymen gerekecek. Çok yürüyeceksin. Bir de dün gece kar yağdı. Ben işe geç kalıyorum.”

Beklenmedik bir durumdu ama ağır değildi. Yürümek o kadar da kötü bir şey değildi; sonuçta benden kar fırtınasında yirmi kilometre boyunca yürümemi ya da bir tepeye çıkıp inmemi beklemiyordu. Sokaklar sessiz ve güzeldi. Kar,

dünkü çamurları kapatıyor ve kurabiyenin üzerindeki pudra ekeri gibi, çatılara konuyordu.

Kasabanın fırını Fayettes’e ulaşana kadar karnım tekrar acıkmıştı. Fayettes’te aşırı güzel reelli çörekler yapıyorlardı. Benim de yanımda öğle yemeği param vardı. İki tane çörek alıp geç kahvaltı niyetine yemeye karar verdim.

Fayettes’in otoparkını geçince O şEY’in kapıdan çıktığını gördüm. Bir elinde ahududu reelli çörek, diğerinde bir bardak kahveyle Andy Evans. Donmuş bir su birikintisinin üzerinde durdum. Belki hiç kpırdamadan durursam beni görmezdi. Tavşanlar da hayatlarını böyle kurtarıyorlardı, vahşi hayvanları görünce donup kalarak.

Kahveyi arabasının üzerine koyup cebini karıştırarak anahtarlarını aradı. Bu kahve/araba-anahtarları/okulu-asan-adam tavırlarıyla fazlasıyla yetişkin gibiydi. Anahtarlarını düşürünce küfretti. Beni fark etmeyecekti. Ben burada değildim; mor pofuduk montumla burada durduğumu göremezdi.

Ama elbette konu bu adam olunca şansım hiç yaver gitmiyordu. Kafasını çevirince beni gördü. “Ne kadar büyük dişlerin var, büyükanne.” Dişlerini göstererek kurt gibi gülümsedi. reği uzatarak bana doğru yürüdü. “Bir ısırık ister misin?” diye sordu.

Tavşancık yerinden fırlayıp karda ayak izlerini bırakarak uzaklaştı. Kaç kaç kaç. Hâlâ tek parça olan ve konuşabilen bir kızken neden böyle koşmamıştım ki?

Koşunca kendimi on bir yaşında ve hızlı hissettim. Kaldırımda koşarken karı ve buzu eriterek iki tarafta da bir metrelik izler bırakıyordum. Durduğum zaman kafamda yepyeni bir düşünce belirdi:

Neden okula gidiyordum ki?

KAÇIŞ

Okulu asmanın ilk bir saati harikaydı. Bana ne yapacağımı, ne okuyacağımı, ne diyeceğimi söyleyecek kimse yoktu. Tıpkı bir MTV klibinde yaşamak gibiydi; aptalca kıyafetlerle değil de insana güven veren “ne istersem onu yaparım” tavrıyla.

Ana caddede dolaştım biraz. Güzellik merkezi, 7-Eleven, banka, kartpostal dükkânı. Bankanın dönen levhasına göre hava -5 dereceydi. Biraz da caddenin diğer tarafında dolaştım. Beyaz eşya dükkânı, hırdavatçı, otopark, market. Soğuk havayı solumaktan içim üşüyordu. Burnumdaki kılların bile çıtırdadığını hissedebiliyordum. Kendime gü-

venim yavaş yavaş bezginliğe dönüşüyordu. Yorgunluğuma rağmen okula yürümeyi bile düşündüm. En azından orası sıcaktı.

Arizona'daki çocuklar okuldan kaçmayı New York'un merkezindeki çocuklardan daha çok seviyordu kesin. Orada ne çamur vardı ne sarı kar.

Bir Centro otobüsü gelip beni kurtardı. Marketin önünde öksürdü, gürledi ve iki yaşlı kadını sokağa tükürdü. Otobüse bindim. Hedef: Alışveriş Merkezi.

Alışveriş merkezinin kapanacağını hiç düşünmüyordu insan. Buzdolabındaki süt gibi, Tanrı gibi, alışveriş merkezi de sürekli vardı. Ama ben otobüsten inerken daha yeni açılıyordu. Mağaza müdürleri anahtarlıklarını ve ekstra büyük boy kahvelerini elden ele geçirip sallayınca kepenkler havaya uçuyordu. Işıklar titreyerek açıldı, çeşmelerdeki sular zıpladı, devasa eğrelti otlarının arkasında müzik çalmaya başladı ve alışveriş merkezi açıldı.

Beyaz saçlı ninelerle dedeler, gıcır gıcır sesler çıkararak hızlı hızlı girdiler içeri. O kadar hızlı yürüyorlardı ki vitrinlere bakmıyorlardı bile. Ben de bahar sezonu kıyafetlerine baktım. Geçen yıl giydiğim hiçbir şey bu yıl üstüme olmuyordu. Annemle konuşmak istemiyorken onunla nasıl

alışveriş yapabilirdim ki? O bayılırdı tabii bu duruma. Konuşmazsam karşı da çıkamazdım. Ama o zaman onun seçtiği giysileri giymek zorunda kalırdım. İkilem. Üç puanlık bir kelime.

Asansörün yanına, Cadılar Bayramı'ndan sonra Noel Baba'nın atölyesini kurdukları yere oturdum. Havada patates kızartması ve yüzey temizleyicisi kokuları vardı. Tepe penceresinden gelen güneş ışığı çok sıcaktı, o yüzden üzerimdeki katları teker teker çıkardım. Mont, bere, eldiven, kazak. Yarım dakikada üç kilo vermiştim, asansörün yanında süzülerek yükselebilmişim gibi geldi. Küçük kahverengi kuşlar yukarıda ötüyorlardı. İçeri nasıl girdiklerini kimse bilmiyordu ama alışveriş merkezinin içinde yaşıyor ve güzel şarkılar söylüyorlardı. Banka uzanıp kuşların sıcak havada süzülmesini izledim ama sonra güneş o kadar parlak hale geldi ki gözbebeklerimde delikler açmasından korktum.

Birine söylemeliydim belki. Söyleyip kurtulmalıyım. İçimden atıp çıkarmalıyım.

Tekrar beşinci sınıfta olmak istiyordum. *Bu* da neredeyse diğeri kadar büyük ve karanlık bir sırdı. Beşinci sınıf kolaydı, dışarıda annemle oynayabilecek kadar büyük, mahalleden ayrılamayacak kadar küçüktüm. Tasmamın ipi tam ideal boydaydı.

Güvenlik görevlisi yanımdan geçti. Sears mağazasının penceresinden ağdacı kadınlara bakıp diğer tarafa yürümeye başladı. Sahte de olsa gülümsemeye ya da “Kayıp mı oldun?” demeye zahmet bile etmedi. Artık beşinci sınıfta değildim. Parmağını telsizine koyup üçüncü kez aynı yolu yürümeye başladı. Beni tutuklayacak mıydı? Artık şu otobüs durağını bulma vakti gelmişti.

Günün geri kalanı boyunca, okuldan çıkış saatimi tutturmak için saatin 2.48 olmasını bekledim. İyi bir ders almıştım, bu yüzden de ertesi gün alarmımı daha erken bir saate kurdum. Arka arkaya dört gün boyunca tam vaktinde uyandım, dört gün boyunca otobüse bindim ve okuldan sonra hemen eve geldim. Çığlık atasım vardı. Sanırım arada sırada kendime bir gün izin vermem gerekecekti.

ŞİFRE KIRMA

Saç Kadın, yeni küpeler almıştı. Aldığı küpelerden biri omzuna kadar iniyordu. Bir başka çift küpesinde de Heather’ın bana Noel’de verdiği gibi ziller vardı. Artık benimkileri takamayacaktım galiba. Bu konuda bir kanun çıkarmaları gerekiyordu.

Edebiyat dersinde Nathaniel Hawthorne Ayındaydık. Zavalı Nathaniel. Ona neler yaptıklarını biliyor muydu? *Kızıl*

Damga'yı cümle cümle okuyor, parçalara ayırıyor, üzerinde kafa patlatıp kemiklerini kemiriyorduk.

Her şey SEMBOLİZM'le alakalı, diyordu Saç Kadın. Nathaniel'in seçtiği her kelime, her virgül, her paragraf başı; hepsi kasten yapılmıştı. Bu dersten düzgün bir not alabilmek için ne söylemeye çalıştığını çözmemiz gerekiyordu. Niye direkt söylememişti ki ne demek istediğini? Göğsüne kızıl damga mı basarlarmış yoksa? “Dobra”nın D'si, “Açık Sözlü”nün A'sı!

Fazla sızlanamıyordum gerçi. Bir kısmı eğlenceliydi de. Şifre gibiydi; kafasına girip sırlarının anahtarını bulmaya çalışıyorduk. Örneğin şu suçluluk meselesi gibi. Tabii ki papazın ve Hester'in suçluluk duyduğunu biliyorduk ama Nathaniel bunun önemli bir sorun olduğunu bilmemizi istiyordu. Durup durup, “Suçluluk duyuyor, suçluluk duyuyor, suçluluk duyuyor,” deseydi o zaman kitap sıkıcı olurdu, kimse de para verip almazdı. O yüzden SEMBOLLER yerleştirmişti. Hava gibi, aydınlık-karanlık meselesi gibi. Böylece Hester'in ne kadar zavallı hissettiğini bize gösterebilmişti.

Acaba Hester hayır demiş miydi? Biraz sessiz bir kızdı. Tanışsam iyi anlaşırdık bence. Onun o A harfiyle, benim de belki S harfiyle ormanda saklandığımızı gözümün önü-

ne getirebiliyordum. Sessizin S'si, salağın, sinmişin. Sersemin S'si.

O yüzden, şifre kırma kısmı ilk derste eğlenceliydi ama eğlence de bir yere kadardı. Saç Kadın öldürürcesine kafamıza çakmaya çalışıyordu.

Saç Kadın: “Duvarında cam kırıkları gömülü ev tasviri ne anlama geliyor?”

Sınıfa bir sessizlik hâkim oldu. Sonbahardan kalmış bir sinek soğuk pencereye çarpa çarpa vızıldıyordu. Koridordan bir dolabın kapanma sesi geldi. Saç Kadın kendi sorusunu kendi yanıtladı.

“Cam kırıklarıyla dolu bir duvarın neye benzeyeceğini düşünün. Yansıma mı yapardı? Parıldar mıydı? Güneşli günlerde parlardı belki de. Hadi ama millet, bunu kendi kendime yapacak değilim. Duvardaki cam. Şimdilerde hapishane duvarlarının üstünde kullanıyoruz bunu. Hawthorne bize evin bir hapishane gibi ya da tehlikeli bir yer olduğunu gösteriyor olabilir. İnsanın canını yakacak bir şey. Pekâlâ, sizden renklerin kullanımına örnekler bulmanızı istemiştim. Renklerin tasvir edildiği sayfaları kim sıralayabilir bize?”

Sinek vedalaşır gibi vızıldadı ve öldü.

Eski en iyi arkadaşım Rachel/Rachelle: “Renklerin ne anlama geldiği kimin umurunda? Ne anlatmak istediğini nereden biliyorsunuz? Yani, ‘Kitabımdaki Semboller’ diye başka bir kitap mı bırakmış? Eğer bırakmadıysa siz tüm bunları kafanızdan uyduruyor da olabilirsiniz. Bu adamın ciddi ciddi oturup hikâyesine bu gizli anlamları soktuğunu düşünen var mı gerçekten? Altı üstü bir hikâye.”

Saç Kadın: “Hawthorne’dan bahsediyoruz, Amerika’nın en iyi romancılarından birinden! O hiçbir şeyi kazara yapmamıştır. O bir dehaydı.”

Rachel/Rachelle: “Burada kendi fikirlerimizi ifade etmemiz gerek sanıyordum. Benim fikrim, bu kitabı okumanın zor olduğu. Ama Hester’ın başının derde girdiği ve papaz adamın neredeyse paçayı kurtardığı kısım, işte orası güzel bir hikâyeydi. Ama bence bütün bu sembolizm şeylerini uyduruyorsunuz. Hiçbirine inanmıyorum.”

Saç Kadın: “Matematik öğretmenine de üç kere dördün on iki ettiğine inanmadığını söylüyor musun? Hawthorne’un sembolizmi de çarpma işlemi gibidir; bir kere çözdün mü, gün gibi ortadadır.”

Zil çaldı. Saç Kadın kapının önüne geçip yolumuzu kapatarak ödevimizi verdi. Sembolizmle ve Hawthorne’un kitap-

larındaki gizli anlamları bulmayla ilgili beş yüz kelimelik bir kompozisyon. Koridorda bütün sınıf Rachel/Rachelle'e bağırdı.

Sesini çıkarınca böyle oluyordu işte.

BODUR

Bay Freeman yine otoriteleri atlatmanın bir yolunu buldu. Sınıfın bir duvarına boyayla bütün öğrencilerin ismini yazdı, sonra da okul bitene kadarki her hafta için bir sütun çizdi. Her hafta gelişimimizi değerlendirip duvara not ediyordu. Bunun gerekli bir uzlaşma olduğunu söylüyordu.

Benim adımın yanına bir soru işareti çizdi. Ağacım donup kalmıştı. Anaokuluna giden bir çocuk bile daha iyi bir ağaç oyması yapabiliirdi. Mahvettiğim linol blokların sayısını tutmayı bırakmıştım artık. Bay Freeman kalan blokları bana ayırmıştı. İyi de yapmıştı. Farklı bir konu üzerinde çalışmak için can atıyordum. Koca bir şehri tasarlamak ya da Mona Lisa'nın kopyasını yapmak gibi basit bir şey. Ama onu bir türlü ikna edemiyordum. Farklı bir malzeme kullanmamı önerdi, o yüzden ben de mor parmak boyası kullandım. Boya ellerimi serinletmişti ama ağacıma hiçbir katkısı olmamıştı. Daha doğrusu, ağaçlarıma.

Rafların birinde manzara resimlerinden oluşan bir kitap buldum. İçinde dünyadaki bütün salak ağaçların resmi vardı: çınar, ıhlamur, kavak, söğüt, köknar, laleağacı, kestane, karaağaç, ladin, çam. Bu ağaçların kabukları, çiçekleri, dalları, iğneleri, cevizleri. Tam bir ormancı gibi hissediyordum ama yapmam gereken şeyi yapamıyordum. Bay Freeman, en son hindi kemikleriyle o aptal şeyi yaptığım zaman bana iyi bir şey söylemişti.

Bay Freeman'ın da kendi sorunları vardı. Çoğu zaman sandalyesinde oturup yeni bir tuvale öylece bakıyordu. Tek renge, neredeyse siyah sayılabilecek kadar koyu bir maviye boyanmıştı tuval. Işık ne içine giriyordu ne de içinden çıkıyordu. Işıksız gölge de yoktu hiç. Ivy, bunun ne olduğunu sordu. Bay Freeman daldığı düşüncelerinden çıkıp bir anda kendine geldi ve Ivy'ye, sanki sınıfın öğrencilerle dolu olduğunu daha yeni anlamış gibi baktı.

Bay Freeman: “Venedik gecesi, bir muhasebecinin ruhunun rengi, reddedilmiş bir aşk. Ben Boston'da yaşıyorken bir portakalın üzerinde bu renk küf üretmiştim. Embesillerin kanı. Kafa karışıklığı. Ayrıcalık. Bir kilidin içi, demirin tadı. Çaresizlik. Sokak ışıkları sönmüş bir şehir. Sigara içenlerin ciğeri. Umudunu kaybetmiş küçük bir kızın saçı. Bir okul müdürünün kalbi...”

Tam teşekküllü bir nutuk çekmeye hazırlanırken zil çaldı. Bazı öğretmenler kulaktan kulağa, Bay Freeman'ın sinir krizi geçirdiğini söylüyorlardı. Bence o tanıdığım en akli başında insandı.

ÖĞLE YEMEĞİ FELAKETİ

Öğle yemeği vaktinde hiçbir zaman iyi bir şey olmuyordu. Kafeterya, her gün “Ergenlerin Rezillik Ritüelleri” isimli şovun sahnelerini çektikleri devasa bir stüdyoydu. Kokusu da iğrençti.

Her zamanki gibi Heather'la oturuyorduk ama Marthaların yanında değil, kendi başımıza avlu tarafındaki köşede idik. Heather sırtını kafeteryanın geri kalanına dönecek şekilde oturmuştu. Rüzgârın, arkamdaki avluda tıklıp kalmış karlıları uçuşturmasını izleyebiliyordu. Bense rüzgârın pencereden sızıp gömleğimden içeri girdiğini hissediyordum.

Heather hafifçe öksürüp aklındaki konuya giriş yaparken çok dikkatli dinlemiyordum. Dört yüz tane ağzın hareket etmesinden, tüketmesinden çıkan ses ona odaklanmamı zorlaştırıyordu. Bulaşık makinelerinin nabzı, kimsenin duymadığı anonsların ciyaklaması; kovandı burası, Arıların yuvasıydı. Ben de sırtımda rüzgârla giriş kapısının yanına çökmüş küçük bir karıncaydım. Bezelyelerimi patates püremle boğdum.

Heather, Meksika patatesini ve tam tahıllı ekmeğini kemiriyordu. Havuç dilimlerini yerken de beni başından attı.

Heather: “Çok huzursuzluk verici bir durum bu. Yani, nasıl söylenir ki böyle bir şey? Ne olursa olsun... Hayır, bunu söylemek istemiyorum. Demek istediğim, okulun başında ben yeniyken ve hiç kimseyi tanıımıyorken arkadaş olduk; bunu yapman çok, çok tatlı bir şeydi ama bence artık ikimiz de kabul etmeliyiz ki biz... seninle... çok... farklıyız.”

Yağsız yoğurdunu inceliyordu. Şirretçe, kötü, zalimce bir şey düşünmeye çalıştım. Düşünemedim.

Ben: “Yani artık arkadaş değil miyiz?”

Heather: [Dudaklarıyla gülümsüyor ama gözleri gülümse-miyordu.] “Biz hiçbir zaman gerçekten arkadaş olmadık ki, değil mi? Yani, hiç senin evinde yatıya falan kalmadım. Farklı şeyler yapmaktan hoşlanıyoruz. Ben modellik yapıyorum, alışveriş yapmayı seviyorum...”

Ben: “Ben de alışveriş yapmayı seviyorum.”

Heather: “Sen hiçbir şeyi sevmiyorsun. Sen benim tanıdığım en karamsar insansın ve kusura bakma ama seninle va-

kit geçirmek hiç eğlenceli değil. Bence senin profesyonel yardım alman gerekiyor.”

Şu ana kadar Heather’ı hiç, dünyadaki tek gerçek arkadaşım olarak görmemiştim. Ama şimdi onun kankası, dostu olmak için, onunla gülüşüp dedikodu yapmak için ölüyordum. Ayak tırnaklarıma oje sürmesini istiyordum.

Ben: “Okulun ilk günü seninle konuşan tek kişi bendim. Sen şimdi buna rağmen, sırf biraz karamsarım diye beni başından mı savıyorsun? Arkadaşlar bunun için değil midir? Zor zamanlarımda bana yardım etmen gerekmez mi?”

Heather: “Bunu yanlış anlayacağını biliyordum. Bazen o kadar tuhaf davranıyorsun ki?”

Gözlerimi kısıp kafeteryanın öbür ucundaki kalpli duvara baktım. Sevgililer Günü için okuldaki âşıklar beş dolar verip isimlerinin baş harflerinin yazılı olduğu pembe ya da kırmızı bir kalbi duvara astırabiliyorlardı. Mavi duvar üzerindeki o kırmızı lekeler çok uyumsuz görünüyordu. Spor meraklıları –pardon, öğrenci atletler– kalplerin önüne oturmuş yeni âşıkları değerlendiriyorlardı. Zavallı Heather. Maalesef arkadaşlarla ayrılmak için yapılmış bir tebrik kartı yoktu.

Ne düşündüğünü biliyordum. İki seçeneği vardı: Ya benimle takılarak okula bir gün silahla gelme ihtimali olan tuhaf bir ucube diye tanınacaktı ya da sürekli iyi notlar alan, iyilikler yapan, kayak yapmayı becerebilen Marthalardan biri olacaktı. Ben olsam hangisini seçerdim?

Heather: “Bu ‘Hayat Berbat’ dönemini atlattığın zaman, eminim bir sürü insan seninle arkadaş olmak isteyecektir. Ama dersleri asıp okula gelmemelik yapamazsın. Sırada ne var? Şimdi de dopingcilerle mi takılacaksın?”

Ben: “Şu an güya bana kibarlık mı yapıyorsun?”

Heather: “Okulda kötü bir ünün var.”

Ben: “Ne ünü?”

Heather: “Bak, artık öğle yemeklerini benimle yiyemezsin. Kusura bakma. Ha bir de, o patates cipsini yeme. Sivilce yapar.”

Çöplerini özenle katlayıp kâğıttan bir top yaptı ve çöp kutusuna attı. Sonra da Martha masasına doğru yürüdü. Arkadaşları kenara kayıp ona yer açtı. Onu adeta yuttular, o da hiç geri dönüp bana bakmadı. Bir kez bile.

BUNU ÇEKİMLE

Ben dersi asarım, sen dersi asarsın, o dersi asar. Biz dersi asarız, onlar dersi asarlar. Hepimiz dersi asarız. Bunu İspanyolcada söyleyemezdim çünkü bugün İspanyolca dersine gitmedim. *Gracias a dios. Hasta luego.**

KALPLERİ KESİP ÇIKARMA

Sevgililer Günü'nde okul otobüsünden indiğimizde beyazımsı sarı saçları olan bir kız gözyaşlarına boğuldu. Park alanındaki kar birikintisinin üzerinde sprey boyayla boydan boya “Seni seviyorum, Anjela!” yazıyordu. Angela mutluktan mı ağlıyordu, yoksa kalbinin sahibi adını doğru yazamıyor diye mi, bilmiyordum. Sevgilisi de elinde kırmızı bir gülle onu bekliyordu. Orada herkesin önünde öpüştiler. Sevgililer Günü'nüz kutlu olsun.

Sevgililer Günü'ne hazırlıksız yakalanmıştım. İlkokuldayken bu çok önemli bir olaydı çünkü sınıfınızdaki herkese, köpek kakasına basmanıza sebep olan çocuğa bile tebrik kartı vermek zorundaydınız. Sonra sınıf annesi pembe kremalı kekler getirirdi ve birbirimize üzerinde “Bebeğim!” ya da “Benimsin!” yazan kalpli şekerler verirdik.

Ç.N. İsp. Şükürler olsun. Sonra görüşürüz.

Ortaokuldaysa Sevgililer Günü faaliyetleri gizli gizli sürdürölmeye başlandı. Parti falan yoktu. Sevgilinize, üzerinde kartondan kesilmiş kırmızı kalplerin olduğu ayakkabı kutularında hediye vermek yoktu. Birine ondan hoşlandığınızı söylemek için bir sürü arkadaşınızı araya katmanız gerekiyordu. Mesela, “Janet bana dedi ki, Steven, Dougie’ye Carom’ın April’la konuşurken, Sara’nın ağabeyi Mark’ın arkadaşı Tony’nin senden hoşlanıyor olabileceğini ima ettiğini söylemiş. Ne yapacaksın?” denirdi.

Dikenli teli diş ipi olarak kullanmak bile ortaokulda birinden hoşlandığını itiraf etmekten daha kolaydı.

İnsan seline kapılıp koridordaki dolabıma doğru gittim. Hepimiz kat kat ceketler ve yelekler giymiştik, o yüzden lunaparktaki çarpışan arabalar gibi birbirimize çarparak yuvarlanıp gidiyorduk. Bazı dolaplara yapıştırılmış zarflar gördüm ama kendi dolabımın üzerinde de bir tane bulana kadar hiç üzerinde düşünmedim. Zarfın üzerinde “Melinda” yazıyordu. Şakaydı herhalde. Birisi beni salak gibi göstermek için koymuş olmalıydı. Önce sol, sonra sağ omzumun üzerinden bakarak beni işaret eden kötü kalpli çocukları aradım. Ama insanların kafalarının arkasından başka bir şey göremedim.

Ya gerçekse ne olacaktı? Ya bir erkek koymuşsa? Kalbim durdu, sonra tekledi ve tekrar atmaya başladı. Hayır, Andy olamazdı. Romantik işler kesinlikle onun tarzı değildi. Laboratuvar Eşim David Petrakis olabilirdi. Bakmadığımı sandığı zamanlarda sürekli beni izliyordu ve laboratuvar aletlerini kıracağım ya da yine bayılacağım diye korkuyordu. Bazen de bana gülümsüyordu. Endişe dolu bir gülümseme oluyordu bu, ısıracağından korktuğunuz bir köpeğe gülümser gibi. Tek yapmam gereken zarfı açmaktı. Dayanamadım. Dolabımın yanından geçip direkt biyoloji sınıfına gittim.

Bayan Keen, Sevgililer Günü'nün onuruna "kuşlar ve arılardan" bahsetmenin sevimli olacağına karar vermişti. İşe yarar bir şey yoktu elbette. Hormonların sizi neden deliye çevirdiğine, yüzünüzün neden en uygunsuz zamanlarda kıpkırmızı kesildiğine ya da birinin dolabınıza Sevgililer Günü kartı bırakıp bırakmadığını anlama yöntemlerine dair hiçbir bilgi vermedi. Yok, gerçekten kuşları ve arıları öğretti bize. Aşk ve ihanet notları, sanki laboratuvar masaları aşk tanrısının yollarıymış gibi elden ele geçiriliyordu. Bayan Keen içinde cıvcıv olan bir yumurta resmi çizdi.

David Petrakis uyanık kalmak için adeta savaş veriyordu. Benden hoşlanıyor muydu? Gerilmesine sebep oluyordum. Notlarını mahvedeceğimi düşünüyordu. Ama belki gittik-

çe seviyordur beni. Onun benden hoşlanmasını mı istiyordum? Tırnağımı kemirdim. Hayır. Ben sadece herhangi birinin beni sevmesini istiyordum. Üzerinde kalp olan notlar almak istiyordum. Tırnağımın kenarını fazla çekince kanadı. Parmağımı sıkıp kanımın kusursuz bir küre şeklinde toplanmasını, sonra da dağılıp avucuma akmasını izledim. David bana bir peçete verdi. Peçeteyi kesiğe bastırdım. Kâğıdın beyaz hücreleri, kırmızı akınına uğrayınca dağılıyordu. Ama acı vermiyordu. Acı veren tek şey, odanın içinde küçük serçeler gibi dolaşıp duran minik gülümsemeler ve mutluluklardı.

Defterimi açıp David'e bir not yazdım: "Teşekkürler!" Defteri ona doğru ittirdim. Zorlukla yutkundu; Âdemelması boynunun dibine inip sonra geri yukarı zıpladı. Cevap yazdı: "Rica ederim." Şimdi ne olacaktı? Odaklanmak için peçeteyi parmağıma daha da sertçe bastırdım. Bayan Keen'in yavru kuşu tahtada yumurtasından çıkıyordu. Defterime Bayan Keen'i bir kızıl gerdan kuşu olarak çizdim. David gülümsedi. Kuşun ayaklarının altına bir dal çizip defteri bana itti. Dalın bağlı olduğu bir ağaç çizmeye çalıştım. Bayağı güzel oldu, hatta şimdiye dek çizdiğim en güzel şeydi. Zil çalınca David kitabını masadan alırken eli benim elime değdi. Birden ayağa fırladım. Ona bakmaya korkuyordum. Ya kartı açtığımı ve ondan nefret ettiğimi, bu yüzden de hiçbir şey

söylemediğimi düşünüyorsa ne olacaktı? Ama hiçbir şey söyleyemezdim çünkü o kart bir şaka olabilirdi ya da dolapların ve kapıların bulanıklığı ardına gizlenen başka bir sessiz izleyici koymuş olabilirdi.

Dolabım. Üzerinde ismim yazılı o beyaz umut parçası, hâlâ oradaydı. Zarfı yırtıp açtım. Ayaklarımın dibine bir şey düştü. Kartın üzerinde, bir kap balı paylaşan iki sevimli ayıcık vardı. Açtım. “Anlayışın için teşekkürler. Çok tatlısın!” Mor bir kalemle imzalanmıştı. “Bol Şans!!! Heather.”

Kartın içinden düşen şeyi almak için eğildim. Noel’de bir anlık delilikle Heather’a verdiğim arkadaşlık kolyesiydi. Salak salak salak. Daha ne kadar salak olabilirdim? İçimde bir şeylerin çatırdadığını hissedebiliyordum. Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor, nefes almama engel oluyordu. Tökezleye tökezleye koridoru aştım, sonra başka bir koridoru, sonra bir başkasını. En sonunda kendi kapımı bulup içeri girdim ve kapıyı kilitledim. Işıkları açmaya hiç uğraşmadan kahverengi sandalyeme kadar kilometrelerce tepelerden düştüm. Dişlerimi bileğimin yumuşak beyaz derisine geçirdim ve bebek gibi ağlamaya başladım. Sallanıyor, kafamı beton duvara vurup duruyordum. Zar zor hatırladığım bir özel gün içimdeki her bıçağı, her kesiği ortaya çıkarmıştı. İçimdeki kızı, ne Rachel ne Heather ne de aptal, inek bir çocuk seviyordu.

BEKLEME SALONUNDAKİ HANIMEFENDİ

Lady of Mercy Hastanesi'ni kazara buldum. Otobüste uyu-
yakalınca alışveriş merkezinin durağını kaçırdım. Hasta-
neyi de denemeye değerdi. Belki David için tıpla alakalı
birkaç şey öğrenebilirdim.

Tuhaf da olsa hastaneye bayılmışım. Neredeyse her katta bir
bekleme salonu vardı. Çok fazla ilgi çekmek istemiyordum,
o yüzden sanki bir sebepten dolayı buradaymışım gibi hiç
yerimde durmayıp sürekli saatime bakıyordum. Yakalan-
maktan korkuyordum ama çevremdeki insanların endişe-
lenecek başka meseleleri vardı. Hastane, görünmez olmak
için mükemmel bir yerdi. Üstelik kafeteryasındaki yiyecek-
leri de okuldakinden iyiydi.

En kötü bekleme salonu kalp krizi katındakiydi. Burası,
alyanslarını çevirip duran ve tanıdık bir doktor görmek
için kapıları kollayan soluk yüzlü kadınlarla doluydu.
Bir kadın sürekli ağlıyordu; hiç tanımadığı insanların
onun burnunun akmasını izlemesini ya da asansörden
inenlerin onu duymasını umursamıyordu. Ağlayışı çığlık
atmanın kıyısından dönüyordu. Tüylerimi diken diken
ediyordu. *People* dergisinin birkaç sayısını alıp oradan
hemen çıktım.

Doğum servisi de tehlikeliydi çünkü oradaki insanların hepsi mutluydu. Bana soru sorup duruyorlardı. Kimi bekliyordum, bebek ne zaman doğacaktı, annem mi doğum yapıyordu, yoksa ablam mı? İnsanların bana soru sormasını isteseydim okula giderdim. Babamı aramam lazım, deyip kaçtım.

Kafeterya güzeldi. Genişti. Doktor ve hemşire kıyafeti giymiş, üniversite mezunu havalarında, çağrı cihazlı insanlarla doluydu. Hastanede çalışanların sağlık manyağı olduğunu sanırdım ama bu insanlar kıtlıktan çıkmış gibi abur cubur yiyorlardı. Cips yığınları, tabak boyunda hamburgerler, vişneli pastalar, güzel olan her şey... Lola isimli bir kafeterya çalışanı, balık buğulama ve soğan tepsisinin başında tek başına duruyordu. Ona acıdığım için balık tabağı almaya karar verdim. Sonra da bir tabak patates püresi, sos ve yoğurt. Ciddi, asık suratlı, beyaz saçlı adamların yanında bir yer buldum. Adamlar o kadar uzun kelimeler kullanıyorlardı ki boğulmadan söyleyebilmelerine şaşırmıştım. Çok resmiydi. Ne yaptığını biliyor gibi konuşan insanların yanında takılmak güzeldi.

Öğle yemeğinden sonra beşinci kata, hastaların ailelerinin televizyona odaklandığı bir yetişkin ameliyatı bölümüne gittim. Hemşire ofisini ve daha da önemlisi, birkaç tane hasta odasının kapısını izleyebileceğim bir yere oturdum. Hastalanıp gelmek için güzel bir yer gibi duruyordu. Dok-

torlarla hemşireler zeki görünüyorlardı ama arada bir gülümsüyorlardı.

Bir  amaşırhane görevlisi, yeşil hastane  nl kleriyle (kapalı tutmazsanız poponuzu gösterenlerden) dolu koca bir sepeti iterek depoya götürüyordu. Peşinden gittim. Birisi sorarsa tuvaleti aradığımı söyleyecektim. Kimse sormadı. Bir tane önlük aldım.  nl ğ  giymek ve şu yüksek yataklardan birindeki pürtüklü, beyaz battaniyelerin arasına girip uyumak istiyordum. Evde uyumak gittikçe zorlaşıyordu. Hemşirelerin, benim buraya ait olmadığımı anlaması ne kadar sürerdi acaba? Birkaç gün dinlenme-me izin verirler miydi?

Kaslı, uzun bir adamın ittiği bir sedye koridorda ilerliyordu. Yanında da bir kadın yürüyordu, bir hemşire. Hastanın nesi vardı bilmiyordum ama gözleri kapalıydı. Kafasındaki bir bandajdan da ince bir çizgi halinde kan akıyordu.

 nl ğ  yerine koydum. Benim hiçbir şeyim yoktu. Burada, görülebilen hastalıkları olan, gerçekten hasta insanlar vardı. Asansöre doğru yürüdüm. Otobüs gelmek üzereydi.

DEVLERİN SAVAŞI

Müdür Müdür Bey’le görüşmemiz vardı. Birisi okula gelmediğimi fark etmişti. Konuşmadığımı da... Kurallara uymayan sıradan bir suçlu değil de psikolojik sorunları olan bir çatlak olduğuma kanaat getirmişlerdi, o yüzden rehberlik danışmanını da çağırmışlardı.

Annemin ağzı, yabancıların önünde söylemek istemediği sözleri söylerken seğirip duruyordu. Babam da birilerinin aramasını umarak çağrı cihazını kontrol ediyordu.

Kâğıt bardaktaki suyumu yudumladım. Bardak kristal camdan yapılmış olsaydı ağzımı açıp bir ısırık alırdım. Çatır, çutur, yut.

Konuşmamı istiyorlardı.

“Neden bir şey söylemiyorsun?” “Tanrı aşkına, aç şu ağzını da bir şey söyle!” “Çocuk gibi davranıyorsun, Melinda.” “Bir şey söyle.” “Bizimle işbirliği yapmayı reddederek ancak kendine zarar veriyorsun.” “Bunu bize neden yapıyor bilmiyorum.”

Müdür sesli bir şekilde “Hı hım,” diyerek araya girdi.

Müdür Müdür Bey: “Burada bulunma amacımızın yardım

etmek olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Notlarla başlayalım isterseniz. Senden beklediğimiz notlar bunlar değil, Melissa.”

Babam: “Melinda.”

Müdür Müdür Bey: “Melinda. Geçen yıl bütün derslerin iyiymiş, herhangi bir davranış problemin yokmuş, çok az devamsızlığın varmış. Ama önümdeki karnelere bakıyorum da... Yani, ne denir ki?”

Annem: “Sorun da o zaten, hiçbir şey demiyor! Ağzından bir kelime alamıyorum. Sanki dilsiz.”

Rehberlik danışmanı: “Bence burada aile dinamiklerini canlı canlı gözlemlememiz gerekiyor.”

Annem: “İlgi çekmek için bizimle oyun oynuyor.”

Ben: [İçimden] Konuşsam dinler miydin? Bana inanır mıydın? Hiç sanmıyorum.

Babam: “Sonuçta ortada bir sorun var. Ne yaptınız kızıma? Geçen yıl gayet tatlı, sevgi dolu bir kızım vardı ama buraya geldiği an hiç konuşmamaya, okulu asmaya, notlarını umursamamaya başladı. Okul yönetim kurulunun başkanı golften arkadaşım, haberiniz olsun.”

Annem: “Senin kimleri tanıdığın umurumuzda değil, Jack. Melinda’yı konuşturmamız lazım.”

Rehberlik danışmanı: [Öne eğilip annemle babama bakarak.] “Evliliğinizle ilgili sorunlarınız mı var?”

Annem bir hanımefendiye hiç yakışmayacak bir dille karşılık verdi. Babamsa rehberlik danışmanının yeraltındaki o sıcak, korkunç yeri ziyaret etmesini önerdi. Rehberlik danışmanı bir anda sessizleşti. Belki benim neden ağzımı açmadığımı şimdi anlamıştı. Müdür Müdür Bey arkasına yaslanıp kâğıdına bir arı çiziktirdi.

Tiktaktaktak. Bu görüşme yüzünden etüt vaktini kaçıırıyordum. Uyku vakti gelmişti. Mezun olmama kaç gün vardı? Saymayı bırakmıştım. Bir takvim bulmam gerekiyordu.

Annemle babam özür dilediler. Aynı şeyleri söyleyip duruyorlardı. Sanki bir müzikaldehydik, onlar da şarkı söylüyorlardı: “Ne yapacağız? Ne yapacağız? Kızımız çok mızımız, ikimiz çok azız. Ne, ah, ne yapacağız?”

Kafamdaki hayal dünyasında, Müdür Müdür Bey’in masasına atlayıp step dansı yapmaya başlıyorlardı. Üzerlerinde sahne ışıkları vardı. Bir koro onlara katılıyordu, rehberlik danışmanı da bir bastonla dans ediyordu. Kikirdedim.

Pat. Gerçek dünyaya dönüş.

Annem: “Sence bu komik mi? Senin geleceğinden, hayatından bahsediyoruz, Melinda!”

Babam: “Bu dalgacı tavırları nereden edindin bilmiyorum ama evde öğrenmediğin kesin. Muhtemelen okulda sana kötü örnek olanlar vardır.”

R.D.: “Aslında, Melinda’nın çok iyi arkadaşları var. Bir sürü hayır işine gönüllü olan bir grup kıza yardım ederken gördüm onu. Meg Harcutt, Emily Briggs, Siobhan Falon...”

Müdür Müdür Bey: [Karalama yapmayı bırakıp] “Çok iyi kızlar. Hepsi de çok iyi ailelerden geliyor.” İlk kez bana bakıp kafasını bir yana eğdi. “Arkadaşların mı onlar?”

Bu kadar kalın kafalı olmayı kendileri mi seçmişti? Yoksa doğuştan mı böyleydiler? Benim hiç arkadaşım yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şey söylemiyordum. Hiçbir şey değildim. Acaba otobüsle Arizona’ya gitmek ne kadar sürerdi?

CEZA

Merryweather Okul İçi Ceza. MOİC. Karşılaştığım Sonuç buydu. Sözleşmemde öyle yazıyordu. Dikkatle okumadan

hiçbir şeyi imzalamayın derken doğru söylüyorlarmış. Hatta daha iyisini yapıp dikkatle okuması için bir avukat tutmak gerekiyormuş.

Sözleşme yapmak, müdürün odasındaki sıcak buluşmamızdan sonra rehberlik danışmanının aklına gelmişti. Sözleşmede yapmamam gereken milyonlarca şey ve onları yaparsam karşılaşacağım sonuçlar sıralanmıştı. Derse geç kalmak ya da derslere katılmamak gibi ufak kabahatlerin cezası çok saçmaydı: Bir kompozisyon yazmamı istiyorlardı. O yüzden ben de bir gün daha okula gitmedim ve Bingo! MOİC'e bir seyahat kazandım.

MOİC, beyaza boyanmış, içinde rahatsız sandalyeleri ve kızgın arılarla dolu kovan gibi vızırdayan bir lambası olan bir sınıftı. MOİC'deki mahkûmlara oturup boş duvarlara bakmaları emrediliyordu. Amacı bizi boyun eğecek kadar sıkmak veya tımarhaneye hazırlamaktı.

Bugünkü bekçi köpeğimiz Bay Boyun'du. Dudaklarını büzüp bana kükredi. Sanırım bu da, sınıfta sergilediği o bağnazca saçmalıklar için çektiği cezasının bir parçasıydı. Benimle birlikte iki tutuklu daha vardı. Birinin tıraşlı kafasında haç dövmesi vardı. Kendini dağ kenarından oyarak çıkarmak için bir keski bekleyen granitten yapılmış bir çocuk gibi oturuyordu. Diğer çocuk tamamen normal görünüyordu. Kıyafetleri

biraz tuhaftı belki ama bu sadece ufak bir kabahat sayılırdı, büyük bir suç değildi. Bay Boyun geç kalan birini karşılamak için ayağa kalktığı zaman, normal görünen çocuk bana, yavgın çıkarmaktan hoşlandığını söyledi.

Aramıza son katılan kişi Andy Evans'tı. Midemde kahvaltı diye yediğim ne varsa hidroklorik aside dönüştü. Andy, Bay Boyun'a sırtıp yanıma oturdu.

Bay Boyun: "Yine mi dersi astın, Andy?"

Andy Canavar: "Hayır, efendim. Meslektaşlarınızdan biri benim otoriteyle sorunum olduğunu düşünüyor. İnanabiliyor musunuz?"

Bay Boyun: "Tamam, konuşmayı kesin."

Yine tavşancık olmuşum, ortalıkta saklanmaya çalışıyordum. Ağzımda bir yumurta varmış gibi oturuyordum. Tek bir hareketimde, tek bir sözümde yumurta kırılacak ve bütün dünyayı patlatacaktı.

Kafamın içi gittikçe tuhaflaşıyordu.

Bay Boyun kafasını öte yana çevirince, Andy kulağıma üfledi.

Onu öldürmek istiyordum.

PICASSO

Resim dersinde bile hiçbir şey yapamıyordum. Bay Freeman, kendisi de pencereden dışarı boş boş bakmada usta olduğu için, benim ne derdim olduğunu bildiğini sanıyordu. “Hayal gücün felce uğramış,” diye sorunumu ilan etti. “Bir geziye çıkman gerekiyor.” Sınıftaki herkes kulaklarını dikti, birisi de radyonun sesini kıstı. Gezi mi dedi? Bir sınıf gezisi mi planlıyordu? “Büyük Ressam’ın zihnini ziyaret etmen lazım,” diye devam etti Bay Freeman. Bütün sınıf hayal kırıklığıyla iç çekerken kâğıt sesleri geldi. Radyodan yine şarkı sesleri yükseldi.

Acınası haldeki linol blokumu bir kenara itip devasa bir kitabı yavaşça önüme koydu. “Picasso.” Tıpkı bir rahip gibi fısıldadı. “Picasso. Gerçeği gören adam. Gerçeği resmeden, biçimlendiren, iki öfkeli elle dünyadan çekip çıkaran adam.” Durdu. “Ama ben kendimi kaptırıyorum.” Kafamı salladım. “Picasso’ya bak,” diye buyurdu. “Ben senin için her şeyi yapamam. Ruhunu bulmak için bu yolu tek başına yürümelisin.”

Falan, filan, evet. Resimlere bakmak, karın uçuşmasını izlemekten daha iyi olacaktı. Kitabı açtım.

Picasso’nun çıplak kadınlara karşı kesinlikle bir zaafı var-

dı. Niye elbiseleriyle çizmemiştı ki? Kim üzerine bir şey giymeden oturup mandolinle oynardı ki? Çıplak kadınlar sanatken, çıplak erkekler kabul edilemezdi kesin. Sebebi de muhtemelen çoğu ressamın erkek olmasıydı.

İlk bölümleri beğenmemiştim. Çıplak kadınların yanı sıra birkaç tane de mavi resim çizmişti. Sanki bir iki haftalığına kırmızı ve yeşil boyaları bitmişti. Dumanın içinde duruyor gibi görünen sirk çalışanlarıyla bazı dansçılar çizmişti. Öksürürken çizse daha iyi olurdu.

Bir sonraki bölümse nefesimi kesti. Beni sınıftan çıkardı. Kafamı karıştırdı, bir yandan da beynimin bir kısmı “Anladım! Anladım!” diye bağırarak hoplayıp zıplıyordu. Kübizm. Yüzeydekinin ötesini görmek. Gözlerin ikisini de, burnu da yüzün bir tarafına taşımak. Vücutları, masaları ve gitarları kereviz gibi küp küp doğrayıp tekrar yerleştirmek, böylece bu nesneleri görmek için gerçekten bakmayı zorunlu kılmak. Müthişti. Dünya ona nasıl görünüyordu acaba?

Keşke o da liseyi Merryweather’da okusaydı. Kesin birlikte takılırdık. Bütün kitaba baktım ama bir tane bile ağaç resmi görmedim. Belki Picasso da ağaç çizmeyi beceremiyordu. Benim başıma niye böyle sıkıcı bir konu kalmıştı ki? Dal yerine yüzlerce dikedörtgeni olan Kübist bir ağaç

izdim. Dolaplara, kutulara, cam kırıklarına, kahverengi yapraklı üçgen dudaklara benziyorlardı. izimimi Bay Freeman'ın masasına bıraktım. “Şimdi ilerlemeye başladın işte,” dedi. Başparmağını kaldırarak onay işareti yaptı.

ÖN KOLTUĞA OTURMAK

Ben, iyi bir kızdım. Bir hafta boyunca bütün derslerime gittim. Öğretmenlerin nelerden bahsettiğini yine bilmek güzeldi. Annemler rehberlik danışmanımdan haberleri anında alıyorlardı. Onlar da nasıl tepki vereceklerinden emin değillerdi, Uslu durduğum için mutlu mu olmalıydılar yoksa bir çocuğun her gün okula gitmesi gibi ufak bir şeye sevinmek zorunda kaldıkları için daha da öfkelenmeli miydiler?

Rehberlik danışmanı, ailemi, bir ödöl hak ettiğime ikna etti, köpekler için olan çiğneme oyuncaklarından falan. Bana yeni kıyafetler almaya karar verdiler. Dolabımdaki her şey küçük geliyordu artık.

Ama annemle alışveriş yapmak! Biri beni vurup şu ıştırabımdan kurtarsaydı keşke. Annemle alışverişe çıkmak dışında her şeye razıyım. Benimle alışveriş yapmaktan nefret ediyordu. Alışveriş merkezinde sürekli burnunu havaya kaldırıp önden gidiyordu. Onun beğendiği kullanışlı, “şık” kıyafetleri denemediğim için gözleri seğirirdi. Annem

kayaydı, ben okyanus. En sonunda yorulup kuma dönüşmesi için saatlerce surat asıp gözlerimi devirmem gerekiyordu. Çok enerji gerektiriyordu. O kadar gücümün olduğunu sanmıyordum.

Belli ki çekiştirip sızlanmalı alışveriş merkezi gösterisine annem de pek hevesli değildi. Yeni kıyafet alma hakkı kazandığımı söylediklerinde, Efferts'tan almak zorunda olduğumu da eklemeyi ihmal etmediler. Böylece annemin indirim hakkını kullanabilecektik. Okuldan sonra otobüse binip mağazada onunla buluşacaktım. Bir bakıma, böyle olmasından memnundum. Gir, al, çık –yara bandını çıkarır gibi.

Başta iyi bir fikre benziyordu ama sonra bütün ülke bir kar fırtınasıyla altüst olurken ben okulun önündeki otobüs durağında bekleyince fikrim değişti. Rüzgâr yüzünden hava eksi beş derecenin altında olmalıydı ama benim ne berem ne de eldivenim vardı. Rüzgâra sırtımı vermeye çalışıyordum ama popom donuyordu. Rüzgâra yüzümü dönmem imkânsızdı. Kar göz kapaklarımın altına giriyor, kulaklarıma doluyordu. O yüzden yanımda duran arabanın sesini duymadım. Korna çalınca korkudan neredeyse kalbim göğsümden çıkıyordu. Gelen Bay Freeman'dı. “Seni bırakayım mı?”

Bay Freeman'ın arabası beni şoke etmişti. Mavi bir Volvo'ydu. Güvenli bir İsveç kutusu. Ben onu hep eski bir VW otobüsle hayal ediyordum. Arabası temizdi. İçinde resim malzemelerinin, posterlerin ve çürümüş meyvelerin olmasını bekliyordum. Arabanın içinde klasik müzik çalıyordu. Bir yaşına daha girmiştım!

Beni şehir merkezine bırakırsa yolundan sadece azıcık çıkacağını söyledi. Annemle tanışmayı çok istiyormuş. Gözlerim korkudan fal taşı gibi açılınca, "Tanışmasam da olur," dedi. Kafamdaki eriyen karları silkeleyip ellerimi ısıtıcının önüne tuttum. Kaloriferi sonuna kadar açtı.

Buzlarım çözülürken yol kenarındaki kilometre levhalarını sayıyor, ilginç bir asfalt leşi görmek için gözümü dört açıyordum. Banliyölerde bir sürü ölü geyik görürdük. Bazen yoksul insanlar geyiklerin etini kışın yemek için alırlardı ama çoğu zaman leşler, derileri kemiklerinde kurdele gibi asılı kalana kadar çürüyordu. Batıya dönüp büyük şehre doğru ilerledik.

"O Kübist çizimi bayağı iyi yapmışsın," dedi. Ne diyeceğini bilmiyordum. Ölü bir köpeğin yanından geçtik. Tasması yoktu. "Çalışmalarında büyük gelişmeler görüyorum. Sanlığından daha çok şey öğreniyorsun."

Ben: "Hiçbir şey bilmiyorum ki. Ağaçlarım çok kötü."

Bay Freeman arabanın sinyali yaktı, dikiz aynasından baktı, sol şeride geçti ve bir bira kamyonunun yanından geçti. “Kendine bu kadar yüklenme. Sanat tamamen hata yapıp o hatalardan ders çıkarmaktan ibarettir.” Tekrar sağ şeride geçti.

Yan aynasından bira kamyonunun kar fırtınasına dalıp gitmesini izledim. Bir yanım karlı havaya göre biraz fazla hızlı gittiğini düşünüyordu ama araba ağır olduğu için hiç kaymıyordu. Çoraplarımın üzerinde biriken kar eriyip ayakkabılarımın içine doldu.

Ben: “Tamam ama siz sanatımıza duygularımızı da katmamız gerektiğini söylemişsiniz. Bu dediğinizin ne demek olduğunu bilmiyorum. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum.” Parmaklarım bir anda dudaklarımı kapattı. Ne yapıyordum ben?

Bay Freeman: “Duygusuz sanat, şekersiz çikolatalı pasta gibidir. Mideni bulandırır.” Parmağını boğazına soktu. “Bir dahaki sefere ağaçlarının üzerinde çalışırken, ağaçları düşünme. Sevgiyi, nefreti, neşeyi ya da öfkeyi düşün, Sana bir şeyler hissettiren, avuçlarını terleten ya da tüylerini diken diken eden şeyleri düşün. O hisse odaklan. İnsanlar kendilerini ifade edemezlerse yavaş yavaş ölürlər. Kaç tane yetişkinin içten içe ölü olduğunu bilsen şaşırıp kalırsın. Kim olduklarını bilmeden günlük hayatlarını yaşayıp gidiyorlar; bir kalp krizinin, kanserin ya da bir kamyonun gelip

işlerini bitirmesini bekliyorlar. Bana kalırsa dünyanın en üzücü şeyi bu.”

Arabayı kenara çekip rampanın dibindeki ışıklarda durdu. Sağanak lağımının yanında küçük, tüylü ve ölü bir şey yatıyordu. Başparmağımdaki yara kabuğunu kemirdim. Efferts levhası sokağın ortasında yanıp sönüyordu. “Şurası,” dedim. “Önünde bırakabilirsiniz beni.” Bir süre oturduk. Kar, yolun öbür tarafını saklıyor, hoparlörlerden bir çello solosu yankılanıyordu. “Şey, teşekkürler,” dedim. “Önemli değil,” diye cevap verdi. “Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun.” Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açtım.

“Melinda,” dedi Bay Freeman. Karlar arabanın içine girip gösterge panelinde eriyordu. “Sen iyi bir çocuksun. Bence söyleyecek çok şeyin var. Duymak isterim.”

Kapıyı kapattım.

AYNALI SALON

Müdür odasına uğradığımda sekreter, annemin telefonda olduğunu söyledi. İyi ki de öyleydi. O etrafımda yokken kot pantolon bulmak daha kolay olacaktı. Mağazanın “Genç Hanımlar” bölümüne gittim. Para kazanamamalarının bir sebebi de buydu. Kim genç hanım diye anılmak isterdi ki?

Her ne kadar itiraf etmek istemesem de kırk beden kıyafetlere ihtiyacım vardı. Dolabımdaki her şey ya otuz sekiz bedendi ya da küçük beden. Kayık gibi ayaklarıma ve ıslak, çirkin ayak bileklerime baktım. Bu yaşta kızların gelişimlerinin durması gerekmiyor muydu?

Altıncı sınıftayken annem bana ergenlik dönemiyle ilgili bir sürü kitap almıştı. Böylece geçirdiğim “güzel”, “doğal” ve “mucizevi” değişim döneminin kıymetini bilebilecektim. Saçmalık! İşte o kadar... Kendisi sürekli saçlarının ağarmasından, kalçasının sarkmasından ve cildinin kırıışmasından şikâyet edip dururken benim sivilcelerle dolu bir surat, utanç verici yerlerde çıkan kıllar ve her gece bir santim uzayan ayaklar için minnettar olmam gerekiyordu. Saçmalığın daniskası!

Ne dersenem deneyeyim nefret edeceğimi biliyordum. Efferts, modaya hiç uymayan kıyafetler konusunda piyasada başı çekiyordu. Büyükannelerin doğum gününüzde hediye olarak aldıkları kıyafetlerdi bunlar. Burası tam bir moda mezarlığıydı. Üzerine uyan bir pantolon al çık, dedim kendi kendime. Tek bir pantolon; hedefim buydu. Etrafa baktım. Annem yoktu. En az kötü olan pantolonlardan üç tane alıp deneme kabinine gittim. Kıyafet deneyen tek kişi bendim. İlk pantolon çok küçük geldi; popomdan yukarı bile çıkarıamadım. İkincisini denemekle uğraşmadım bile, o daha

küçük bedendi. Üçüncü pantolon kocamandı. Tam aradığım şeydi.

Hemen kabinden çıkıp üç taraflı aynaya baktım. Üstüne de ekstra büyük bir kazak giyersem kimse bu kotu Efferts'tan aldığımı anlamazdı. Annem hâlâ ortalarda yoktu. Aynayı, yansımanın yansımasını görecektir şekilde ayarladım. Kilo-metrelerce sıralanmış kendimi ve yeni kot pantolonumu görebiliyordum. Saçımı kulağımın arkasına attım. Gelmeden önce saçlarımı yıkamam gerekirdi. Yüzüm de kirliydi. Aynaya doğru eğildim. Arka arkaya bir sürü göz bana bakıyordu. Ben de oralarda bir yerde miydim? Binlerce göz kapanıp açıldı. Makyaj yoktu. Altlarında koyu halkalar vardı. Aynanın yan kanatlarını daha da yakına çekip kendimi içine hapsederek mağazanın geri kalanından soyutlandım.

Yüzüm bir Picasso çizimi oldu. Vücudum parça parça küplere bölündü. Bir keresinde izlediğim bir filmde bir kadının vücudunun yüzde sekseni yanmıştı ve ölü deriyi yıkamak zorunda kalmışlardı. Kadını bandajlara sarıp ilaç vererek deri naklini beklemişlerdi. Sonra da ciddi ciddi yeni bir deri dikmişlerdi kadına.

Kurumuş derilerle dolu dudaklarımı aynaya bastırdım. Binlerce kanlı, kabuklu dudak karşılık verdi. Yeni bir derinin içinde yürümek nasıl bir histi? Bebek gibi fazlasıyla has-

sas mıydı, yoksa sinir uçları olmayan deriden bir torbanın içinde yürür gibi hissiz miydi? Nefes verince ağzım sislerin içinde kayboldu. Derim yanmıştı sanki. Bir dikenli çalıdan diğerine sekip duruyordum... Birbirinden nefret eden anemle babam, benden nefret eden Rachel, beni tüy yumağı gibi kusan bir okul. Bir de Heather.

Yeni derimin nakledilmesi için biraz beklemem gerekiyordu sadece. Bay Freeman, duygularımı bulmam gerektiğini düşünüyordu. Nasıl bulacaktım ki? Düşüncelerden, utançtan ve hatalardan oluşan bir istilaya uğramışım gibi beni diri diri yiyordu duygularım. Gözlerimi sıkıca kapattım. Üzerime uyan bir pantolon, iyi bir başlangıçtı. Okuldaki küçük odamdan uzak durmam, bütün derslerime gitmem gerekiyordu. Kendimi normal yapacaktım. Gerisini boş verecektim.

ÇİMLENDİRME

Biyoloji dersinde bitkiler ünitesini bitirmiştik. Bayan Keen, sınavın tohum konusuna odaklanacağına dair binlerce ipucu vermişti. Ben de dersime çalışıyordum.

Tohumların toprağa ekilmesi: Aslında bayağı eğlenceli bir konuydu bu. Bazı bitkiler tohumlarını rüzgâra tükürüyordu. Diğerleri tohumlarını kuşların yiyebilmesi için lezzetli

yapıyordu, sonra da o kuşlar gelip geçen arabaların üzerine kaka yaparak tohumları çıkarıyordu. Bitkiler ihtiyaç duyduklarından çok daha fazla tohum ürettiyordu çünkü hayatın mükemmel olmadığını ve bütün tohumların bitkiye dönüşmeyi başaramayacağını biliyorlardı. Aslında düşününce gayet mantıklı bir hareketti. Eskiden insanlar da öyle yapıyordu, On iki ya da on beş çocuk doğuruyorlardı çünkü bazılarının öleceğini, bir kısmının kötü çıkacağını ve sadece birkaç tanesinin çalışkan ve dürüst çiftçilere dönüşeceklerini anlamışlardı. Sadece birkaçı büyüyünce tohum ekmeyi bilen çiftçiler olacaklardı.

Tohumlar çimlenmek için neye ihtiyaç duyar? Doğru zamanlama olmazsa tohumlar işe yaramazdı. Eğer tohum çok derine gömülmüşse doğru zamanda ısınamıyordu. Yüzeye çok yakın olunca da kargalar yiyordu. Çok fazla yağmur yağınca küfleniyordu. Yeteri kadar yağmayınca da hiç büyümüyordu. Filizlenmeyi başarsa bile otların arasına kalıp ölebiliyor, bir köpek tarafından eşelenip yerinden çıkabiliyor, bir top yüzünden ezilebiliyor ya da arabaların egzoz gazı yüzünden boğulabiliyordu.

Bir şeylerin hayatta kalması bile mucizeydi.

Bitkiler nasıl büyür? Hemencecik. Çoğu bitki hızla büyüyüp erkenden ölüyordu. İnsanların yetmiş yılı varken, bir fasulye bitkisinin ömrü dört, bilemedin beş aydan fazla

sürmüyordu. Minik fideler topraktan çıkıp kafasını gösterdiği zaman yaprakları çıkıyor ve böylece daha fazla güneş ışığını emebiliyordu. Sonra da çiçek açmaya hazır olana, yani ergen bir bitki olana kadar uyuyor, yiyor ve güneşleniyordu. Şimdi gül, zinya ya da kadife çiçeği olmak için bayağı kötü bir zamandı çünkü insanlar makaslarıyla saldırıyor ve güzel şeyleri kesip alıyorlardı. Ama bitkiler akıllıydı. Gül koparıldığı zaman yerine yenisi çıkıyordu. Daha fazla tohum üretmek için çiçek açması lazımdı.

Bu sınavdan tam puan alacaktım.

BOLOGNA SÜRGÜNÜ

Dünya üzerinde hiç arkadaşım kalmadığından, kafeterya taktiklerimi değiştirmiştım. Öncelikle, hiçbir şey için sıraya girmiyordum, böylece kafeteryaya girdiğimde herkesin beni ölçüp biçmeye başladığı, dost mu, düşman mı yoksa ezik miyim diye karar vermeye çalıştığı o savunmasız andan kurtulmuş oluyordum.

O yüzden yemeklerimi kese kağıdıyla getiriyordum. Anne me bir not yazıp yemek torbası, Bologna sucuğu ve ufak elma sosu kapları almasını istedim. Yazdığım not onu bayağı mutlu etmişti. Mağazadan eve dönerken benim seveceğim bir sürü abur cubur almıştı. Belki de birazcık da olsa,

artık onlarla konuşmaya başlamalıydım. Ama ya yanlış bir şey söylersem ne olacaktı?

Bologna kızıydım ben!

Tek başıma yemek yerken kitap okumaya çalışıyordum ama gürültüler gözlerimle kitabın arasına giriyor ve yazıları görmemi engelliyordu. Ben de gözlem yapmaya karar verdim. Bir bilim insanıymışım gibi yaptım, tıpkı labirentlerde kaybolan fareleri günlerce nasıl izlediğini anlatan Bayan Keen gibi.

Marthalar hiç kaybolmuş gibi durmuyorlardı. Her zaman ki masa düzeniyle oturuyorlardı. Benim eski yerimde de Oregon'dan yeni taşınan ve ikinci sınıfa giden yeni bir kız oturuyordu. Kızın kıyafetleri tehlikeli sayılabilecek ölçüde polyester içeriyordu. Bu konuyu halletmesi lazımdı. Hepsi de havuç dilimleriyle zeytin kemiriyor, tahta öğütölmüş buğdaydan krakerlerinin üstüne ezme sürüyorlar ve keçi peyniri paylaşıyorlardı. Meg & Emily & Heather kızcıklı kayısı suyu içiyorlardı. Meyve suyu şirketinden hisse alamıyor olmam çok kötüydü; oysaki şu an meyve suyu alanında bir trendin doğuşuna tanıklık ediyordum.

Benim hakkımda konuşuyorlar mıydı acaba? Bol bol güldükleri kesindi. Sandviçimden bir ısırık alınca tişörtüme

hardal sosu döküldü. Belki de bir sonraki projelerini planlıyorlardı. Teksas'taki kış yoksunu çocuklara postayla kartopu gönderebilirlerdi. Yünleri kırpılmış koyunlara keçi yününden battaniyeler örebilirlerdi. Heather'ın on yıl sonra iki çocuk doğurup otuz kilo almış halini düşününce kendimi biraz daha iyi hissettim.

Rachel/Rachelle, Mısırlı değişim öğrencisi Hana'yla birlikte benim oturduğum masanın sonuna oturdu. Rachel/Rachelle şimdi de İslamı deniyordu. Kafasına bir eşarp takmıştı. Bir de kahverengi-kırmızı, bol bir harem pantolon giyyordu. Gözlerinin çevresinde pastel boya kadar kalın, siyah sürme vardı. Bana bakıyormuş gibi hissettim ama büyük ihtimalle yanıliyordum. Hana ise kot pantolon ve Gap marka tişört giyyordu. Birlikte, humusla pide yiyor ve Fransızca kıkırdıyorlardı.

Okuldaki mutlu gençlerin arasına benim gibi birkaç ezik, yulaf ezmesinin içindeki kuru erik gibi dağıtılmıştı. Benim dışındakilerin diğer eziklerle birlikte oturacak sosyal güçleri vardı. Sadece ben, tek başıma oturuyordum. Tepemde de muhtemelen, "Tamamıyla Ezik. Pek Akli Başında Değil. Uzak Durun. Yiyecek Atmayın," yazılı, ışıklı bir tabela vardı.

Lavaboya gidip tişörtümü ters çevirdim. Hardal lekesi artık saçımın altına saklanmıştı.

KAR TATİLİ – HER ZAMANKİ GİBİ OKULDA

Dün yirmi santimetre kar yağdı. Ülkenin başka yerinde olsa bunun anlamı kar tatili olurdu. Ama Syracuse’da değildi. Burada hiç kar tatilimiz olmuyordu. Güney Carolina’da üç santim kar yağsa her şeyi kapatıyor, bir de bunu haber yapıyorlardı. Bizim ilçemizdeyse tek yaptıkları sabahtan başlayıp sık sık karları kürümek ve otobüs tekerlerine zincir takmaktı.

Saç Kadın’ın dediğine göre yetmişli yıllarda enerji krizi yüzünden okulları bir haftalığına kapattıkları bile olurmuş. Hava aşırı soğuk olduğu için okulu ısıtmak çok paraya mal oluyormuş. Hasret çeker gibi bir hali vardı. Hasret –bir puanlık kelime. Burnunu gürültüyle temizleyip ağzına, pis kokulu yeşil pastillerden bir tane daha attı. Rüzgâr, karları pencereye taşıyordu.

Öğretmenlerimizin kesinlikle kar tatiline ihtiyacı vardı. Normalden çok daha solgun görünüyorlardı. Erkek öğretmenler düzgün tıraş olmuyor, kadınlar da botlarını hiç çıkarmıyordu. Öğretmen gribine falan yakalanmışlardı. Burunları akıyor, konuşurken boğazları tıkanıyordu, gözlerinin etrafı hep kırmızıydı. Okula gelip personel odasına hastalık buluşturacak kadar kalıyor, sonra vekil öğretmenler gelince de hasta hasta eve gidiyorlardı.

Saç Kadın: “Kitaplarınızı açın hemen. Hawthorne için karın neyi temsil ettiğini kim söyleyebilir bana?”

Sınıf: “Öf.”

Bence Hawthorne karın soğuğu temsil etmesini istemişti. Soğuğu ve sessizliği. Kardan daha sessiz bir şey yoktu. Gök-
yüzü karı yere bırakmak için bas bas bağıriyordu. Kar fırtınalarından önce binlerce ölüm perisi uçuşuyordu. Ama kar yeryüzünü örttüğü an, her şey kalbim kadar sessizleşiyordu.

APTAL APTAL

Okuldan sonra bir otobüs dolusu terli, mutlu insanla aynı oksijeni paylaşarak eve gitme fikrine katlanamadığım için küçük odama gittim. Maya posterime ve kübist ağacıma selam verdim. Hindi kemiğinden heykelim yine düşmüştü. Alıp aynanın yanındaki rafa koydum. Kayıp geri düştü ve orada kaldı. Heykeli öylece bırakıp sandalyeme kıvrıldım. Oda sıcaktı, ben de biraz kestirmeye hazırdım. Evde uyuma konusunda sıkıntı çekiyordum. Bazen battaniyem yere düştü diye uyanıyordum. Bazen de uyandığımda kendimi mutfak kapısından dışarı çıkmaya çalışırken buluyordum. Küçük sığınağım daha güvenli geliyordu bana. Uyuyup kaldım.

Kızların bağırma sesleriyle uyandım. “Saldır, Saldır! S-A-L-D-I-R!”

Bir anlığına kafayı yemiş insanlarla dolu bir diyara göçtüğümü sandım ama sonra kalabalığın kükreme seslerini duydum. Bugün basketbol sezonunun son maçı vardı. Saati me baktım. 8.45'ti. Saatlerdir uyuyordum. Sırt çantamı alıp uçarcasına odadan çıktım.

Spor salonunun gürültüsü ilgimi çekti. Kapının yanında durup maçın son dakikasını izledim. Kalabalık oyunun son saniyelerini, yılbaşındaki gibi geriye doğru sayıyordu. Sıfıra geldiklerinde de düdüğün sesiyle kızgın eşek arıları gibi ayağa fırladılar. Coatesville Panterlerini 51-50 yenmiştik. Amigo kızlar mutluluktan ağlıyordu. Koçlar kucaklaşıyordu. Ben de heyecana kapılıp küçük bir kız gibi ellerimi çırpıttım.

Benim hatamdı, oraya ait olduğumu sanmıştım. Direkt eve gitmem gerekirdi. Ama gitmedim. Orada kaldım. Ortamın bir parçası olmak istiyordum.

David Petrakis bir grup arkadaşıyla birlikte kalabalığı yaparak kapıya doğru geliyordu. Ona baktığımı görünce kozasından ayrıldı.

David: "Melinda! Nerede oturuyordun? Son şutu gördün mü? İnanılmaz! Acayip bir şeydi!" Hayali bir topu yerde sektirdi, sola atar gibi yaptı, sonra sağa, sonra da kaldırıp

şut attı. David insan hakları ihlalleriyle uğraşmaya devam etse daha iyi olacaktı. Yokuş aşağı düşen top gibi, anlattı da anlattı. Konuşmasını duyan NBA şampiyonluğunu kazandılar sanırdı. Sonra da kutlama pizzası için beni evine davet etti.

David: “Hadi ama, Mel. Bizimle gelmen lazım! Babam istediğim herkesi getirmemi söyledi. Sonra istersen seni eve de bırakırız. Çok eğleneceğiz! Eğlenmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Hayır. Partiler bana göre değildi. Kalsın, sağ ol. Bir sürü bahane sıraladım: ödev, kuralcı aile, tuba dersi, geç dışı randevusu, yabancı domuzları beslemek zorunda olmam. Partiler konusunda iyi bir geçmişim yoktu.

David isteksizliğimin sebebini öğrenmek için uğraşmadı. Onun yerinde bir kız olsaydı biraz daha yalvarır veya sızlanırdı. Erkekler öyle yapmıyordu. Evet/hayır. Kal/git. Sen bilirsin. Pazartesi görüşürüz.

Sanırım insanın kafasında birden fazla kişiliğin olması bir çeşit psikiyatrik bozukluk sayılıyordu. Eve giderken ben öyle hissediyordum. İki Melinda her adımda birbirleriyle kavga ediyordu. Melinda Bir, partiye gidemediği için çok kızgındı.

Melinda Bir: “Hayatını yaşı. Altı üstü pizzaydı. Bir şey de-
neyecek değildi ki ailesi de orada olacaktı! Çok fazla en-
dişleniyorsun. Eğlenmemize hiç izin vermeyeceksin değil
mi? Evinde yüz tane kedisi olan ve çocuklar bahçesine gi-
rince polisleri arayan tuhaf ihtiyar kadınlar gibi olacaksın.
Dayanamıyorum sana.”

Melinda İki, Bir’in öfke krizini bitirmesini bekledi. İki,
yolun kenarındaki çalılarda saklanan bir öcü ya da daha
kötüsü olabilir diye dikkatlice baktı.

Melinda İki: “Dünya tehlikeli bir yer. Ne olabilirdi, bil-
miyorsun. Ya ailesinin orada olacağını öylesine söyle-
diyse? Yalan söylüyor olabilirdi. İnsanların ne zaman
yalan, ne zaman doğru söylediklerini anlayamazsın. En
kötüsünü varsay. Kendini felakete hazırla. Hadi şimdi
acele et de bir an önce eve gidelim. Burayı sevmedim.
Çok karanlık...”

İkisini de kafamdan kovsam geriye kim kalırdı?

UNUTULMAYACAK BİR GECE

Maçtan sonra uyuyamadım. Yine. Birkaç saat boyunca
AM radyoda geceleri çıkan tuhaf programları bulup açtım.
Saçma sapan şeyler konuşan Quebec’li bir radyocuyu,
Minnesota’dan bir tarım haberini ve Nashville’den bir

country müzik istasyonunu dinledim. Pencereden verandanın çatısına cıkıp bütün battanilerime sarındım.

Gökyüzünde kocaman, beyaz bir tohum uyuyordu.

amurlar donmuştı. İnsanlar kış mevsiminin hiç bitmediğini söylüyorlardı ama bunun sebebi termometreye kafayı takmalarıydı. Dağların kuzeyinde akçaağaç şurupları şıpır şıpır damlıyordu. Cesur kazlar gln üzerindeki ince buzu kırıyordu. Yerin altında solgun tohumlar uykularında dönüp duruyordu. Yorulmaya başıyorlardı. Yeşil rüyalar görmeye başıyorlardı.

Ağustosta ay daha yakın görünüyordu.

Rachel bizi amigo kızların düzenlediği, biraların ve son sınıfların olduğu yaz sonu partisine götürmüştü. Ağabeyi Jimmy'ye bizi arabasıyla bırakması için şantaj yapmıştı. O gece hepimiz Rachel'ın evinde kalacaktık. Annesi Jimmy'nin bizi buz patenine götürdüğünü sanıyordu.

Parti, bizim oturduğumuz yerin birkaç kilometre uzağındaki bir çiftlikteydi. Bira fiıları, hoparlörlerin de kurulu olduğu ambardaydı. Çoğu kişi ışıkların dibinde takılıyordu. Kot pantolon reklamlarındaki mankenlere benziyorlardı. Zayıfzayıfzayıf, kalın dudaklar, büyük küpeler, beyaz gülümsemeler. Kendimi küçük bir ocuk gibi hissettim.

Rachel ayak uydurmanın bir yolunu bulmuştu tabii ki. Jimmy sayesinde bir sürü kişiyi tanıyordu. Biranın tadına baktım. Öksürük şurubundan bile kötüydü. Kafama diktim. Sonra bir tane daha, sonra bir daha. En sonunda kusacağım diye korktum. Kalabalığın içinden çıkıp ormana doğru ilerledim. Ay ışığı yaprakları aydınlatıyordu. Fenerler, çamlardan sarkan yıldızlar gibi görünüyordu. Birisi kikirdedi. Kız mı erkek mi olduğunu anlayamadığım bu kişi sessizce fısıldadı. Onları göremiyordum.

Arkamdan bir ayak sesi geldi. Son sınıflardan biri... Sonra da benimle konuşmaya, bana kur yapmaya başladı. Yakışıklı, manken tipli bir çocuk! Saçları benimkinden çok daha güzeldi, bronzlaşmış vücudunun her yerinde kasları vardı, dişleri de düzgün ve beyazdı. Bana kur yapıyordu! Rachel neredeydi? Bunu görmesi gerekiyordu!

Yunan Tanrısı: “Nereden geldin? Bu kadar güzel biri karanlıkta saklanmamalı. Gel benimle dans et.”

Elimi tutup yanına çekti beni. Parfüm, bira ve tanıyamadığım bir şey daha kokuyordu. Vücutlarımız yapboz gibi tamamlıyordu birbirini. Kafam onun omzuna geliyordu. Biraz başım dönüyordu, yanağımı göğsüne yasladım. Bir kolunu belime sardı. Diğer elini kaydırarak kalçama götürdü. Yaptığının kabalık olduğunu düşünüyordum ama bira yü-

zünden konuşacak gücüm kalmamıştı. Ayrıca yavaşlamasını nasıl söyleyeceğimi de kestirememiştim. Müzik güzeldi. Lisenin böyle olması gerekiyordu. Rachel neredeydi? Bunu görmesi lazımdı!

Çenemden tutup yüzümü yukarı kaldırdı. Beni öptü. Tam bir erkek gibi, sert ama tatlı bir şekilde, tutkuyla öptü. Neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu o öpücük. Bir anlığına da olsa, bir sevgilimin olduğunu, liseye benden büyük ve güçlü, beni koruyabilecek bir sevgiliyle başlayacağımı düşündüm. Tekrar öptü. Dişlerini dudaklarıma gömdü. Nefes almak çok zordu.

Bir bulut ayın önüne geçti. Gölgeler fotoğraf negatifi gibi görünüyordu.

“İstiyor musun?” diye sordu.

Ne demişti? Cevap vermedim. Bilmiyordum. Konuşmadım.

Yerdeydik. Ne zaman yere yatmıştık? “Hayır.” Hayır, hoşuma gitmiyordu bu. Ben yerdeydim, o da benim üstümde. Dudaklarım gitmeyle, bana ihtiyacı olan bir arkadaşla, ailemin endişelenmesiyle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Kendimi duyabiliyordum, dengesiz bir sarhoş gibi konuşuyordum. Dudaklarını dudaklarıma iyice bastırdı. Hiçbir şey

söyleyemiyordum. Kafamı çevirdim. Çok ağırdı. Üzerimde adeta bir kaya parçası vardı. Nefes almak için, bağırarak için ağzımı açtım ama eliyle kapattı. Kafamın içinde sesim çok netti: “HAYIR İSTEMİYORUM!” Ama ağzımdan çıkamıyordum. Yere nasıl indiğimizi, ayın nereye gittiğini hatırlamaya çalıştım ve güm! Tişört yukarı, şort aşağı, toprak ıslak kokuyordu ve bir de karanlıktı ve sonra HAYIR! Ben aslında burada değildim, Rachel’ın evindeydim, saçlarımı örüyordum, takma tırnak takıyordum ama o bira ve kötülük kokuyordu ve beni incitiyor incitiyor incitiyordu

ve kalktı

ve pantolonunun fermuarını çekti

ve gülümsedi.

Sonra kendimi telefonun başında buldum. Sarhoş bir kalabalığın ortasında durup 911’i* aradım, çünkü yardıma ihtiyacım vardı. İkinci sınıfta Arkadaş Canlısı Polisin okula yaptığı onca ziyaret sonunda işe yaramıştı. Telefonu bir kadın açtı, “Polis. Acil durumunuz nedir?” Sonra mutfak lavabosunun üzerindeki pencerede yüzümün yansımaları gördüm ve ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Kimdi bu kız? Daha önce hiç görmemiştim bu kızı. Gözyaşlarım yanaklarımdan yaralı dudaklarıma,

Ç.N. Acil durum hattı.

oradan da ahizeye akıyordu. “Sorun değil,” dedi telefondaki kibar kadın. “Konumunuzu saptadık. Polisler yolda. Yaralı mısınız? Tehdit mi ediliyorsunuz?” Birisi telefonu elimden alıp dinledi. Bir çığlık yükseldi, polisler geliyordu! Mavi ve kırmızı ışıklar mutfak lavabosunun penceresinden yansıyordu. Rachel’in öfke dolu yüzü yaklaştı. Birisi bana tokat attı. Oda-
dan sürünerek çıkıp bacaklardan oluşan bir ormana girdim. Dışarıda ay gülümseyerek veda edip gözden kayboldu.

Boş evimize kadar yürüdüm. Tek kelime bile etmeden.

Şimdi ağustosta değildik. Ay uykuya dalmıştı, bense verandanın çatısında donmuş bir heykel gibi oturmuş, acaba güneş bugün dünyayı patlatacak mı diye düşünüyordum. Sonra uyudum.

Karların üzerinde kan vardı. Dudağımı ısırarak yarmıştım. Dikiş attırmak gerekecekti. Annem yine işe geç kalacaktı. Kıştan nefret ediyordum. Hayatım boyunca Syracuse’ta yaşamıştım ve kıştan nefret ediyordum. Çok erken başlayıp çok geç bitiyordu. Kimse de sevmiyordu. İnsanlar neden burada kalıyorlardı ki?

KARNEM

Sosyal Hayat	0	Sosyal Bilgiler	0
İspanyolca	45	Resim	100
Beslenme	45	Biyoloji	50
Cebir	0	Kılık Kıyafet	0
Edebiyat	50	Beden Eğitimi	45

DÖRDÜNCÜ DÖNEM

YOK EDİCİLER

Okul aile birliğı, okul maskotumuzun arı olmaması için bir imza kampanyası başlatmıştı. Sinirlerini bozan şey tezahürattı. Son basketbol oyununda duymuşlardı:

“BİZ ARIYIZ,

AZGIN, AZGIN ARILAR!

NEREYE GİTSEK,

HERKES İSTER BİLMEK.

SÖYLERİZ HERKESE.

BİZ ARILARIZ,

AZGIN, AZGIN ARILAR!”

(Bu böyle sürüp gidiyordu.)

Tezahürata eşlik eden popo sallamalar Merryweather Okul Aile Birliğı’ni çileden çıkarmıştı. Azgın Arılar tezahüratı televizyonda yayınlanınca şehrin her yerindeki üyeler deliye dönmüşlerdi. Televizyonda spor haberlerini sunan adam

şarkının sevimli olduğunu düşünüyordu, o yüzden amigo kızların arı iğnelerini salladığı, taraftarların da Azgın Arı kalçalarını çarpıştırdığı görüntülerle “Arı Telaşı” isimli bir bölüm yayınladı.

Öğrenci konseyi de okul aile birliğinin kampanyasına karşı çıkan bir kampanya başlattı. Kampanya bildirisini onur topluluğu yazmıştı. Bildiri, bu yılki kimlik yoksunluğumuz yüzünden okulun öğrencilerinin psikolojisinin ne kadar zarar gördüğünü anlatıyordu. Tutarlılık ve istikrar istiyorlardı. Bayağı iyiydi aslında: “Merryweather Lisesi öğrencileri olarak biz, Arı kimliğimizden gurur duyuyoruz. Biz ısrarcı, kırıncı ve zekiyiz. Biz bir kovanız, bir öğrenci topluluğuyuz. Arılığımızı bizden almayın. Biz Arılarız!”

Bu konu, futbol sezonu tekrar başlayana kadar büyük bir sorun yaratmazdı. Beyzbol takımımız oldum olası kötüydü zaten.

YAŞ MEVSİM

Bahar gelmek üzereydi. Akıllı olan her insanın kasımdan nisanına kadar kullandığı, paslı kahve renkli 700 dolarlık arabalar, yani kış sıçanları garajların diplerine kaldırılıyordu. Kar temelli eriyor, son sınıfların park alanında bebek gibi pırıl pırıl arabalar parıldıyordu.

Baharın gelişinin başka işaretleri de vardı. Evin önündeki çimler, ocak ayındaki karların yuttuğu küreklerle eldivenleri öksürerek çıkarmıştı. Annem kışlık montlarımızı tavan arasına kaldırdı. Babam pencerelerin panjurlarıyla ilgili bir şeyler mırıldanıp duruyordu ama onları hâlâ indirmemişti. Otobüste giderken, tarlasında yürüyen ve ne zaman ekime başlaması gerektiğini öğrenmek için toprağı dinleyen bir çiftçi gördüm.

Bir nisan günü, son sınıfların çoğunun üniversitelerden kabul veya ret mektuplarını aldıkları gündü. Bravo ya da yazık... Zamanlama çok fenaydı. Herkesin sinirleri gergindi. Çocuklar pembe mide ilacını şişeden içiyorlardı. Laboratuvar Eşim David Petrakis, kimin nereye gittiğinin kaydını tutmak için bir veri tabanı programı yazıyordu. Son sınıfların üstten hangi dersleri aldığını, standart sınav sonuçlarını, ders dışı etkinliklerini ve not ortalamalarını analiz edip Harvard'a girmek için ne yapması gerektiğini öğrenmek istiyordu.

Derslerimin çoğuna gidiyordum. İyi kız, Mellie. Yuvarlan, Mellie. Otur, Mellie. Ama kimse kafamı okşamıyordu. Ce bir sınavından geçtim, Edebiyat sınavından geçtim, Biyoloji sınavından geçtim. Şükürler olsun! Hepsi o kadar aptalcaydı ki. Belki de okuldakilerin kulüplere katılmalarının sebebi buydu, dersteyken kafa yoracak bir şey arıyorlardı.

Andy Canavar, Uluslararası İlişkiler Kulübü'ne katılmıştı. Yunan mutfağına ya da Fransız müzelerine ilgi duyacağı hiç aklıma gelmemişti. Martha masasını terk etmişti, artık Rachel/Rachelle, Greta-Ingrid ve diğer yabancılarla takılıyordu. Rachel/Rachelle, ona sanki insanüstü bir varlıkmış gibi gözlerini süze süze bakıyordu. Eski arkadaşımın daha akıllı olduğunu sanıyordum hâlbuki.

Paskalya Bayramı, fark edilmeden gelip geçti. Sanırım an-nemi de hazırlıksız yakalamıştı. Tarihi her yıl değiştiği ve büyük bir alışveriş bayramı olmadığı için Paskalya'yı pek sevmiyordu. Ben küçükken, annem benim için evin her yerine renkli yumurtalar saklardı. Son yumurta çikolatadan tavşanlarla ve sarı lokumdan civcivlerle dolu bir sepette olurdu. Büyükannemle büyükbabam da ölmeden önce, dantelleri kaşındıran kaskatı elbiseler giydirek beni kiliseye götürürlerdi.

Bu yıl bayramı pirzola yiyerek kutladık. Öğle yemeğinde yumurta haşlayıp kabuklarına siyah bir kalemle küçük suratlar çizdim. Babam bahçede yapılacak bir sürü işin olmasından yakındı. Annem pek konuşmadı. Bense ondan bile az konuştum. Büyükannemle büyükbabam cennette hoşnutsuzlukla kaşlarını çattılar. Keşke kiliseye gitseydik diyordum içimden. Bazı Paskalya şarkıları güzeldi.

BAHAR TATİLİ

Bahar tatilinin son günüydü. Evim küçülüyordu, ben de kendimi Harikalar Diyarındaki Alice gibi hissediyordum. Kafamın tavandan fırlayıp çıkmasından korktuğum için alışveriş merkezine gittim. Cebimde on dolar vardı, Neye harcasaydım ki? Patates kızartması mı alsaydım acaba? On dolarlık patates kızartması hayallerimin de ötesindeydi. *Alice Harikalar Diyarında* bugün yazılısaydı, Alice kesin küçük bir pasta yerine süper boy patates kızartmasının üzerinde “Beni ye,” yazısıyla karşılaşırđı. Öte yandan, yaz büyük bir hızla yaklaşıyordu. Bu da şort, tişört ve arada bir de mayo giyeceğim anlamına geliyordu. Bol yağlı fritözlerin yanından geçip gittim.

Artık ilkbahar yavaş yavaş bittiğı için mağazaların vitrinleri sonbahar modasıyla dolmuştu. Modanın mevsimlere ayak uydurmayı becerebileceğı yılı sabırsızlıkla bekliyordum. Bazı mağazaların kapılarının önünde performans sanatçıları vardı. Bir adam aptal bir uçağı havada takla attırıp duruyordu. Plastik yüzlü bir kadın da bir şala tekrar tekrar düğüm atıyordu. Yok yok, şimdi etek oldu. Şimdi boyundan bağlamalı tişört oldu. Şimdi de eşarp. İnsanlar ona bakmaktan kaçınıyordu. Alkışlamaları mı gerekiyor, yoksa bahşış vermeleri mi, emin olamıyorlardı sanki. Kadına acımıştım, Acaba lisedeyken notları nasıldı? Bahşış

vermek istiyordum ama on doları bozabilir mi diye sormak ayıp olurdu.

Asansöre binip çeşmenin olduğu kata indim. Bugünün etkinliği yüz boyamaydı. Altı yaşındaki çocuklardan ve annelerinden oluşan, upuzun ve gürültülü bir sıra vardı. Küçük bir kız yanımdan geçti, kaplan olmuştu. Dondurma için ağlıyordu. Gözyaşlarını silince yüzündeki kaplan boyası bozuldu, annesi de ona bağırdı.

“Tam bir hayvanat bahçesi.”

Arkama döndüm. Ivy, dizlerinde büyük bir resim defteriyle çeşmenin kenarında oturuyordu. Ağlayan çocukların ve öfkeyle çizgi, benek ve bıyık çizen yüz boyamacıların olduğu sırayı işaret etti.

“Acıyorum onlara,” dedim. “Sen ne çiziyorsun?”

Ivy yanına oturayım diye yana kayıp resim defterini bana uzattı. Çocukların yüzlerini çiziyordu. Her yüzün bir yarısı sade ve üzgündü, diğer yarısıysa yalandan mutlu görünsün diye kalın palyaço makyajıyla kaplanmıştı. Hiç kaplan ya da leopar çizmemişti.

“Buraya son geldiğimde palyaço suratı yapıyorlardı. Bugün o kadar şanslı değilim,” diye açıklama yaptı Ivy.

“Güzel görünüyor yine de,” dedim. “Biraz tuhaf! Ürkünç değil ama beklenmedik.” Defteri geri verdim.

Ivy kalemini topuzuna sapladı. “Güzel. Ben de öyle bir şey yapmaya çalışıyordum. Senin yaptığın o hindi kemikli şey de ürkünçtü. İyi anlamda ürkünçtü ama. Kaç ay geçti ama ben hâlâ onu düşünüyorum.”

Ne söylemem gerekiyordu şimdi? Dudağımı ısırıp bıraktım. Cebimden bir paket meyveli şeker çıkardım. “İster misin?” O bir tane aldı, ben üç. Bir süre sessizce şekerlerimizi emdik.

“Ağaç işi nasıl gidiyor?” diye sordu.

Homurdandım. “Çok kötü! Resim dersi almam büyük bir hataydı. Ahşap atölyesine kendimi yakıştıramamıştım sadece.”

“Sandığından daha iyisin,” dedi Ivy. Resim defterinin boş bir sayfasını açtı. “Niye sürekli linol blok kullanıyorsun, anlamıyorum. Ben senin yerinde olsam çizerek dökerdim içimi. Al, bir ağaç çizmeye çalış.”

Orada öylece oturup kalem değiş tokuş ettik. Ben bir ağaç gövdesi çizdim, Ivy bir dal ekledi, ben de dalı uzattım ama

fazla uzun ve cılız oldu. Silmeye başladım ama Ivy durdu. “Böyle iyi, sadece biraz yaprak çizmen gerekiyor. Yaprakları kat kat ve biraz farklı boyutlarda çizersen harika görünecektir. Çok iyi bir başlangıç yaptın.”

Haklıydı.

GENETİK

Biyoloji dersinde yılın son ünitesi genetikti. Bayan Keen’i dinlemek mümkün değildi. Sesi tıpkı bir türlü çalışmayan soğumuş bir motor gibi geliyordu. Ders, bitkileri inceleyen, Greg isimli bir rahiple başlayıp mavi gözler hakkında bir tartışmayla sona erdi. Bir şeyler dikkatimden kaçmıştı galiba –Sebzelerden göz rengine nasıl geçmiştik? Bir ara David’in notlarını geçirmeye karar verdim.

Kitabın sonraki sayfalarına baktım. Asit yağmurları hakkında ilginç bir bölüm vardı. Seks hakkında hiçbir şey yoktu. On birinci sınıfa kadar o konuyu öğrenmeyecektik.

David defterine bir tablo çizdi. Kalemimin ucunu kırınca sınıfın ön tarafına gidip ucunu açtım. Biraz yürümek iyi gelir diye düşündüm. Bayan Keen tükürükler saçarak konuş-

maya devam ediyordu. Genlerimizin yarısını annemizden, yarısını da babamızdan alıyormuşuz.

Annem, babamın tarafına çektiğimi söylüyordu. Baba tarafındaki akrabalarımın çoğu, sürekli futbol bahislerine para yatan ve iğrenç purolar içen polisler ve sigortacıları. Babam da annemin tarafına çektiğimi söylüyordu. Anne tarafındaki akrabalarımın taş ve zehirli sarmaşık üreten çiftçilerdi. Çok konuşmayan, dışıye gitmeyen ve kitap okumayan insanlardı.

Küçük bir çocukken, krallığını kötü adamlar işgal edince başkaları tarafından evlat edinilen bir prensesmişim gibi davranırdım. Gerçek ailem Bay Kral ile Bayan Kraliçe, her an kraliyet limuzinini gönderip beni yanlarına alırdı. İlk kez bir limuzin babamı havaalanına götürmek için evimize geldiğinde, neredeyse yedi yaşındakilere özgü küçük bir kalp krizi geçiriyordum. Gerçekten beni almaya geldiklerini sanmışım ve gitmek istemiyordum. Ondan sonra babam hep taksiyle gitti.

Pencereden dışarı baktım. Limuzin yoktu. Fayton ya da tahtirevan yoktu. Şimdi buradan gitmeyi o kadar isterken, kimse beni almaya gelmiyordu.

Suya doğru eğilmiş bir söğüt ağacı çizdim. Bunu Bay Freeman'a göstermeyecektim. Küçük odam içindi bu.

Çizimlerimin bazılarını duvara yapıştırıyordum. Bunun gibi sıkıcı birkaç dersim daha olursa, odaya temelli taşınabilirdim. Çizdiğim yapraklar doğal ve güzeldi. Püf noktası, her birini ayrı boyutlarda çizip üst üste yığmaktı. Ivy haklıydı.

Bayan Keen tahtaya “Baskın/Çekinik” yazdı. David’in defterine baktım. Bir aile ağacı çiziyordu. David saç genini babasından, göz genini de annesinden almıştı. Ben de bir aile ağacı çizdim. Daha doğrusu, aile kütüğü. Ailemizin o kadar çok üyesi yoktu. Olanların da isimlerini zar zor hatırlıyordum. Jim amcam, Thomas dayım, Mary halam, Kathy teyzem; bir tane daha halam vardı, o bayağı çekinikti. Peru’ya kadar çekilmişti. Sanırım gözlerim ona çekmişti. “Bilmek istemiyorum” genimi babamdan, “Yarın düşünürüm” genimi de annemden almıştım.

Bayan Keen bir sonraki gün küçük bir test yapacağımızı söyledi. Keşke dersi dinleseydim. Keşke evlatlık olsaydım. Keşke David, notlarını istediğimde iç çekmekten vazgeçseydi.

LİSEDE SÖYLENEN ON YALAN DAHA

Büyüdüğünüz zaman cebiri kullanacaksınız.

Okula arabayla gelmek, elinizden alınabilecek bir ayrıcalıktır.

Öğrenciler öğle yemeği sırasında okulda kalmalıdır.

Yeni ders kitapları bugün yarın elimize ulaşacak.

Üniversiteler sadece üniversite sınavı sonuçlarınıza bakmayacak.

Kılık kıyafet kurallarına uymak zorundasınız.

Isıtmayı nasıl kapatacağımızı yakında öğreneceğiz.

Otobüs şoförlerimiz eğitimli ve profesyonellerdir.

Yaz okulunun hiçbir kötü yanı yok.

Söyleyeceklerinizi duymak istiyoruz.

CASUSLUK HAYATIM

Rachel/Rachelle aklını kaybetti. Kafayı yedi. Andy Canavar'la ve değişim öğrencisi arkadaşlarıyla sinemaya gitti, şimdi de yavru köpek gibi sürekli onun peşinden koşuyordu. Greta-Ingrid de beyaz bir atkı gibi sürekli Andy'nin boynuna sarılmış halde geziyordu. Eminim tükürdüğü zaman Rachel/Rachelle tükürüğünü yakalayıp küçük bir kapta saklıyordur.

Bay Stetman'ın dersi başlamadan önce Rachel/Rachelle ve başka bir budala sinemaya gittikleri gün hakkında laflıyorlardı. Midemi bulandırıyorlardı. Rachel/Rachelle sürekli "Andy şöyle", "Andy böyle" deyip duruyordu. Daha ne kadar belli edebilirdi? Onun o aptalca, astımlı kahkahasına kulağımı kapatıp dün vermem gereken ödevi yapmaya çalıştım.

Genelde ödevleri derste yapmak kolay oluyordu çünkü Bay Stetman'ın sesi beyaz gürültü korumalı, hafif bir bariyer oluşturuyordu çevremde. Ama bugün yapamıyordum, kafamda dönüp duran tartışmalardan kaçamıyordum. Ne diye endişeleniyordum ki Rachel/Rachelle için? (Andy ona zarar verecek.) O, bütün sene boyunca benim için tek bir düzgün şey yaptı mı? (Ortaokul boyunca en yakın arkadaşım, bu da bir şeydir.) Hayır, cadalozun, hainin teki o. (Olanları görmedi ki...) Bırak, Canavar'a ağzı sulanarak baksın dursun, Umarım kalbini kırar. (Ya başka bir şeyleri de kırarsa?)

Ders bitince, Bay Stetman ödevimi yapmadığım için beni yakalamasın diye hemen kapıyı açıp çıkan kalabalığın arasına karıştım. Rachel/Rachelle yanımdan geçti ve onu bekleyen Greta-Ingrid'in ve Belçikalı kısa bir çocuğun yanına gitti. Peşlerine takıldım. Televizyondaki dedektiflerden gördüğüm gibi aramızda sürekli iki kişinin olmasına dikkat ettim. Yabancı dil binasına gidiyorlardı. Hiç şaşırmamıştım.

Yabancı çocuklar sürekli oradaydı. Sanki günde birkaç kez ana dilleriyle karışmış hava solumazlarsa çok fazla Amerikalılıktan boğulup öleceklerdi.

Merdivenlerden çıkarlarken Andy Canavar üstlerine atladı, kanatlarını katladı ve kızların arasına geçti. Greta-Ingrid'i yanağından öpmeye çalıştı ama kız kafasını öbür yana çevirdi. Rachel/Rachelle'in yanağını öpüp onu güldürdü. Kısa Belçikalının yanağını öpmedi. Belçikalı ile İsveçli ellerini "ciao" diye sallayıp Yabancı dil bölümünün ofisine gittiler. Orada espresso makinesinin olduğu söyleniyordu.

Dostane hareketleri, Rachel/Rachelle ve Andy'yi koridorun sonuna kadar götürdü. Bir köşede arkamı dönüp cebir çalışıyor gibi yaptım. Tanınmamak için bunun yeterli olacağını düşündüm. Yere oturdular. Rachel/Rachelle bağdaş kurdu. Andy, Rachel/Rachelle'in defterini çaldı. Rachel/Rachelle de bebek gibi sızlandı ve defterini almak için kendini Andy'nin kucığına attı. Tüylerim diken diken olmuştu. Andy defteri bir elinden diğerine geçirerek Rachel/Rachelle'den kaçırıyordu. Sonra ona bir şey söyledi. Ben duyamadım. Koridor ağzına kadar dolu bir futbol tribünü gibiydi. Dudakları zehirler saçarak kımıldadı, sonra Rachel/Rachelle gülümseyip onu ıslak ıslak öptü. Kız izci öpücüğü gibi değildi. Andy defteri ona verdi. Dudakları kımıldadı. Kulaklarımdan lavlar akıyordu. Yapmacık Rac-

helle gibi değildi. Tek gördüğüm, üçüncü sınıftaki barbekü patates kızartmalarına bayılan ve saçımı pembe iple ören Rachel'dı. O pembe ipi annem zorla saçımı kestirene kadar aylarca çıkarmamıştım. Alnımı pürüzlü duvara yasladım.

İNCE ATMOSFER

Kafamdaki bu sorunu çözmek için en iyi yer koruyucu evim, okuldaki küçük taht odamdı. Duş almak istiyordum. Belki de Greta-Ingrid'e söylemeliydim. (İsveççem o kadar iyi değildi.) Rachel'la konuşabilirdim. (Tabii, tabii.) Andy hakkında kötü şeyler duyduğumu söyleyebilirdim. (O zaman daha da çekici bulurdu onu.) Belki ona, olanları anlatabilirdim. (Sanki dinlerdi de. Ya Andy'ye söylerse ne olacaktı? Bana ne yapardı?)

Volta atacak kadar yer yoktu. İki adım atıp geri dönüyor, sonra geriye iki adım daha atıyordum. Bacağımı sandalyeye çarptım. Salak oda. Ne kadar aptalca bir fikirdi, küçücük odada böyle oturmak. Kendimi sandalyeye attım. Eskimiş hademe kokuları vardı odada. Ayak kokusu, pastırma kokusu, çamaşır makinesinde çok kalmış gömlek kokusu. Hindi kemiği heykelinden çok hafif bozulma kokuları geliyordu. Üç mama kavanozu dolu güzel kokulu bitkilerin kötü kokulara en ufak bir etkisi bile olmuyordu. Belki de duvarda,

sıcak hava üfleme kafesinin hemen yanında çürüten, ölü bir fare vardı.

Maya Angelou, iki parmağını yanağına koymuş, beni izliyordu. İnsanı zeki gösteren bir pozdu bu. Maya, Rachel'a anlatmamı istiyordu.

Kazağımı çıkardım. Altındaki tişörtüm üzerime yapışmıştı. Artık hava, pencereleri açabileceğimiz kadar ısınmış olmasına rağmen okulun petekleri hâlâ sıcaktı. İhtiyacım olan şey bir pencereydi. Kıştan ne kadar şikâyet etsem de, soğuk havada nefes almak daha kolaydı. Soğuk günlerde hava ciğerlerimi gümüşü cıva gibi dolduruyordu. Nisan ayı nemliydi; ya çamurlu sular buharlaşıyordu ya da yağmur çiseliyordu. Ilık, küflü bez gibi bir aydı.

Nem yüzünden resimlerimin kenarları kıvrılıyordu. Bu ağaç projesinde biraz gelişme göstermiştim sanırım. Picasso gibi ben de değişik evrelerden geçmiştim. Önce Karışık Evre vardı; ödevin ne olduğunu tam anlayamamıştım o zaman. İşin ucunda hayatım olsa bile bir ağaç çizemediğim Beyinsiz Evresi geliyordu sonra. Bir de, bütün ağaçlarımın orman yangınından çıkmış gibi görüldüğü Ölü Evre. Gittikçe daha iyi yapıyordum. Şu an içinde bulunduğum evreye ne isim koyacağımı henüz bilmiyordum. Bütün bu çizimler, odanın daha da küçük görünmesine sebep oluyordu. Belki

de bir hademeye rüşvet verip, bütün bu eşyaları evime taşıtmalıyım. Böylece evdeki yatak odam da burası gibi, yuva gibi olurdu.

Maya omzumu dürttü. *Dinlemiyorum. Tamam tamam, duymak istemiyorum.* Rachel konusunda bir şey yapmalıyım, onun için bir şey. Maya hiçbir şey demeden söylemişti bunları. Oyalanıp duruyordum. Rachel benden nefret edecekti. (Zaten nefret ediyordu.) Dinlemeyecekti. (Denemek zorundaydım.) Homurdanarak defterimden bir kâğıt kopardım. Ona bir not yazdım. Benim yazdığımı anlamasın diye de sol elimle yazdım.

“Andy Evans seni kullanacak. Gösterdiği gibi biri değil o. Dokuzuncu sınıflardan birine saldırmış diye duydum. Çok, çok dikkatli ol. Bir Arkadaş. Not: Greta-Ingrid’e de söyle.”

İsveçli süper model yüzünden de vicdan azabı çekmek istemiyordum.

BÜYÜYEN ACILAR

Bay Freeman pisliğin tekiydi. “İlham perimi bulmam” (gerçekten dedi bunu, yemin ederim) için beni kendi başıma bırakmak yerine yanımdaki sandalyeye oturup beni eleştir-

meve başladı. Ağacımın nesi varmış? Resmimin ne kadar kötü olduğunu anlatmak için demediğini bırakmıyordu. Sertmiş, doğal değilmiş, akıp gitmiyormuş. Dünya üzerindeki bütün ağaçlara karşı bir hakaretmiş.

Katılıyordum. Ağacım umutsuzluk abidesiydi. Sanat falan değildi; dikiş dersini almamak için bir bahaneydi sadece. Tıpkı Marthaların grubuna ya da evdeki küçük kız pembesine boyalı odama ait olmadığım gibi, Bay Freeman'ın sınıfına da ait değildim. Burası Ivy gibi gerçek sanatçıların yeri idi. Linol bloku çöp kutusuna götürdüm ve herkesin bana bakmasına yetecek kadar büyük bir gürültüyle attım. Ivy tel heykelinin arkasından kaşlarını çattı. Yerime dönüp kafamı masaya yatırdım. Bay Freeman bloku çöp kutusundan geri aldı. Peçete kutusunu da getirdi. Ağladığımı nereden anlamıştı?

Bay Freeman: “Gittikçe daha iyi yapıyorsun ama hâlâ yeterince iyi değil. Bu yaptığın, ağaca benziyor ama ortalama, sıradan, sıkıcı bir ağaca. Hayat solu ona. Bükülsün –Ağaçlar esnektir, hemen kırılmazlar. Yara aç, eğri bir dal yap– Kusursuz ağaç diye bir şey yoktur. Hiçbir şey kusursuz değildir. Kusurlar ilginçtir. Ağacın kendisi ol.”

Anaokulu öğretmenleri gibi dondurmamsı bir sesle konuşuyordu. O becerebileceğimi düşünüyorsa, ben de bir kez

daha denerdim. Parmaklarımı yavaşça linol bıçağıma götürdüm. Bay Freeman kafamı okşayıp başka birini üzmeye gitti. Kafasını benden öteye çevirene kadar bekledim, sonra düz linol küpüme hayat oymaya çalıştım.

Belki blokun içini oyup adını da “Boş Blok” koyabilirdim. Ünlü birisi bunu yapsa muhtemelen çok popüler bir şey olurdu ve bir servet değerine satılırdı. Ben yapsam dersten kalırdım. “Ağacın kendisi ol.” Bu ne biçim tavsiyeydi? Bay Freeman, New Age manyaklarıyla fazla zaman geçirmişti herhalde. İkinci sınıftaki tiyatrodaki koyun rolü yapamadığım için ağaç olmuştum. Orada, kollarımı dal gibi uzatıp kafamı rüzgâra bırakarak öylece durmuştum. Kollarım ağrıyordu. Ağaçlara da “beceriksiz dokuzuncu sınıf öğrencisinin kendisi ol” dediklerini hiç sanmıyordum.

KONUŞMA YASAĞI

David Petrakis’in avukatı Bay Boyun’la ve bir tür öğretmen avukatıyla görüşme yapmıştı. Bilin bakalım kim kazandı. David istese kesin bütün sene dersi asıp yine de 100 alabilirdi. Gerçi böyle bir şeyi asla yapmazdı. Ama ister inanın ister inanmayın, David ne zaman elini kaldırırsa Bay Boyun istediği kadar konuşmasına izin veriyordu. Normalde zar zor konuşan, sessiz David’in sosyal bilgiler konusunda bir dolu uzun, sonu gelmeyen, tutarsız düşüncesi vardı. Sınıfın

geri kalanı minnettardı. Bay Boyun'u Yakamızdan Düşüren Kudretli David'e saygıda kusur etmiyorduk.

Maalesef Bay Boyun hâlâ sınav yapıyordu ve çoğumuz da bu sınavlardan kalıyorduk. Bay Boyun bir duyuru yaptı: Dersten kalma tehlikesi olan herkes isterse Yüzyıl Dönümündeki Kültürel Etki üzerine bir kompozisyon yazıp ekstra not alabilirdi. (1900'lü yıllara da geçebilelim diye Sanayi Devrimi'ni atmıştı.) Hepimizin birden yaz okuluna gelmesini istemiyordu.

Ben de onu yaz okulunda görmek istemiyordum. Süfrajeterler hakkında bir kompozisyon yazdım. Süfrajeterlerin ortaya çıkmasından önce kadınlara köpek gibi davranılıyormuş.

*Kadınlar oy veremiyormuş

*Kadınlar mülk sahibi olamıyormuş

*Kadınların çoğu okula alınmıyormuş

Kendi düşünceleri, fikirleri ya da sesleri olmayan oyuncak bebeklerden ibaretlermiş. Sonra süfrajeterler ortaya çıkmış ve karşı çıkanların sesini kesen fikirlerini yüksek sesle dile getirmişler. Tutuklanıp hapse atılmışlar ama hiçbir şey onları susturamamış. En başından beri sahip olmaları gereken hakları elde edene kadar hiç durmadan savaşımlar.

Dünyanın en güzel ödevini yazmıştım. Kitaplardan kopyaladığım her şeyi tırnak işareti içine alıp dipnotlarda belirttim. Bir sürü kitap, dergi makalesi ve videokasetten bilgi aldım. Huzurevinde kalan yaşlı bir süfrajete bulmayı da düşündüm ama muhtemelen hepsi ölmüştür diye vazgeçtim.

Üstelik ödevi zamanında teslim ettim. Bay Boyun kaşlarını çatarak bana baktı ve “Ödevden not almak için sözlü olarak da sunman lazım. Yarın. Dersin başında,” dedi.

Ben:

ADALET OLMAZSA HUZUR DA OLMAZ

Süfrajetlerle ilgili ödevimi bütün sınıfın önünde okumam mümkün değildi. Bay Boyun ödevi verirken böyle bir şeyden bahsetmemişti. Sırf beni dersten bırakmak için ya da benden nefret ettiği için son anda eklemişti bunu. Ama çok güzel bir ödev yazmıştım ve aptal bir öğretmenin benimle böyle uğraşmasına izin vermeyecektim. David Petrakis’e akıl danıştım. Birlikte bir plan yaptık.

Bay Boyun daha öğretmenler odasındaiken erkenden sınıfa gittim. Tahtaya yazmam gerekenleri yazıp üstlerine de bir süfrajete protesto afişi yapıştırdım. Fotokopiciden getirdiğim kutu yerdeydi. Bay Boyun içeri girdi. Homurdanarak benim başlayabileceğimi söyledi. Süfrajete gibi dimdik ve sakin

bir şekilde durdum. Rol yapıyordum aslında. Kafamın içi sanki fırtınaya yakalanmışım gibiydi. Açık pencereden fırtınaya kapılmayayım diye ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı bükerek yere tutunmaya çalışıyordum.

Bay Boyun kafasıyla bana işaret verdi. Ödevimi sanki sesli okuyacakmışım gibi elime aldım. Elimdeki kâğıtlar sanki rüzgâr esiyormuş gibi titrerken orada öylece durdum. Sonra arkamı dönüp tahtadaki posterimi yırtarak açtım.

SÜFRAJETLER KONUŞMA HAKKI KAZANMAK İÇİN SAVAŞTILAR. İSTEDİKLERİ ŞEYİ YAPMAYA CÜRET ETTİKLERİ İÇİN SALDIRIYA UĞRADILAR, TUTUKLANDILAR VE HAPSE ATILDILAR. TIPKI ONLAR GİBİ BEN DE İNANDIĞIM ŞEYLERİ SAVUNMAK İSTİYORUM. KİMSE KONUŞMA YAPMAYA ZORLANMAMALI. BEN SESSİZ KALMAYI SEÇİYORUM.

Sınıftakiler sessizce okudular. Bazıları dudaklarını kıpırdatıyordu. Bay Boyun herkesin neye baktığını görmek için arkasına döndü. David'e başımı salladım. Yanıma gelip sınıfın önünde durdu, ben de ona kutuyu uzattım.

David: "Melinda'nın ödevi gereği yazısını sınıfa sunması gerekiyor. Herkese okuyabilecekleri birer fotokopi çıkardı."

Fotokopileri dağıttı. Bunlar için kırtasiyeye 6.72 dolar ver-

mek zorunda kalmıştım. Kapak sayfası yapıp renklendirmek de istiyordum ama son zamanlarda pek harçlık alamıyordum, o yüzden ben de başlığı ilk sayfanın tepesine yazdım.

Planım, sunum yapmam için verilen beş dakika boyunca sınıfın önünde durmaktı. Süfrajeterler de eylemlerini planlayıp zamanlamış olmalıydılar. Bay Boyun'unsa farklı planları vardı. Bana 45 verip okul yönetimine kadar eşlik etti. Süfrajeterlerin hapishanelere toplandıklarını unutmuştum. Tabii ya. Sırayla rehberlik danışmanının odasına, Müdür Müdür Bey'e ve en sonunda da MOİC'e gittim. Yine bir Disiplin Sorunu olmuştu.

Bir avukata ihtiyacım vardı. Bu dönem her gün okula gelmiş, her derste kırımın üstüne oturmuş, bazı ödevleri yapmış ve sınavlarda kopya çekmekten kaçınmıştım. Yine de MOİC'e kapatılıyordum. Konuşmadığım için beni cezalandıramazlardı! Haksızlıktı bu! Ne biliyorlardı ki hakkımda? Kafamın içini nereden biliyorlardı? Kafamda çakan yıldırımları, çocuk ağlamalarını... Fırtınaya yakalanmış, sürekli endişeli, şüphenin ve suçluluğun ağırlığı altında ezilmiş halimi... Korkumu...

MOİC'in duvarları hâlâ beyazdı. Andy Canavar burada değildi. Böyle küçük iyilikleri için Tanrı'ya şükürler olsun.

Uzaylılarla iletişim kuruyor gibi görünen yeşil saçlı bir çocuk uyukluyordu; siyah kadife elbise ve sanatsal bir biçimde yırtılmış külotlu çorap giymiş iki Gotik birbirlerine Mona Lisa gülümsemesi yapıyorlardı. Bir konserin bilet sırasında beklemek için okulu asmışlardı. 10. sıradaki 21 ve 22 numaralı koltuklar için MOİC küçük bir bedeldi.

Öfkemi içimde tutuyordum. Televizyondaki avukatlar hep müvekkillerine sessiz kalmalarını söylüyorlardı. Polisler de “Söylediğiniz her şey aleyhinizde delil olarak kullanılacaktır,” diyorlardı. Kendi aleyhinde tanıklık. Sözlükten baktım. Üç puanlık kelime grubu. O zaman niye herkes benim konuşmamı bu kadar büyük bir sorun haline getiriyordu ki? Belki kendimi suçlu durumuna düşürmek istemiyordum. Belki se-simi beğenmiyordum. Belki de söyleyecek bir şeyim yoktu.

Yeşil saçlı çocuk sandalyesinden düşünce uyandı. Gotik kızlar kişnediler. Bay Boyun, bizim bakmadığımızı sandığı zaman burnunu karıştırıyordu. Benim bir avukata ihtiyacım vardı.

AKILLI BİRİNDEN TAVSİYE

David Petrakis, sosyal bilgiler dersinde bana bir not gönderdi. Bilgisayarda yazılmıştı. Benim annemle babamın da onunkiler gibi Bay Boyun’u kayda almamasının ya da beni

savunmamasının korkunç bir şey olduğunu düşünüyordu. Birilerinin benim için üzülmesi çok iyi gelmişti, o yüzden annemlerin bu durumu bilmediğini söylemedim. Rehberlik danışmanıyla bir sonraki görüşmelerinde olanları öğrenirlerdi zaten.

Bence David hâkim olmalıydı. En son kariyer hedefi bir kuantum fiziği dehası olmaktı. Ne demek olduğunu bilmiyordum ama babasının çok kızdığını söyledi. Babası haklıydı. David hukuk için yaratılmıştı. Son derece sakın ve zekiydi. İnsanların zayıf yönlerini de çok iyi görüyordu.

Dolabımın yanına uğradı. Bay Boyun'un süfrajyet ödevime 45 verdiğini söyledim.

David: "Bir bakıma haklı."

Ben: "Harika bir ödevdi! Sen de okudun. Sonuna kaynakça yazdım, hiçbir ansiklopediden kopya çekmedim. Gelmiş geçmiş en iyi ödevdi. Bay Boyun'un performans sanatından anlamaması benim suçum değil."

David duraksayıp bana sakız uzattı. Jürilerin sevdiği türden bir erteleme taktiğiymiş bu.

David: "Ama yanlış anlamışsın. Süfrajyetlerin tek derdi hak-

larını kazanmak için seslerini yükseltmek, bağırmaktı. Sessiz kalma hakkın için sesini yükseltemezsin. Öyle yaparsan kötü adamların kazanmasına izin vermiş olursun. Süfrajeterler öyle yapsalardı bugün kadınlar hâlâ oy veremiyor olurdu.”

Yüzüne bir balon üfledim. Sakız paketlerini minik üçgenler halinde katlıyordu.

David: “Beni yanlış anlama. Yaptığın şeyin harika olduğunu ve MOİC’e tıklılmanın haksızlık olduğunu düşünüyorum. Ama kendini savunmak için konuşmadıkça bir farklılık yaratmayı bekleme.”

Ben: “Bütün arkadaşlarına böyle nutuk çekiyor musun?”

David: “Sadece sevdiklerime.”

Bir süre ikimiz de dediğini çiğneyip sindirmeye çalıştık. Sonra zil çaldı. Dolabımda olmadığını bildiğim bir kitabı arayıp duruyordum. David yüzlerce kez saatine baktı. Müdür Müdür Bey’in kükrediğini duyduk. “Kımıldayın hadi, çocuklar!”

David: “Belki seni ararım.”

Ben: “Belki telefonu açmam.” Çiğne, çiğne. Balon yap, patlat. “Belki açarım.”

Bana buluşma mı teklif ediyordu? Sanmıyordum. Ama ediyor gibiydi. Arasa telefonu açardım sanırım. Ama bana dokunursa patlardım, o yüzden buluşmak söz konusu bile olamazdı. Dokunmak yoktu.

CANAVAR FIRSAT KOLLUYOR

Ağaç çizimlerimin üzerinde çalışmak için derslerden sonra okulda kaldım. Bay Freeman bir süre bana yardım etti. Bir rulo kahverengi kâğıtla beyaz bir tebeşir verdi ve üç çizgiyle nasıl ağaç çizileceğini öğretti. Kaç tane hata yaptığım umurunda değildi. Bir-iki-üç. “Tıpkı vals gibi,” diyordu. Tekrar tekrar. Kâğıdın neredeyse bir kilometresini kullandım ama umursamıyordu. Okulla yaşadığı bütçe sorununun sebebi bu olabilirdi.

Hoparlörden Tanrı’nın hışırtilı sesi geldi ve Bay Freeman’a öğretmenler toplantısına geç kaldığını söyledi. Bay Freeman öğretmenlerden duymaya alışık olmadığım laflar sarf etti. Bana başka bir tebeşir verip kök çizmemi söyledi. Kökleri olmadan düzgün bir ağaç çizemezsiniz.

Resim sınıfı, kendimi güvende hissettiğim yerlerden biriydi. Salak gibi görüneceğim diye endişelenmeden harıl harıl çalıştım. Kök. Of. Ama deneyecektim. Bir-iki-üç, bir-iki-üç. Bir sonraki günü ya da dakikayı umursamıyordum. Bir-iki-üç.

Birisi ışığı kapattı. Kafamı kaldırdım. O ŞEY buradaydı. Andy Canavar. Küçük tavşan kalbim göğsümden fırladı ve kâğıdın üzerinde koşuşturarak çizdiğim köklerin üstünde kanlı ayak izleri bıraktı. Işığı geri açtı.

Kokusu geliyordu. Bu parfümü nereden aldığını öğrenmem gerekti. Sanırım adı Korku'ydu. Sürekli düştüğün ama hiç yere çarpmadığın kâbuslara benzemeye başlamıştı bu. Tek fark, kendimi, saatte yüz kilometre hızla yere kapaklanmışım gibi hissetmemdi.

O ŞEY: “Rachelle’i gördün mü? Rachelle Bruin?”

Hiç kıpırdamadan oturdum. Belki metal masalar ve ufalanan çömlleklerin arasında varlığım belli olmazdı. Uzun, yavaş adımlarla bana doğru yürüdü. Kokusu beni boğuyordu. Titredim.

O ŞEY: “Benimle buluşacaktı ama hiçbir yerde bulamıyorum. Onu tanıyor musun?”

Ben:

O ŞEY masama oturdu, O ŞEY’in bacağı tebeşir çizimimi bozdu ve kökleri yosunlu bir sis gibi bulanıklaştırdı.

O ŞEY: “Merhaba? Kimse yok mu? Sağır mısın?”

O ŞEY yüzüme bakıyordu. Çenemi o kadar sıktım ki dişlerim un ufak oldu.

Traktör ışığını görünce donup kalan bir geyiktim ben. Bana yine zarar verecek miydi? Okulda yapamazdı. Yoksa yapabilir miydi? Neden bağırımıyordum, bir Şey söyleyemiyordum, bir Şey yapımıyordum? Neden bu kadar korkuyordum?

“Andy? Dışarıda seni bekliyordum.” Rachel entel dantel bir Çingene eteği ve göz kadar aynaları olan bir kolyeye sınıfa girdi. O somurtunca Andy kâğıdımı yırtıp tebeşir parçalarını dağıtarak masadan atladı. Ivy kapıdan girdi ve yanlışlıkla Rachel’a çarptı. Bir an tereddüt etti –bir Şeylerin döndüğünü anlamış olmalıydı– sonra raftan heykelini aldı ve yanımdaki masaya oturdu. Rachel bana baktı ama bir Şey söylemedi. Notumu almış olmalıydı. Göndereli bir haftayı geçmişti. Ayağa kalktım. Rachel bize elini yarım yamalak sallayıp “Ciao,” dedi. Andy kolunu Rachel’ın beline sardı ve sınıftan süzölerek çıkarken onu kendine çekti.

Ivy benimle konuşuyordu ama onu duymam biraz zaman aldı. “Tam bir pislik!” dedi. Kili yoğurdu. “Rachel’ın onunla çıktığına inanamıyorum. Sen inanabiliyor musun? Artık

onu tanıyamıyorum. O çocuk tam bir baş belası.” İri bir parça kili masaya vurdu. “İnan bana, o adi çocuk baş belasının ta kendisi.”

Kalıp sohbet etmeyi çok isterdim ama ayaklarım izin vermedi. Otobüse binmek yerine yürüyerek gittim eve. Ön kapıyı açıp direkt odama çıktım, çantamı bile çıkarmadan dolabıma girdim. Dolabın kapağını arkamdan kapatınca yüzümü askının sol tarafındaki, yıllardır üzerime olmayan kıyafetlere gömdüm. Ağzımı eski kumaşlarla tıkayıp içimde hiç ses kalmayana kadar bağırdım.

HASTALIK İZNİ

Bir akıl sağlığı günü yaşamanın zamanı gelmişti. Pijamalarımı çıkarmayacağım, paketten dondurma yiyeceğim, ayak tırnaklarıma oje süreceğim ve televizyondaki kalitesiz programları izleyebileceğim bir gün lazımdı bana. Akıl sağlığı gününü önceden planlamak gerekiyordu. Bunu, annemin arkadaşı Kim’le ettiği sohbetten öğrenmiştim. Annem hep kırk sekiz saat önceden hasta rolü yapmaya başlıyordu. Kim’le akıl sağlığı günlerini birlikte alıyorlardı. Ayakkabı alışverişi yapıp sinemaya gidiyorlardı. Bildiğin yetişkin yaramazlığı. Dünya ne hale geliyordu böyle?

Yemekte tatlı yemedim. Haberleri izlerken çok fazla öksürünce babam öksürük ilacı almamı söyledi. Hiç uyu-mamışım gibi görünmek için sabah gözlerimin altına biraz maskara bulaştırdım. Annem elini alnıma koyup ateşimi ölçtü. Meğerse ateşim varmış. Beni bile şaşırtmıştı. Eli so-ğuktu.

Ben engel olamadan kelimeler ağzımdan çıktı.

Ben: “İyi hissetmiyorum.”

Annem sırtımı okşadı.

Annem: “Hasta oldun galiba. Baksana, konuşuyorsun.”

Ne kadar gıcık bir şey söylediğini kendisi bile duydu. Hafif-çe öksürüp tekrar denedi.

Annem: “Affedersin. Sesini duymak çok güzel! Hadi sen yatağa dön. Ben işe gitmeden önce bir tepsiyle kahvaltını getiririm. Zencefilli gazoz ister misin?”

Kafamı evet anlamında salladım.

OPRAH, SALLY JESSY, JERRY VE BEN

Ateşim 39 dereceydi. Annem bol bol sıvı almamı hatırlatmak için aradı. Boğazımı ağrıtsa da “Teşekkür ederim,” dedim. Beni araması çok hoş bir hareketti. Eve gelirken dondurma alacağına söz verdi. Telefonu kapatıp kumandayı da alarak koltuktaki battaniyelere sokuldum. Tık. Tık. Tık.

Hayatım bir televizyon programı olsa ne tür bir program olurdu acaba? Okul Sonrası Kuşağında yayınlanan bir program olsaydı, yaşlılarımla dolu bir konferans salonunda “Bekâretimizi Nasıl Kaybetmemeliyiz” konusu üzerine konuşma yapardım. Ya da “Son Sınıflar Neden Kilit Altında Tutulmalı.” Ya da “Yaz Tatilim: Sarhoş Partisi, Yalanlar ve Tecavüz.”

Ben tecavüze mi uğramıştım?

Oprah: “Haydi bu konuyu açalım. Sen hayır demişsin. O eliyle ağzını kapatmış. On üç yaşındaymışsın. Sarhoş olmanın bir önemi yok. Tatlım, sen tecavüze uğramışsın. Ne kadar korkunç bir şey yaşamışsın. Birilerine anlatmayı hiç düşünmedin mi? Sonsuza kadar içinde tutamazsın bunu. Birisi kızcağıza mendil getirebilir mi?”

Sally Jessie: “Bu çocuğun sorumlu tutulmasını istiyorum. Bu saldırı için suçlanması gerekiyor. Saldırı **olduğunun**

farkındasın, değil mi? Senin suçun değildi. Beni dinlemeni istiyorum, beni dinle, beni dinle. Senin suçun değildi. Bu çocuk hayvanın tekiymiş.”

Jerry: “Bu aşk mıydı? Hayır. Şehvet mi? Hayır. Şefkat, nezaket ya da dergilerde anlatılan İlk Sefer miydi? Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Konuş, Meatilda, ah, Melinda, seni duyamıyorum!”

Baş ağrısından, boğaz ağrısından ölüyordum. Karnımda zehirli atıklar fokur fokur kaynıyordu. Sadece uyumak istiyordum. Komaya girebilsem iyi olurdu. Ya da hafızamı kaybetsem. Kafamdaki bu düşüncelerden, fısıltılardan beni kurtaracak her şeye razıydım. Kafama da mı tecavüz etmişti yoksa?

İki Tylenol alıp bir kâse puding yedim. Sonra *Bay Rogers'ın Mahallesi'ni** izlerken uyuyakaldım. Hayal Mahallesine gitsem hiç fena olmazdı. Belki Çizgili Kaplan Daniel'la birlikte onun ağaç evinde kalabilirdim.

ASIL BAHAR

Mayıs ayı sonunda gelmiş, yağmurlar durmuştu. İyi de olmuştu; biraz daha yağmur yağsa Syracuse belediye başkanı, Nuh diye bir adamı aramak zorunda kalacaktı.

Ç.N. Mister Rogers' Neighborhood: 1963-2001 yıllarında yayınlanmış bir çocuk programı.

Güneş, tereyağı sarısıydı ve o kadar sıcaktı ki laleleri sert topraktan çıkmaya bile ikna etmişti. Adeta bir mucizeydi.

Bahçemiz berbat haldeydi. Bütün komşularımızın, panjurlarıyla uyumlu çiçekleri ve taze ot tümseklerinin çevresini saran pahalı beyaz taşları olan, dergi kapağına çıkabilecek kadar güzel bahçeleri vardı. Bizim bahçedeyse neredeyse pencereleri kapatacak boyutta yeşil çalılar ve bir dolu ölü yaprak vardı.

Annem çoktan gitmişti. Efferts'ta haftanın en çok alışveriş yapılan günü cumartesiydi. Üst kattan babamın horlamaları geliyordu. Eski bir kot pantolon giyip garajın arka tarafından bir tırmık çıkardım. Önce çalıları boğan yapraklarla işe başladım. Babamın bunları yıllardır temizlemediğinden emindim. En üsttekiler zararsız ve kuru görünüyordu ama o üst tabakanın altına geçince hepsi ıslak ve yapış yapıştı. Beyaz küf, yapraktan yaprağa yılan gibi geçiyordu. Yapraklar, çürüyen bir kitabın sayfaları gibi birbirlerine yapışmıştı. Ön bahçede yapraklardan bir dağ yaptım ama bir türlü bitmiyordu. Sanki toprak, ben bakmadığım zamanlar pis yaprak kusuyordu. Çalılarla savaşmam gerekiyordu. Tırmığın dişlerini yakalayıp tutuyorlardı. Bu pisliği temizlemem hoşlarına gitmemişti.

Bir saat sürdü. En sonunda tırmığın metal tırnakları nemli kahverengi toprağı kazımaya başladı. Dizlerimin üzerime çöküp arkalarda kalan son yaprakları da çıkarmaya çalıştım. Bayan Keen görse benimle gurur duyardı. Gözlem yapıyordum. Güneşe yakalanan solucanlar kıvrıla kıvrıla gölgelik arıyordu. Canlı bir şeyin soluk yeşil uzantıları yaprakların altında can çekişiyordu. Ben izlerken duruşunu düzelterip güneşe döndü. Yemin ederim büyüdüğünü görebiliyordum.

Garajın kapısı açıldı ve babam cipiyle çıktı. Beni görünce garaj yolunda durdu. Motoru kapatıp dışarı çıktı. Ben de ayağı kalkıp pantolonumdaki toprakları silkeledim. Avuçlarım kabarmıştı, kollarım da süpürme işi yüzünden şimdiden ağrımaya başlamıştı. Babamın kızgın olup olmadığını anlayamadım. Belki de evinin önünün savaş alanı gibi görünmesini seviyordu.

Babam: “Çok iş yapmışsın.”

Ben:

Babam: “Marketten yaprak poşeti alayım.”

Ben:

İkimiz de kollarımızı göğüslerimizde kavuşturup evi yiyen çalıların gölgesinde büyümeye çalışan minik bitkilere

bakarak öylece durduk. Güneş bir bulutun arkasına saklanınca titredim. Rüzgâr, caddenin kenarındaki meşe dallarına tutunmaya devam eden ölü yaprakları hışırdattı. Tek düşünebildiğim, yaprakların geri kalanının da döküleceği, benim de sürekli süpürmem gerektiğiydi.

Babam: “Çok daha iyi görünüyor. Yani böyle temizlenince.”

Rüzgâr tekrar esti. Yapraklar titredi.

Babam: “Sanırım benim de çalıları kırpmam gerekecek. Tabii o zaman da panjurlar görünecek, onları da boyamak lazım. Bu panjurları boyarsam da bütün panjurları boyamak zorunda kalırım, pencere çerçevelerini de düzeltmek gerekir. Ön kapıyı da...”

Ben:

Ağaç: “Hışır hışır şıkı şıkı şşşş...”

Babam dönüp ağacı dinledi. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Babam: “Şu ağaç da hasta. Görüyor musun? Soldaki dallarda hiç tomurcuk yok. Birini çağırayım da bir baksın. Fırtına olursa senin odana düşmesini istemeyiz.”

Sağ ol, baba. Sanki uyurken yeterince sıkıntı yaşamıyordum da. 64 Numaralı Endişe Sebebi: uçan ağaç dalları. Süpürmeye hiç girişmemeliydim. Ne başlattığıma bak! Yeni bir şey denememeliydim. Evin içinde kalmalıydim. Ekstra büyük cips yiyip çizgi film seyretmeliydim. Odamda kalmalıydim. Kafamın içinde kalmalıydim.

Babam: “O zaman ben hırdavatçıya gideyim. Gelmek ister misin?”

Hırdavatçı. 3 hektarlık alan dolusu sakallı adamın ve parlak gözlü kadının kusursuz tornavidayı, otkıranı, volkan gazı ızgarasını aradığı yer. Gürültü. Işıklar. Ellerin de baltalar ve testerelerle koridorlarda koşturan çocuklar. Banyo duvarları için doğru rengi bulma konusunda kavgaya eden insanlar. Kalsın, sağ ol.

Kafamı iki yana salladım. Tırmığı alıp ölü yaprak kümesini düzeltmeye başladım. Avucumdaki kabarcıklardan biri patlayıp tırmığın sağını gözyaşı gibi lekeledi. Babam kafasını sallayıp elinde anahtarlarını sallayarak cipine doğru yürüdü. Bir alaycı kuş, meşe ağacının alçaktaki dallarının birine kondu ve beni azarladı. Boğazımdaki yaprakları süpürdüm.

Ben: “Biraz tohum alabilir misin? Çiçek tohumu?”

HATA!

Beden eğitimi öğretmenimiz Bayan Connors, bize tenis oynamayı öğretiyordu. Tenis, tamamıyla bir zaman kaybı olmaya en uzak spor dalıydı. Basketbolda tek yapman gereken serbest atış olsa o da harika olurdu ama çoğu zaman dokuz kişiyle birlikte sahada habire çarpışıp itişip koşturman gerekiyordu. Tenis daha medeniydi. Sadece iki kişinin oynaması gerekiyordu. Tabii çiftli maç yapmıyorsan, ki ben asla öyle bir şey yapmazdım. Kurallar basitti, birkaç dakikada bir soluklanabiliyordun ve bronzlaşabiliyordun.

Ben aslında, birkaç yaz önce annemlerin bir Fitnes Kulübü'nde test üyeliği varken tenis oynamayı öğrenmiştim. Annem beni derslere yazdırmıştı, babamla da birkaç kez oynamıştık. Sonra kulübün aylık ücretinin çok fazla olduğuna karar vermişlerdi. Raket tutma konusunda o kadar da beceriksiz olmadığımın Bayan Connors, sınıfın geri kalanına oyunu göstermemiz için Spor Tanrıçası Nicole'le beni oynattı.

İlk servisi ben attım. Biraz hızlı, hoş bir atıştı. Nicole harika bir el arkası vuruşla karşıladı. Biraz paslaştık. Sonra Bayan Connors düdüğünü çalarak bizi durdurdu ve numaraların hiçbir anlam ifade etmediği ve aşkın değerinin olmadığı puanlama sistemini anlattı.*

Ç.N. Teniste skorun 0 olması, aşk kelimesinin de İngilizce karşılığı olan "love" kelimesiyle ifade edilir. Örn; 15-0: fifteen love.

Bir sonraki servisi Nicole attı. Mükemmel bir servisti. Top saatte yüz kırk kilometreyle geldi ve ben daha hareket bile edemeden çizginin hemen içerisinde yeri öptü. Bayan Connors, Nicole'e harika olduğunu söyleyince Nicole gülümsedi.

Ben gülümsemedim.

İkinci servisine hazırdım ve top gelince tam suratına geri gönderdim. Bayan Connors bana hoş bir şey söylerken Nicole raketinin tellerini düzeltiyordu. Servis benimdi.

Topu birkaç kez sektirdim. Nicole de ayaklarının üstünde sekiyordu. İş ciddiye binmişti, artık öylesine oynamıyordu. İşin ucunda gururu, kadınlık onuru vardı. Eskiden arkadaşı olan içine kapanık ucube onu yenemezdi. Bayan Connors topu atmamı söyledi.

Topa vurdum ve direkt Nicole'ün özel yapım, mor renkli ağız koruyucusunun arkasında sırttan ağzına gönderdim. Topun önünden dönerek kaçtı.

Bayan Connors: "Servis hatası!" Sınıftan kıkırdemeler geldi.

Ayak hatasıymış. Yanlış ayak önde, ayak parmağı çizginin ilerisindeymiş. Bana ikinci bir şans verildi. Tenisin medeni yönlerinden bir diğeri.

Sarı topu sektirdim, bir iki üç. Bir kuşu ya da elmayı bırakır gibi havaya attım, sonra kolumla yay çizerek omzumu çevirdim ve bütün gücümü, öfkemi vererek hedef aldım. Raketim kendi başına bir yaşam formu, bir enerji oku olmuştu. Topun üzerine çöküp kurşun gibi ağların ötesine gönderdi. Nicole daha gözünü bile kırpamadan top sahanın içinde patlayıp arkasında bir göçük bıraktı adeta. Nicole'ü geçip arkasındaki çitlere çarpıp titretti. Kimse gülmüyordu.

Servis hatası yoktu. Bir puan almıştım. En sonunda Nicole kazandı ama arada fazla fark yoktu. Herkes ellerindeki kibarlıklardan şikâyet edip duruyordu. Bahçe işi yüzünden benim ellerim nasır tutmuştu. Oynayacak kadar sert, kazanacak kadar güçlüydüm. Birini herhangi bir şeyde yenersen gerçekten berbat bir yılın tek güzel olayı olurdu bu.

YILLIKLAR

Yıllıklar gelmişti. Bu ritüeli benim dışımda herkes anlıyor gibi görünüyordu. Az çok tanıdık gelen herkesin peşinden koşturuyordun ve yıllığına ikinizin en yakın arkadaşlar olduğunuzu, birbirinizi hiç unutmayacağınızı ve ____ sınıfını (boşluğu doldurunuz) hep hatırlayacağınızı yazdırıyordun. İyi tatiller. Hep böyle tatlı kalman dileğiyle!

Bazı çocukların kafeteryada çalışan kadınlara yıllıklarını imzalattırdıklarını gördüm. Ne yazıyorlardı ki? “Umarım tavuk burgerlerinden hiç kan akmaz,” ya da “Jölen her zaman kıpır kıpır olsun” mu?

Amigo kızlara koridorlarda dolaşabilmeleri için özel bir izin verilmişti. Ellerinde kalemlerle, küme halinde geziyor ve çalışanlarla öğrencilerden imzalarını istiyorlardı. Yanımdan uçarcasına geçerlerken rekabetçi kokular geldi burnuma. İmzaları sayıyorlardı.

Yıllığın ortaya çıkması bir lise gizemini daha çözmüştü: bütün popüler kızların, Todd Ryder’ın iğrenç alışkanlıklarına katlanmalarının sebebi. Todd domuzun tekiydi. Kaypak, adi, ağzı bozuk ve avam haliyle devlet üniversitelerinin derneklerine çok büyük bir katkı sağlayacaktı. Ama bütün sene popüler çocukların hepsi ona yalakalık yapmıştı. Neden?

Todd Ryder yıllık fotoğrafçısıydı.

Sayfaları çevirince onun gözüne girebilenlerin kimler olduğu açıkça görülüyordu. Todd’a iyi davranırsan, öyle fotoğraflarını çeker ki her an bir mankenlik ajansı kapını çalabilir. Todd’u hakir görürsen kötü saç gününde yakalanmış bir dilenci gibi görünürsün.

Ben bir liseyi yönetiyor olsaydım böyle şeyleri ilk günkü telkine dâhil ederdim. Ben Todd'un gücünü anlamamıştım. Benim sadece bir fotoğrafımı çekmişti, onda da pofuduk montumu giymiş, omuzlarımı kulaklarıma çekmiş halde kameradan uzaklaşıyordum.

Yıllık almayacaktım.

ARTIK SAÇ KADIN YOK

Saç Kadın saçlarını kısacık kestirdi. İki buçuk santim uzunluğunda, kısa ve dik dik saçları vardı artık. Bir de yeni gözlük almış; boncuklu bir zincirin ucunda sarkan mor çerçeveli, çift odaklı bir gözlük.

Buna neyin sebep olduğunu hiç bilmiyordum. Âşık mı olmuştu? Boşanmış mıydı? Anne-babasının bodrumundan taşınmış mıydı? Öğretmenlerin anne-babalarının olacağını düşünemiyordu insan ama olmak zorundaydı.

Öğrencilerin bazıları, biz final ödevimizi yapmaya çalışırken kafamızı karıştırmak için böyle değiştiğini söylüyordu. Ben pek emin değildim. Seçme şansımız vardı. Ya “Çizgi Romanlarda Sembolizm” ya da “Hikâyeler Hayatımı Nasıl Değiştirdi” konulu ödev yazma şansı vermişti bize. Bence başka bir şeyler oluyordu. Bence iyi bir psikolog bulmuştu

ya da dünya oluştuğundan beri yazıp durduğı romanını yayımlatacaktı. Acaba yaz okuluna gelecek miydi?

DUVARDAKİ KÜÇÜK YAZI

Ivy, saçlarına takılmış dört tane kapaksız keçeli kalemle benim resim masamda oturuyordu. Ben ayağı kalkarken kafasını çevirince bingo! Tişörtümde artık bir gökkuşağı vardı. Yüz milyonlarca kez özür diledi. Başka biri olsa kasten yaptığını düşünebilirdim. Ama Ivy'yle son birkaç haftadır arkadaş gibiydik. Kasten kötölük yapacağını sanmıyordum.

Bay Freeman banyoya gitmeme izin verince gidip boyayı kazıyarak çıkarmaya çalıştım. Sırtımdaki lekeleri görmek için kıvrılıp dönerken kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi görünüyor olmalıydım. Kapı ardına kadar açıldı. Ivy gelmişti. Tam ağzını açacakken elimi kaldırdım. “Bir şey söylemene gerek yok. Üzgün olduğunu biliyorum. Kazayla oldu.”

Hâlâ topuzuna saplı duran kalemleri gösterdi. “Kapaklarını taktım. Bay Freeman zorla taktırdı. Sonra da sen iyi misin diye bakmaya gönderdi beni.”

“Benim için endişelendi mi?”

“Ortadan kaybolmayacağından emin olmak istiyor. Kafana göre çekip gitmenle ünlüsün.”

“Dersin ortasında değil ama.”

“Her şeyin bir ilki vardır. Sen tuvalete girip tişörtünü bana ver. Üzerindeyken yıkayamazsın.”

Müdür Müdür Bey’in ofisi tuvalette olmalıydı. Belki o zaman tuvaleti temiz tutacak birilerini işe alırdı ya da öğrencilerin tuvaleti tıkamasını, sigara içmesini ve duvarlara yazmasını önleyecek silahlı bir muhafız tutardı.

“Alexandra kim?” diye sordum.

“Ben Alexandra diye kimseyi tanımıyorum,” dedi Ivy, lavaboda akan suyun sesini bastırmaya çalışarak. “Onuncu sınıflarda Alexandra diye biri olabilir. Neden?”

“Burada yazanlara göre bir sürü kişiyi kızdırmış. Birisi kocaman harflerle onun sürtüğün teki olduğunu yazmış, diğerleri de küçük detaylar eklemişler. Önüne gelenle yatıyormuş, hatta bazen hepsiyle birden yatıyormuş. Bir onuncu sınıf öğrencisine göre bayağı takılmış.”

Ivy cevap vermedi. Kapıyla duvarın arasındaki açıklıktan bak-

tım. Sıvı sabun kabını açıp tişörtümün ucunu sabuna batırdı. Sonra da lekeleri ovaladı. Titredim. Sütyenimle duruyordum, üstelik pek de temiz değildi. Ayrıca burası çok soğuktu. Ivy tişörtü ışığa tuttu, kaşlarını çattı, sonra biraz daha ovaladı. Derin bir nefes almak istiyordum ama burası çok pis kokuyordu.

“Andy Evans’a baş belası dediğini hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Neden öyle dedin?”

Tişörtteki sabunu yıkadı. “Öyle bir ünü var. Peşinde olduğu tek bir şey varmış ve söylentilere bakılırsa, o şeyi ne olursa olsun elde ediyormuş.” Tişörtü sıktı. Düşen damlaların sesi duvarlarda yankılanıyordu.

“Rachel onunla sevgili,” dedim.

“Biliyorum. Bu yıl yaptığı aptalca şeyler listesine bunu da ekle en iyisi. Ne söylüyor o çocuk hakkında?”

“Biz konuşmuyoruz,” dedim.

“Cadalozun teki oldu yani. Bizimle takılamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyor.”

Ivy el kurutma makinesinin gümüş rengi düğmesine basıp tişörtü altına tuttu. Duvar yazılarını tekrar okudum. “Derek’i seviyorum.” “Bay Boyun ısıyor.” “Buradan nefret ediyorum.” “Syracuse harika bir yer.” “Syracuse berbat bir yer.” Güzellerin listesi, pisliklerin listesi, Colorado’daki herkesin hayallerini süsleyen kayak merkezlerinin listesi. Anahtarla üzeri kazınmış telefon numaraları. Uzun uzun sohbetler kapının altına kadar gidiyordu. Sanki herkesin katıldığı bir sohbet odası, metal bir gazete gibiydi.

Ivy’den kalemlerinin birini vermesini istedim, o da verdi. “Sanırım bunu çamaşır suyuyla yıkaman gerekecek,” deyip tişörtü de uzattı. Alıp kafamdan geçirdim. Hâlâ nemliydi. “Kalemi niye istedin?”

Kalemin kapağını dişlerimle açtım. Duvarda yeni bir sohbet başlattım: *Uzak Durulacak Erkekler*. İlk maddedeki isim Canavar’ın ta kendisiydi: *Andy Evans*.

Kapıyı gösterişli bir hareketle açtım. “Ta-da!” deyip çalışmamı gösterdim.

Ivy sırtıttı.

BALO HAZIRLIKLARI

Çiftleşme mevsiminin zirve noktasına varmak üzereydik: Mezuniyet Balosu. Bu hafta okulu iptal etmeleri gerekirdi. Öğrendiğimiz tek şey baloya kimin kimle gideceği ('kimle denmez, kiminle denir,' derdi Saç Kadın burada olsa), kimin Manhattan'dan elbise aldığı, hangi limuzin şirketinin alkol alırsan aileden gizleyeceği, en pahalı smokin mağazası falan filandı. Okulda dönen dedikodunun enerjisi okul bitene kadar bütün binanın elektriğini bile karşılardı. Öğretmenler çok kızgındı. Öğrenciler sauna randevuları var diye ödevlerini teslim etmiyorlardı.

Andy Canavar, Rachel'a birlikte gitmeyi teklif etmişti. Rachel'ın annesinin izin verdiğine inanamıyordum ama belki de Rachel'ın abisi ve onun kız arkadaşıyla birlikte iki çift olarak gidecekler diye izin vermiş olabilirdi. Rachel, mezuniyet balosuna davet edilen az sayıda dokuzuncu sınıf öğrencisinden biriydi; sosyal hisseleri yükselişe geçmişti. Benim gönderdiğim notu almamıştı herhalde ya da belki görmezden gelmişti. Belki Andy'ye de göstermişti ve birlikte güzel bir kahkaha atmışlardı. Belki o benim battığım belaya batmazdı, belki Andy onu dinlerdi. Belki de kafayı yemeden önce artık bu konuyu düşünmekten vazgeçmeliydim.

Heather yalvararak yardım istemeye geldi. Annem gözlerine inanamıyordu: Evin verandasında, uyumsuz kızı için gelmiş gerçek, nefes alan bir arkadaş vardı! Heather'ı annemin pençelerinden zorlukla çekip aldım ve birlikte odama çıktık. Pelüş tavşanlarım burunlarını oynata oynata sürünerek yuvalarından çıktılar. Pembe tavşancık, mor tavşancık, büyükannemin verdiği çizgili tavşancık. Onlar da annem kadar heyecanlılardı. Arkadaş geldi! Odayı Heather'ın yeşil lenslerinden görebiliyordum. Hiçbir şey demiyordu ama ben ne düşündüğünü biliyordum. Çok salak bir oda; bebek odası gibi bir sürü de tavşan var, kesin yüz tane falan vardır, diye düşündüğüne emindim. Annem kapıyı çaldı. Bize kurabiye getirmişti. Hasta mı diye sorasım gelmişti. Paketi Heather'a verdim. Bir tane kurabiye alıp kemirmeye başladı. Ben de sırf ona inat olsun diye beş tane birden alıp mideye indirdim. Yatağıma uzanıp tavşanları duvarın yanına sıkıştırdım. Heather sandalyemdeki kirli giysi yığınına nazikçe yere itip sıksa poposunun üzerine oturdu. Bekledim.

Marthaların kuklası olmaktan ne kadar nefret ettiğiyle ilgili acıklı bir hikâye anlatmaya başladı. Sözleşmeli kölelik bile bundan daha iyi olurmuş. Ondan sadece faydalanıyormuş, sürekli emirler yağdırıyorlarmış. Bütün zamanını üst sınıflardaki Marthalara hizmet ederek harcadığı için notları 80'lere kadar düşmüş. Babası Dallas'ta bir işe girmeyi düşünüyormuş, kendisi de tekrar taşınmayı hiç sorun etmez-

miş çünkü duyduğuna göre Güney'deki çocuklar bu kadar kasıntı değilmiş.

Biraz daha kurabiye yedim. Odamda misafir ağırlamanın yarattığı şokla savaşıyordum. Neredeyse Heather'ı dışarı atacaktım çünkü odam tekrar boş olduğunda çok canım yanacaktı. Heather benim akıllılık ettiğimi söyledi, "...bu aptal grubu başından savdığın için çok akıllısın, Mel. Bütün yılım korkunç geçti; yaşadığım her günden nefret ettim ama senin gibi gruptan çıkmak için cesaretim yoktu."

Benim o gruba hiç girmediğimi, onun beni terk ettiğini ve Martha ihtişamının gölgesine bile yaklaşmaktan men ettiğini unutmuş gibi davranıyordu. Her an mor takım elbise giymiş, mikrofonlu bir adam gelip de, "*Ergenlik* programından bir alternatif gerçeklik anı daha izlediniz!" diye haykıracakmış gibi geliyordu bana.

Neden burada olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Kurabiyesinden bir kırıntı aldı ve asıl konuya geldi. Diğer Çömez Marthalarla birlikte Route 11'deki Holiday Inn Oteli'nin balo salonunu mezuniyet balosu için dekore etmeleri gerekiyormuş. Meg & Emily & Siobhan yardımcı olamayacakmış tabii ki çünkü tırnaklarına oje sürdürmeleri ve dişlerini beyazlatmaları gerekiyormuş. Ayrıcalıklı azınlık Çömez Marthalar da mononükleoz geçirdikleri için çalışamaz hal-

deymiş, o yüzden bütün iş Heather’a kalmış. Çaresiz durumdaymış.

Ben: “Bütün salonu tek başına dekore etmen mi gerekiyor? Hem de cumartesi gecesine kadar!”

Heather: “Aslında cumartesi öğleden sonra 3’e kadar da başlayamıyoruz çünkü Chrysler satış elemanlarının aptal bir toplantısı varmış. Ama yapabiliriz, biliyorum. Başka birilerinden de yardım istedim. Sen yardım edebilecek kimseyi tanıyor musun?”

Aslında tanımıyordum ama kurabiyemi çiğnerken düşünceli görünmeye çalıştım. Heather bu hareketimi evet olarak algıladı. Ona seve seve yardım edeceğimi sandı. Mutluluktan sandalyeden zıpladı.

Heather: “Yardım edeceğini biliyordum. Harikasın! Bak ne diyeceğim. Sana çok fena borlandım! Karşılık olarak gelecek hafta yanına gelip odanı yeniden dekore etmene yardım etmemi ister misin?”

Ben:

Heather: “Odandan ne kadar nefret ettiğini söylememiş miydin? şimdi anladım sebebini. Her sabah burada

uyanmak çok bunaltıcı olmalı. Tüm bu gereksiz şeyleri temizleriz.” Yerdeki sabahlığının üzerinde uyuyan kadife tavşanı tekmeledi. “Bu perdelerden de kurtuluruz. Belki benimle alışverişe gelersin. Annenin kredi kartını alabilir misin?” Perdelerimi bir tarafa çekti. “Bu pencereleri de yıkmayı unutmayalım. Lületaşı yeşili ve adaçayı rengi olmalı. Klasik ve kadınsı.”

Ben: “Hayır.”

Heather: “Daha yoğun bir şeyler mi istiyorsun? Patlıcan moru ya da kobalt mavisi nasıl olur?”

Ben: “Hayır, daha renge karar vermedim. Onu demiyorum, yani hayır, sana yardım etmeyeceğim.”

Tekrar sandalyeye çöktü. “Yardım etmek zorundasın.”

Ben: “Hayır, değilim.”

Heather: “Ama, nedeeeeeen?”

Dudağımı ısırdım. Gerçeği mi bilmek istiyordu? Bencil ve soğuk olduğunu mu? Bütün son sınıfların ona bağırmasını dilediğimi mi? Lületaşı yeşilinden nefret ettiğimi mi, ayrıca pencerelerimin kirli olmasının onu ilgilendirmediğini mi?

Sırtımda minik düğmeden burunlar hissettim. Tavşanlar nazik olmamı söylüyordu. Yalan söylememi.

Ben: “Planlarım var. Ağaçlarla ilgilenen adam gelip evin önündeki meşe ağacına bakacak. Bahçemi kazmam gerek. Ayrıca odama ne yapacağımı biliyorum ve bu planlarıma patlıcan moru dâhil değil.”

Söylediklerimin çoğu yarı doğru, yarı planlıydı. Heather homurdandı. İçeri temiz hava gelsin diye kirli pencereyi açtım. Hava yüzümdeki saçı arkaya üfledi. Heather’a gitmesi gerektiğini söyledim. Temizlik yapmam gerekiyordu. Kurabiyesini ağzına tıktı ve anneme hoşça kal demeden gitti. Ne kadar da terbiyesizdi.

İLETİŞİME GİRİŞ

Harika gidiyordum! Müthiştim! Bu mutluluğumun sebebinin ne olduğundan emin değildim. Heather’a karşı çıkmak da olabilirdi, kadife çiçeği tohumları ekmek de, odamı yeniden dekore edebilir miyim diye sorduğumda annemin yüzünde gördüğüm ifade de. Artık bazı şeytanları alt etmenin vakti gelmişti. Syracuse’ta kıştan sonra çok fazla güneş görmek tuhaf şeyler yapabiliyordu insana. Güçlü değilseniz bile güçlü hissettiriyordu.

Rachel’la konuşmam lazımdı. Cebir dersinde konuşamadım. Edebiyattan sonra da Canavar kapının önünde onu bekliyordu. Ama aynı saatte etüdümüz vardı. Bingo. Kütüphanede elinde büyüteçle bir kitabı incelerken buldum onu. Gözlük takamayacak kadar kibirliydi. Kalbime ağzımdan çıkıp gitmemesini söyledim ve Rachel’in yanına oturdum. Nükleer bombalar patlamamıştı. İyi bir başlangıç yapmıştım.

İfadesiz bir yüzle bana baktı. Orta boy bir gülümseme takınmayı denedim. “Selam,” dedim. “Hım,” diye karşılık verdi. Dudakları kıvrılmadı, kaba el hareketleri yapmadı. İyi gidiyordum. Defterine (kelimesi kelimesine) geçirdiği kitaba baktım. Fransa hakkındaydı.

Ben: “Ödev mi?”

Rachel: “Sayılır.” Kalemimi masaya vurdu. “Bu yaz Uluslararası İlişkiler Kulübü’yle birlikte Fransa’ya gidiyorum. Ciddi olduğumuzu kanıtlamak için bir yazı yazmamız gerekiyor.”

Ben: “Ne güzel! Yani, sen çocukluğumuzdan beri sürekli seyahat etmekten bahsediyordun. Dördüncü sınıftayken *Heidi*’yi okuduktan sonra sizin şöminenizde peynir eritmeye çalıştığımızı hatırlıyor musun?”

Biraz fazla sesli güldük. Aslında o kadar komik değildi ama ikimiz de çok gergindik. Bir kütüphane memuru parmağını sallayarak bizi uyardı. Yaramaz öğrenciler! Gülmek yok. Rachel'in notlarına baktım. Çok düzensizlerdi. Paris hakkında birkaç bilgi, yanlarında bir Eyfel Kulesi karalaması, kalpler ve R.B. + A.E. baş harfleri. İğrenç!

Ben: "Demek onunla gerçekten çıkıyorsun. Andy ile. Balo-ya gideceğinizi duydum."

Rachel ağır ağır gülümsedi. Sanki onun adını duymak kaslarını uyandırıyormuş, karnında kelebekler uçuşturuyormuş gibi gerindi. "Harika biri!" dedi. "O kadar müthiş, yakışıklı ve tatlı ki." Durdu. Köyün delisiyle konuştuğunu fark etti.

Ben: "O üniversiteye gidince ne yapacaksın?"

Ah, ok hassas noktasına gelmişti. Güneşinin önüne bulutlar gelmişti. "Bu konuyu düşünemem. Çok canımı yakıyor. Ailesine söyleyip buraya nakil olmaya çalışacağını söylüyor. La Selle'e ya da Syracuse'a gidebilir. Ben onu beklerim."

Yok daha neler...

Ben: "Ne zamandır birliktesiniz ki? İki haftadır mı? Üç mü?"

Kütüphaneyi serin rüzgârlar sardı. Doğrulup defterinin ka-
pağını kapattı.

Rachel: “Ne istiyorsun?”

Ben cevap veremeden kütüphane memuru üzerimize saldır-
dı. Muhabbetimize müdürün ofisinde devam edebilir ya da
burada kalıp sessiz durabilirdik. Bize kalmıştı. Defterimi
çıkartıp Rachel’a bir not yazdım.

*Seninle tekrar konuşmak çok güzel. Bu yıl arkadaş olama-
dığımız için üzgünüm. Defteri onun önüne ittim. Biraz yu-
muşadı ve cevap yazdı.*

Evet, biliyorum. Ee, sen kimden hoşlanıyorsun?

*Hiç kimseden, aslında. Laboratuvar eşim biraz hoş. Ama
normal arkadaş gibi, sevgili gibi falan değil.*

Rachel bilmiş bilmiş kafasını salladı. Son sınıftan biriyle
çıkıyordu. Çömezlere özgü “normal arkadaş” ilişkilerini
aşmıştı. Kontrolü yine eline almıştı. Benim şimdi yağcılık
yapma zamanımdı.

Bana hâlâ kızgın mısın? yazdım.

Hızlıca bir şimşek çizdi.

Hayır, değilim sanırım. Çok uzun zaman önceydi. Durdu ve bir sarmal çizdi. Uçurumun kenarında durmuş, düşecek miyim diye merak ediyordum. Parti biraz çığırından çıkmıştı, diye devam etti. Ama polisleri aramak aptalcaydı. Çıkıp gidebilirdik. Defteri bana doğru itti.

Rachel'ın çizdiğinin karşısına bir sarmal çizdim. Böylece bırakabilirdim. Otobanın ortasında durabilirdim. Benimle yine konuşuyordu. Tek yapmam gereken pislikleri saklı tutup onunla kol kola gün batımına doğru yürümekti. Kolunu arkaya atıp tokasını düzeltti. Dirseğinin altında, kolunun iç tarafında "R.B. + A.E." yazıyordu. Nefes al, bir-iki-üç. Nefes ver, bir-iki-üç. Elimi zorla gevşetmeye çalıştım.

Polisleri aramamın sebebi partiyi dağıtmak değildi, yazdım. Aradım... Kalemi bıraktım. Tekrar aldım. ... çünkü birisi bana tecavüz etti. Ağaçların altında. Ne yapacağımlı bilemedim. Ben kelimeleri kazırken izledi. Bana doğru eğildi. Yazmaya devam ettim. Salak gibiydim, sarhoştum ve ne olduğunun farkında değildim. Sonra da beni incitti –son yazdığımı karaladım– bana tecavüz etti. Polis geldiğinde herkes bağırıyordu, çok korkmuştum. O yüzden birkaç evin arka bahçesinden geçip eve yürüdüm.

DeFTERini önüne ittim. Kelimelere bakıp kaldı. Sandalyesini benim tarafıma çekti.

İnanmıyorum, çok üzüldüm, yazdı. Neden bana söylemedin?

Kimseye söyleyemedim.

Annen biliyor mu?

Kafamı iki yana salladım. Varlığından habersiz olduğum bir pınardan gözyaşları gelmişti. Kahretsin! Burnumu çekip gözlerimi tişörtümün koluna sildim.

Hamile kaldın mı? Bulaşıcı hastalığı var mıymış? Aman Allahım! Sen iyi misin?????

Hayır, sanmıyorum. Evet, iyiyim. Yani, iyi sayılırım.

Rachel zorlukla, hızlı hızlı yazdı. *KİM YAPTI???*

Sayfayı çevirdim.

Andy Evans.

“Yalancı!” Sandalyesinden tökezleyerek kalkıp masadan

kitaplarını aldı. “İnanamıyorum sana! Kıskanıyorsun! Kafayı yemiş ucubenin tekisin ve benim bu kadar popüler olmamı kıskanıyorsun! Ben baloya gidiyorum diye bana böyle yalan söylüyorsun! O notu da bana sen gönderdin, değil mi? Hastasın sen.”

Kütüphane memuruna döndü. “Ben revire gidiyorum,” dedi. “Sanırım kusacağım.”

SOHBET ODASI

Durakta durmuş otobüslere bakıyordum. Eve gitmek istemiyordum. Burada kalmak istemiyordum. Rachel’la konuşmamızın yarısında umutlanmam büyük bir hataydı. Tıpkı mükemmel bir Noel ziyafetini koklayıp koklayıp sonra soğukta tek başına kapı dışarı edilmek gibiydi.

“Melinda.” Adımı duydum. Aman ne hoş. Şimdi de gaipten sesler duymaya başlamıştım. Belki de rehberlik danışmanından iyi bir terapist ya da her şeye burnunu sokan bir deli doktoru önermesini istemeliydim. Hiçbir şey söylemeyince kendimi çok kötü hissediyordum. Birine anlatınca daha da kötü hissetmişim. Orta yolu bulmakta bayağı bir sıkıntı yaşıyordum.

Biri hafifçe koluma dokundu. “Melinda?” Ivy’ydi. “Bir

sonraki otobüsle gidebilir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum.” Birlikte yürüdük. Beni tişörtümü yıkadığı lavaboya götürdü. Bu arada o tişörtün üzerindeki lekeler çamaşır suyuna rağmen çıkmamıştı. Tuvaleti işaret etti. “Bi’ bak.”

UZAK DURULACAK ERKEKLER

Andy Evans

İğrenç bir herif.

Şerefsiz.

Uzak durun!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bir yere kapatılması lazım.

Çok matah bir şey olduğunu sanıyor.

Polisi arayın.

Şeylerini kaldırmalarını diye sapıklara verdikleri ilacın adı neydi?

Dipro bilmem ne.

Her sabah portakal suyuna konmalı o ilaç. Onunla sinemaya gitmiştim. Elini iç çamaşırmıdan içeri sokmaya çalıştı. HEM DE DAHA FİLM BAŞLAMADAN!

Dahası da vardı. Farklı kalemler, farklı el yazıları, bazı yazarlar arasındaki konuşmalar, daha uzun paragraflara giden oklar. Bir posterini yırtmaktan bile daha güzel bir histi.

Mutluluktan uçacak gibiydim.

BUDAMA

Ertesi sabah, kulaklarımı patlatıp öğlene kadar uyuma planlarımı paramparça eden bir elektrikli testere sesiyle uyandım. Günlerden cumartesiydi. Pencereden baktım. Evin önündeki meşe ağacının ölü dallarını budamaları için babamın çağırdığı ağaç uzmanları, ağacın dibinde duruyorlardı. Adamların biri testereyi spor araba gibi kullanıyordu, diğeri de ağacı baştan aşağı süzüyordu. Kahvaltı yapmak için aşağı indim.

Çizgi film izlemek söz konusu bile değildi. Bir bardak çay yaptıktan sonra garaj yolundan gösteriyi izleyen babama ve mahallenin çocuklarına katıldım. Ağaç uzmanlarından biri dalların arasına maymun gibi girdi ve kapalı haldeki testereyi kalın dallardan birine geçirdi. Bir heykeltıraş edasıyla

işe girişip ölü dalları budamaya başladı. “Bırrrrrr.” Testere, meşenin dallarını kemirip kemirip yere atıyordu.

Havada bıçkı tozları dönüp duruyordu. Ağacın özü gövdesindeki yaralardan sızıyordu. Adam ağacı öldürüyordu. Geriye sadece ölü bir kütük bırakacaktı. Ağaç ölüyordu. Yapacak ya da söyleyecek hiçbir şey yoktu. Ağaç parça parça nemli toprağa düşerken sessizce izledik.

Testereli katil yüzünde pis bir sırıtmayla yere atladı. Umu-
runda bile değildi. Küçük bir çocuk babama adamın neden ağacı parçaladığını sordu.

Babam: “Parçalamıyor. Ağacı kurtarıyor. O dallar hastalık yüzünden çoktan ölmüştü. Bütün bitkiler böyledir. Zararlı kısımları kesip atarak ağacın yeniden büyüebilmesini sağlarsın. Gör bak; yazın sonuna kadar bu ağaç sokağın en güçlü ağacı olacak.”

Babamın aslında bildiklerinden daha çok şey biliyormuş gibi davranmasından nefret ediyordum. Sigortacıydı, ağaçlar konusunda bir sürü şey bilen bir ormancı değil. Ağaç uzmanı kamyonetlerinin arkasındaki sap parçalama makinesini çalıştırdı. Yeterince izlemiştim. Bisikletimi alıp gittim.

İlk durağım benzin istasyonuydu; tekerleklerimi şişirmem gerekiyordu. En son ne zaman bisiklet sürdüğümü hatırl-

lamıyordum. Sıcak, miskin, ağır bir cumartesi sabahıydı. Marketin park alanı doluydu. İlkokulun arkasında birkaç kişi beyzbol oynuyordu ama durup izlemedim. Bisikletimle yokuş yukarı çıkıp Rachel'ın evinin ve lisenin önünden geçtim. Yokuştan hızla inmek kolaydı. Ellerimi gidondan çektim. Yeterince hızlı hareket ettiğim zaman ön tekerlek düz gidebiliyordu. Nereye gittiğimi fark edemeden yokuş aşağı gidip sola, sonra yine sola döndüm.

Bir yanım, içimde geçmişe yönelmiş hileli bir pusula, bunu planlamıştı. Yol tanıdık gelmiyordu ama sonra ambarı gördüm. Frenleri iyice sıkıp çakıllı şarampolde bisikletimi kontrol etmeye çalıştım. Yukarıdaki telefon kabloları rüzgârla titredi. Bir sincap zorlukla dengede kalmaya çalışıyordu.

Garaj yolunda hiç araba yoktu. Posta kutusunun üzerine boyayla "Roger Ailesi" yazılmıştı. Ambarın yan tarafında bir basketbol potası asılıydı. Daha önce gördüğümü hatırlamıyordum ama gerçi karanlıkta görünmemesi normaldi. Evin arka sınırında, ağaçların güneşi yuttuğu yol üzerinde bisikletimle birlikte yürüdüm. Bisikletimi çökmüş bir çite yasladım. Soğuk toprağa çöktüm.

Kalbim, sanki hâlâ bisikletle yokuş yukarı gidiyormuşum gibi güm güm atıyordu. Ellerim titriyordu. Ambardan ya da evden

görölmeven, geöen arabaları duyabilecek kadar yola yakın, son derece normal bir yerdi burası. Yere palamut paröaları saöılımtı. Bir anasınıfını buraya pikniöe bile getirebilirdiniz.

Uzanmayı düöündüm. Hayır, öyle olmazdı. Aöacın gövdesinin yanına öömeldim. Parmaklarımı aöacın kabuklarında gezdirerek kış uykumdan uyanıp hayata dönmemi saölayabilecek bir ipucu, Braille alfabesiyle yazılımtı bir őifire, bir mesaj falan aradım. Kurtulmuőtum. Buradaydım. Kafam karıőtı, mahvolmuőtum, ama buradaydım. Peki, şimdi yolumu nasıl bulacaktım? Ruh iöin de bir testere, anılarımı ve korkularımı kesip atabileöeöim bir balta var mıydı? Parmaklarımı topraöa gömüp sıktım. Ufak, temiz bir paröam ısınıp yüzeye öıkmayı beklıyordu. Aylardır görmediöim sessiz bir Melinda'ydı o paröam. Üstüne titreyeöeöim tohumdu.

FIRSAT KOLLAMA

Eve döndüöümde öögle yemeöi vakti gelmiőtı. İki tane yumurta salatası sandviöi yapıp koca bir bardak süt iötim. Bir de elma yedikten sonra bulaşıklarımı lavaboya koydum. Saat daha birdi. Mutfaöı temizleyip elektrikli süpürgeyle süpürsem iyi olurdu ama açık pencerelerden kıvıl gerdan kuőlarının sesi geliyordu. Ön bahöede de beni bekleyen bir kuru ot yıöını vardı.

Annem akşam yemeği vaktinde gelince ağzı açık kaldı. Ön bahçe süpürölmüş, çimler biçilmiş, çalıların da etrafına otlar serilmişti. Nefes nefese bile kalmamıştım. Annemin yardımıyla bodrumdaki plastik bahçe mobilyalarını çıkarıp çamaşır suyuyla ovdum. Babam eve pizza getirince de hep beraber bahçede yedik. Annemle babam buzlu çay içerken kimse birbirine girmedir. Ben de bulaşıkları yıkayıp pizza kutularını çöpe attım.

Televizyon izlemek için kanepeye uzandım ama çok geçmeden gözlerim kapandı ve uyuyakaldım. Uyandığımda saat gece yarısını geçmişti. Birisi üzerime battaniye örtmüştü. Ev sessiz ve karanlıktı. Perdelerin arasından serin bir esinti içeri sızıyordu.

Tamamen uyanmıştım, hiç uykum yoktu. İçimde tuhaf bir his vardı; annem olsa huzursuzluk derdi buna. Yerimde duramıyordum. Bir şey yapmam gerekiyordu. Hâlâ bahçedeki budanmış ağaca yaslanmış duran bisikletime atlayıp sürmeye başladım.

Ağrıyan bacaklarıma rağmen, büyük kısmı uyuyan banliyönün sokaklarında bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başladım. Bazı yatak odalarının penceresinde geç vakitte izlenen televizyonların ışıkları yanıp sönüyordu. Marketin önünde park etmiş birkaç araba vardı. İnsanların içeride yerleri

sildiğini, ekmekleri raflara dizdiğini düşündüm. Önceden tanıdığım insanların, Heather'ın, Nicole'ün evlerinin önünden geçtim. Köşeyi döndüm, yavaşladım, pedalları daha hızlı çevirdim ve yokuş yukarı çıkıp Rachel'in evinin önüne geldim. Işıklar yanıyordu; ailesi baloya giden perilerinin eve gelmesini bekliyor olmalıydı. Kapılarını çalıp kâğıt oynamak falan isterler mi diye sorabilirdim. Hayır.

Sanki kanatlarım varmış gibi sürdüm bisikleti. Yorgun değildim. Bir daha hiç uykum gelmeyecekti herhalde.

BALO SONRASI

Pazartesi sabahı, balo adeta bir efsane olmuştu. Olaylar! Gözyaşları! İhtiras! Niye hâlâ televizyon programı yapmamışlardı ki bunu? Alınan zararlar arasında bir mide yıkaması, uzun zamandır süren üç ilişkinin bitmesi, bir elmas küpenin kaybolması, dört sıra dışı otel odası partisi ve son sınıfların temsilcilerinin arkasını süslediği söylenen birbirinin aynısı beş dövme vardı. Rehberlik danışmanları ölümcül bir kazanın olmamasına seviniyorlardı.

Heather bugün okulda değildi. Herkes, onun yaptığı sıkıcı süslemelerden yakınıyordu. Kesin okulun geri kalanı boyunca hastalık izni alırdı. Heather hemen buralardan ka-

çıp donanmaya katılmalıydı. Oradakiler bile öfke dolu bir Martha yığınınından daha iyi davranırdı ona.

Rachel'in keyfi yerindeydi. Balonun ortasında Andy'yi terk etmişti. Kulaktan kulağa gezen dedikoduları bir araya getirerek hikâyeyi çözmeye çalıştım. Dediklerine göre Andy'yle yavaş bir şarkı sırasında tartışmışlar. Andy'nin elleri de dudakları da bir türlü rahat durmamış. Dans ederlerken Andy, Rachel'a sürtünmeye çalışınca Rachel geri çekilmiş. Şarkı bitince Rachel, Andy'ye küfretmiş. Tokat atacak gibi duruyormuş ama atmamış. Andy masum masum etrafa bakmış, Rachel da ayaklarını vura vura değişim öğrencisi kankalarının yanına gitmiş. Bütün geceyi de Portekizli bir çocukla dans ederek geçirmiş. Andy o zamandan beri aşırı sinirliymiş. Bir partide zilzurna sarhoş olup bir sos kâsesinin içinde uyuyakalmış. Rachel, Andy'nin ona verdiği her şeyi yakıp küllerini de Andy'nin okuldaki dolabının önüne koymuş. Andy'nin arkadaşları da Andy'yle dalga geçmişler.

Dedikodular da olmasa okula gelmenin hiçbir anlamı yoktu. Tamam, final sınavları vardı ama notlarıma pek etkileri olmayacaktı zaten. Ne kadar kalmıştı ki? Galiba iki hafta daha ders görecektik. Bazen lisenin bitmek bilmeyen bir kabul sınavı gibi bir şey olduğunu düşünüyordum: Buradan sağ kurtulacak kadar dayanıklıysan, yetişkin olmana izin veriyorlardı. Umarım buna değerdı.

Günlük cebir işkencesi saatinin bitmesini beklerken PAT! Bir anda aklıma bir fikir geldi: Artık küçük deliğimde saklanmak istemiyordum. Kafama silgi atıp kıs kıs gülen birilerini görmeyi bekleyerek arkama baktım. Yok, arka sıradakiler de uyanık kalma mücadelesi veriyordu. Kafamda hissettiğim şey kesinlikle yeni bir fikirdi. Artık saklanmak istemiyordum. Açık pencereden gelen bir esinti saçımı arkaya doğru üfleyp omuzlarımı gıdıkladı. Bugün, kolsuz tişört giyilebilecek kadar sıcak olan ilk gündü. Yaz günü gibiydi.

Dersten sonra Rachel'ın peşinden gittim. Andy kapıda onu bekliyordu. Rachel, Andy'ye bakmadı bile. Artık Portekizli çocuk Rachel için numero uno* olmuştu. HA! Hatta, çift HA! Oh olsun, pislik herif. Herkes Andy'ye gözünü dikip bakıyor ama kimse durup konuşmuyordu. Greta-Ingrid'in ve Rachel'ın peşinden gitmeye başladı. Ben de birkaç adım arkasındaydım. Greta-Ingrid arkasına dönüp Andy'ye, kendine ne yapması gerektiğini söyledi. Etkileyici. Dil becerileri bu yıl bayağı gelişmişti belli ki. Zafer dansı yapmaya hazırdım.

Dersler bittikten sonra okuldaki küçük odama gittim. Maya Angelou posterimi eve götürmek istiyordum. Ağaç çizimle-

rimden bazılarını ve hindi kemiğinden heykelimi de yanıma almak istiyordum. Üzerlerinde ismim yazılı olmadığı sürece diğer şeyler burada kalabilirdi. Kim bilir, belki gelecek yıl başka bir çocuk da kaçacak güvenli bir yer arayabilirdi.

Kokudan kurtulmanın bir yolunu bulamamıştım. Nefes alabileyim diye kapıyı aralık bıraktım. Ağaç resimlerini yırtmadan duvardan çıkarmak çok zordu. Hava gittikçe ısınıyordu ve bu odada hiç esinti yoktu. Kapıyı biraz daha açtım. Bu saatte kim buradan geçerci ki? Yılın bu zamanlarında çıkış zili çalınca öğretmenler, öğrencilerden daha hızlı topraklıyordu. Okulda da sadece sahalara dağılmış antrenman yapan birkaç takım kalıyordu.

Battaniyeyi ne yapacağımı bilemedim. Eve götüremeyeceğim kadar pislenmişti. Buraya gelmeden önce dolabıma gidip sırt çantamı almam gerekirdi; burada kitaplarımın olduğunu unutmuştum. Battaniyeyi katlayıp yere koydum, ışığı kapattım ve dolabıma gitmek için kapıya yöneldim. O sırada birisi göğsüme vurup beni duvara itti. Işık titreşerek açıldı, kapı da kapandı.

Andy Evans'la kapana kısılmıştım.

Hiç konuşmadan bana bakıyordu. Hatırladığım kadar uzun değildi ama yine de midemi bulandırıyor. Ampulden

gelen ışık gözlerinin altında gölgeler oluşturunuyordu. Beni korkudan altımı ıslatmama neden olacak kadar korkutan, tuhaf bir koku yayıyordu. Parmaklarını kütürdetti. Elleri kocamandı.

Andy Canavar: “Sen de iyice boşboğaz çıktın. Rachel, güya sana tecavüz ettiğimi söyleyip başından attı. Yalan olduğunun sen de farkındasın, değil mi? Ben kimseye tecavüz falan etmedim. Gerek yok bir kere. Sen de en az benim kadar istemiştin. Ama duyguların incindi, o yüzden yalan uydurup yaymaya başladın. Şimdi okuldaki bütün kızlar benden sanki sapıkmışım gibi bahsediyorlar. Bir de, haftalardır yayıyormuşsun bu saçmalıkları. N’oldu, tipsiz, kıskandın mı? Kimse sana bakmıyor mu?”

Ağzından çıkan her söz yere bir çivi gibi düşüyordu. Sert, sivri. Etrafından dolanıp çıkmaya çalıştım. Engel oldu. “Yok ya. Hiçbir yere gitmiyorsun. Her şeyimi mahvettin.” Arkasına uzanıp kapıyı kilitledi. Tık.

Ben:

“Tuhaf sürdüğün tekisin, biliyorsun, değil mi? Ucubesin! İnsanların sana kulak asmalarına bile şaşıyorum.” Bilekle rimi tuttu. Elinden kurtulmaya çalışınca o kadar sıkı tuttu ki kemiklerimin çatladığını hissettim. Kapalı kapıya dayadı

beni. Maya Angelou bana bakıyor, biraz ses çıkarmamı söylüyordu. Ağzımı açıp derin bir nefes aldım.

Canavar: “Çılgılık falan atmayacaksın! Geçen defa atmamıştın! Hoşuna gitmişti! Seninle değil de arkadaşınla sevgili oldum diye kıskandın. Sanırım ben ne istediğini biliyorum.”

Ağzı suratımdaydı. Kafamı çevirdim. Dudakları ıslaktı, dişleri elmacık kemiğime çarpıyordu. Kollarımı tekrar çektiğim zaman vücuduma dayandı. Bacaklarım yoktu. Kalbim deli gibi atıyordu. Dişleri boynumdaydı. Çıkarabildiğim tek ses hıçkırıklarımdı. İki bileğimi birden tek eliyle tutmaya çalıştı. Bir elinin boşta kalmasını istiyordu. Hatırlıyordum. Demir ellerini, sıcak, bıçak gibi ellerini hatırlıyordum.

Hayır.

Ağzımdan bir ses kaçtı.

“HAAAYIIIIIR!!!”

Sesten sonra duvardan destek alarak kendimi öne ittim. Andy Evans’ın dengesi bozuldu, kırık lavabonun üzerine düştü. Küfrederek döndü ve yumruğunu savurdu. Kafamda bir patlama, ağzımda kan hissettim. Bana vurmuştu. Bağır-dım, bağır-dım. Duvarlar neden düşmüyordu? Bütün okulu

yıkacak kadar yüksek bir sesle bağıırıyordum hâlbuki. Elimi uzattım bir şeyler yakalamaya çalıştım. Kuru gül yapraklarının olduğu kâsem geldi elime. Ona fırlattım, çarpıp yere düştü. Kitaplarımı aldım. Tekrar küfretti. Kapı kilitli kapı kilitli. Beni tutup kapıdan uzaklaştırdı. Bir eli ağzımda, öbürü boğazımdaydı. Beni lavaboya yasladı. Yumruklarım hiçbir işe yaramıyordu, küçük bir tavşancığın patileri gibi boş yere vuruyordu. Vücudu benimkini ezdi.

Parmaklarımı savurup bir dal, direk, tutunacak herhangi bir şey aradım. Tahta bir blok yakaladım, hindi kemiğinden heykelim. Heykeli Maya'nın posterine çarptım. Bir çıtırtı duydum. O ŞEY duymadı. O ŞEY ejder gibi derin derin soluyordu. O ŞEY'in eli boğazımı bırakıp vücuduma saldırdı. Tahta bloku postere ve altındaki aynaya vurdum.

Cam kırıkları duvardan kayıp lavaboya düştü. O ŞEY şaşırarak benden uzaklaştı. Elimi lavaboya daldırıp üçgen bir cam parçasını kavradım. Andy Evans'ın boynuna dayadım. Dondu kaldı. Bir damla kan akıtacak kadar bastırdım. Ellerini havaya kaldırdı. Elim titriyordu. Camı boğazına gömmek istiyordum. Çığlık attığını duymak istiyordum. Kafamı kaldırdım. Çenesindeki hafif sakalı, dudaklarının kenarındaki beyaz lekeyi gördüm. Dudakları felç olmuştu. Konuşamıyordu. Böylesi iyiymi.

Ben: “Sana hayır dedim.”

Kafasını anlamışçasına salladı. Birileri kapıya vuruyordu. Kilidi açınca kapı ardına kadar açıldı. Nicole, yanında bütün lakros takımıyla birlikte kapıda duruyordu. Hepsi de terli ve öfkeliydi, sopalarını da havaya kaldırmışlardı. Biri aralarından sıyrılıp koşarak yardım istemeye gitti.

SON KURGU

Bay Freeman verdiği notları zamanında teslim etmeyi reddediyordu. Okulun bitmesinden dört gün önce teslim edilmiş olmaları gerekiyordu ama Bay Freeman bunun mantığını anlayamıyordu. O yüzden ben de okulun en son gününde derslerimden sonra, düzgün bir ağaç oyması yapmak için son bir kez okulda kalmıştım.

Bay Freeman notları yazdığı duvara bir resim çiziyordu. Benim adımın olduğu satır dışında her yeri rulo fırça kullanılarak ve çabuk kuruyan beyaz boyayla kaplamıştı. Paletinde renkleri karıştırırken bir şarkı mırıldanıyordu. Gün batımı çizmek istiyormuş.

Açık pencereden yaz tatili sesleri geliyordu. Okul neredeyse bitmişti. Koridor kapanan dolapların sesleri ve “Seni çok

özleyeceğim! Numaram sende var mı?” ciyaklamalarıyla doluydu. Radyonun sesini açtım.

Ağacım kesinlikle nefes alıyordu; sanki daha bu sabah topraktan çıkmış gibi, ufak ufak, kesik kesik nefesler. Bu defa ki kusursuz, simetrik bir ağaç olmadı. Kabuğu pürüzlüydü. Sanki uzun bir süre önce birileri baş harfleri kazımış gibi göstermeye çalıştım. Aşağıdaki dallardan biri hastaydı. Bu ağaç gerçekten bir yerde yaşarsa o dalın düşmesi gerekirdi, yoksa bütün ağacı öldürebilirdi. Topraktan kökler yumrular halinde çıkmıştı. Ağacın tepesi de sağlıklı bir şekilde, güneşe doğru uzanıyordu.

Leylak kokuları birkaç tane tembel arıyla birlikte pencereden içeri süzülüyordu. Ben oyma yaparken Bay Freeman da turuncuyla kırmızıyı karıştırıp gün batımının tonunu tutturmaya çalışıyordu. Bir başka öğrenci daha, tekerleklerini gıcırdatarak arabasını park alanından çıkarırken okula veda etti. Bense yaz okulu tehlikesiyle karşı karşıyaydım, o yüzden acele etmeme gerek yoktu. Ama bu ağacı bitirmek istiyordum.

Son sınıflardan birkaç kişi geldi. Bay Freeman dikkatli bir şekilde sarıldı onlara. Böyle dikkatli olmasının sebebi ya üzerindeki boya ya da öğretmenlerin öğrencilere sarılmasının büyük bir sorun olabilmesiydi herhalde. Kâküllerimi

yüzüme indirip saçlarımın arasından onları izlemeye başladım. New York'tan bahsediyorlardı; kızlar üniversite için oraya gideceklermiş. Bay Freeman birkaç telefon numarasıyla restoran ismi yazıp kızlara verdi. Manhattan'da bir sürü arkadaşının olduğunu, bir ara buluşup yemek falan yemelerini söyledi. Kızlar –kadınlar– hop hop hoplayıp, “İnanamıyorum, gerçekten oluyor!” diye ciyakladılar. Kızlardan biri Amigo Kız Amber'dı. Siz hesap edin artık...

Gitmeden önce bana baktılar. Amigo olmayan kız kafasını sallayıp, “Aferin sana. Umarım iyisindir,” dedi. Okul yılının bitmesine saatler kala bir anda popüler olmuştum. Lakros takımındakilerin boşboğazlıkları yüzünden daha güneş doğmadan herkes olanları öğrenmişti. Annem elimdeki keşiğe dikiş attırmak için beni hastaneye götürmüştü, geldiğimizde de telesekreterde Rachel'dan bir mesaj vardı. Onu aramamı istiyordu.

Ağacımda bir şeyler eksikti. Öğretmen masasına gidip kahverengi bir kâğıtla tebeşir aldım. Bay Freeman sanat galerileri hakkında konuşurken ben de kuş çizmeye çalıştım. Kâğıda ufak karalamalar yapıyordum. Elimdeki bandajla biraz tuhaf oluyordu ama elimden geleni yapmaya devam ettim. Hiç düşünmeden çiziyordum; uçuş, uçuş, tüy, kanat. Sular kâğıda damlıyor, kuşlar ışıktaki çiçek gibi açıyordu. Tüyleri umutla genişliyordu.

O ŞEY olmuştu. Kaçamazdım. Unutamazdım. Kaçamazdım, uçamazdım, gömemezdim, saklanamazdım. Ağustosta ben sarhoşken ve neyin ne olduğunu anlayamayacak yaştayken Andy Evans bana tecavüz etmişti. Benim suçum değildi bu. Canımı yakmıştı. Ve ben bu anının beni öldürmesine izin vermeyecektim. Büyüyebilirdim.

Gösterişsiz çizimime baktım. Hiçbir şeyi eksik değildi. Gözlerimdeki sağanağa rağmen görebiliyordum bunu. Kumsursuz değildi, bu yüzden de mükemmeldi.

Son zil çalınca Bay Freeman masama geldi.

Bay Freeman: “Zaman doldu, Melinda. Hazır mısınız?”

Resmi uzattım. Eline alıp inceledi. Tekrar burnumu çekip gözlerimi koluma sildim. Morluklar hâlâ acıyordu ama geçecekti.

Bay Freeman: “Benim stüdyomda ağlamak yok. Malzemeler mahvoluyor. Tuzlu ya hani. Asit gibi oyuyor.” Yanımdaki sandalyeye oturup ağacımı bana verdi. “100 alacaksın. Çok uğraştın bununla.” Peçete kutusunu bana uzattı. “Çok şey yaşadın, değil mi?”

Gözyaşlarım boğazımdaki son buzda eritti. İçimdeki donmuş sessizliğim suya dönüşüp lekeli zemine dökülüyor,

sonra güneş ışığında buharlaşıp uçuyordu. Kelimeler ağzımdan uçuşarak kaçtı.

Ben: “İsterseniz anlatayım.”

ŞÖYLE Kİ...

1996'nın sonlarına doğru gördüğüm bir kabus üzerine, ileride *Konuş Benimle* kitabındaki Melinda Sordino olarak hayat bulacak bir karakteri düşünerek uyandım. Kitabın yayımlanacağını hiç sanmıyordum ama yayımlandı. Bir milyondan fazla insan da okudu. Siz hesap edin artık.

Son on iki yıldır her hafta en az birkaç kez, okuyucular bana *Konuş Benimle*'nin devam kitabını yazıp yazmayacağını soruyor.

Yok, tam anlamıyla doğru bir cümle olmadı bu.

Şöyle diyeyim: Son on iki yıldır neredeyse her gün, *günde* bir iki defa, okuyucular bana *Konuş Benimle*'nin devam kitabını ne zaman yazacağımı soruyor. Bu okuyucularımın çoğu, konu için çok güzel fikirler de veriyorlar. Andy Evans'ın Melinda'ya tecavüz etmekten tutuklandığını, mahkemeye çıktığını ve hapse gittiğini yazabilmişim. Melinda'nın psikoloji terapilerini, orada annesi ve babasıyla duygusal anlamda onu ihmal etmeleri üzerine yüzleşmesini yazabilmişim. Ya da Melinda'nın karşısına yeni bir trav-

ma çıkarabilirmişim: uyuşturucu kullanmaya başlayabilir, bir araba kazasından sonra hafızasını kaybedebilir ya da sapık bir tarikat tarafından kaçırılabilirmiş...

En sevdiğim öneri Güney Kaliforniya’da dokuzuncu sınıfa giden bir çocuktan geldi: Melinda’nın kimseyi öldürmeden liseyi bitirebilmesini yazmamı söyledi bana. Ayrıca, devam kitabının adını da *Spoke* koymalıymışım.

Aslında, bu hiç de fena bir fikir değil.

Ama şöyle bir şey var: çoğu devam kitabı/filmi berbat oluyor. Mesela *Jurassic Park 2*’ye, *Jaws 4: İntikam*’a ya da *Rambo 15*’e bakın (tabii cesaret edebiliyorsanız). Devam kitapları/filmleri genellikle, ilk seferde işe yaramış bir şeyden daha fazla para kazanmak için yapılan ama ilk kitabı/filmi özel kılan ilgi ve özenin gösterilmediği aptalca girişimlerden ibaret oluyor.

Devam kitaplarının işe yaraması için yazarın en başından devamını yazmayı planlamış olması ve daha sonra ele alınıp yeni hikâyelere dönüştürülebilecek bazı noktaları havada bırakması gerekiyor. Evet, farkındayım, *Konuş Benimle*’nin sonunda her şeyi toparlamadım. Çoğu kitabımda böyle oluyor. Son sayfalarımın biraz açık uçlu olmasını seviyorum çünkü gerçek hayatta da işler böyle yürüyor.

Ama bütün bunlara rağmen, şöyle de bir şey var: Bir devam kitabı yazmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Çok uzun zamandır düşünüyordum bunu. Melinda'nın hayatını yazmaktan çok büyük bir keyif aldım ve onunla tekrar zaman geçirmek harika olacaktır. *Catalyst* kitabımda Melinda'yı biraz görebildik ama başka bir karakterin, Kate Malone'un gözlerinden. Kate, Melinda'nın kalbinden geçenleri bize anlatamazdı.

Bazen, Melinda yine küçük bir odada ama bu defa benim zihnimde saklanıyormuş gibi geliyor bana. Onun kapısına giden doğru yolu bulmamı bekliyor. Kafamda sorular dönüp duruyor. David Petrakis'le ilişkisi ne kadar ciddi? Güvenebileceği bir kız arkadaşı olacak mı? Sanat onun tek kurtuluş yolu mu yoksa basketbol takımına mı katılacak? Annesiyle babası ayrılacak mı? Ayrılışlar Melinda daha mı mutlu olur, yoksa bu onu harap mı eder? Liseden sonra ne yapmak istiyor?

Son sorun da şöyle: Doğru hikâyeye rastlamadan, Melinda yine beni gecenin köründe uyandırmazsa devam kitabını yazamam. Yani hiçbir zaman gerçekleşmeyebilir. Ya da gelecek yıl gerçekleşebilir. Ya da büyük ihtimalle, bu iki olasılığın arasında bir yerde gerçekleşecektir.

Melinda hazır olduğu zaman konuşacağım.

LAURIE HALSE ANDERSON, KONUSU
BENİMLE'DEN BAHSEDİYOR...

Melinda karakteri aklınıza nasıl geldi?

Bir kâbusla! Bir gece, bir kızın ağladığını duyup panikle uyandım. Kendi kızlarımı kontrol ettim ama mışıl mışıl uyuyorlardı. Ağlayan kız kafamdaydı, kötü bir rüyaydı. Hemen bilgisayarımın başına oturup duyduklarımı yazdım. Ertesi sabah aynı sesi tekrar dinleyince Melinda Sordino karakteri ortaya çıktı. Yazmaya ilk başladığımda ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak benim yanımda rahat olmaya başlayınca sırrını bana söyleyebildi.

Kitabı yazma ve gözden geçirme süreci nasıldı?

Melinda'nın sesi başından sonuna kadar hep çok güçlüydü. Başlarda, onu tamamen dilsiz yazmayı düşünüyordum. Ama içinde bulunduğumuz bu çağda, öyle bir sorun hemen tıbbi ve psikolojik müdahalelere yol açardı. Sadece geriye çekilip, mümkün olduğunca az konuşmasının daha iyi olacağına karar verdim. Melinda'nın durumunda olan bir sürü çocuk var; depresyonla başa çıkmaya çalışıyorlar, bir felaketin kıyısında debelenip duruyorlar ama etkili, esaslı bir şey yapmadıkları sürece kimse onlara ilgi göstermiyor. Bu duruma o kadar kızırıyordum ki

bas bas bağırabilirdim ya da daha iyisini yapıp kitap yazabilirdim.

Gözden geçirme sürecinde, kitabın yapısına, okul yılı devam ettikçe Melinda'nın mücadelesini ve büyümesini doğru bir hızda sürdürmeye odaklandım. Tatil sahneleri en sevdiğim bölümlerdendir. Kitabın sonunu yazmak çok vakitimi aldı. Üç farklı son daha yazmıştım ama hepsi acınası ve sıkıcıydı. Kitabı sona erdirmenin doğru yolunu bulmak için kendimi de Melinda'yı da bayağı zorlamam gerekti. Şu anki halinden son derece memnunum.

Ohio'lu Heather karakteri aslında iki karakterdi. Gözden geçirirken bu iki kızın aslında aynı rolü oynadığını fark ettim, o yüzden ikisini birleştirdim. Bay Freeman'ın karakteri de ilk tasarlarda çok düz görünüyordu, o yüzden karakterini derinleştirme umuduyla onu da kendi çizdiği resmiyle uğraştırdım.

Diyaloglarınız çok gerçekçiydi; lise öğrencilerinin iç ve dış seslerini bu kadar iyi yansıtmayı nasıl başarıyorsunuz?

Bugünlerde bunu yapmak bayağı kolay oluyor çünkü evim şu an gençler tarafından işgal edilmiş halde. Ama *Konuş Benimle*'yi yazdığım sıralarda çocuklarım ilkokul çağındaydı. Liselilerin konuşmasını tutturabilmek için, Taco

Bell’de alışveriş merkezinin yemek katında bayağı zaman geçirdim. Bu gezilerin kiloma nasıl bir etkide bulunduğunu konuşmasak daha iyi olur...

Melinda’nın sesini biraz da kendi lise deneyimim sayesinde buldum. Duygular nesilden nesile pek değişmiyor. Detayları tutturmanız yetiyor.

Peki, Melinda’yı yazarken kendinizi ne kadar temel aldınız?

Lisedeki ilk yılım, Melinda’ninkine biraz benziyordu. Ailemle lise başlamadan önceki yaz oraya taşınmıştık, o yüzden dokuzuncu sınıfa başlarken kimseyi tanıımıyordum. Ailem o aralar ufak çaplı bir kriz döneminde olduğu için işler biraz karıştıktı. Babam gayet geçerli sebeplerden dolayı işini bırakmıştı ama mutsuzluktan perişan haldeydi. Paramız azdı, yeni bir yerdeydik ve dünya yabancı, korkunç bir yer gibi geliyordu bana. Ama yalnız olmak bana (ve Melinda’ya), lise kültürünün absürtlüklerine farklı bir bakış açısıyla bakma imkânı sağladı.

Konuş Benimle’deki birkaç olay, direkt kendi hayatımdan alındı. Sembolizm konusunda edebiyat öğretmenini sıkıştıran ve herhangi bir cevap kabul etmeyen gıcık çocuk bendim. Babam, arka bahçemize birkaç tane zehirli yahni deneyini gömmek zorunda kaldı (gerçekten). Benim lisemin

gerçek hayattaki maskotu da arıydı (hâlâ da öyle) ve evet, biz de Azgın Arılar tezahüratını söylüyorduk ama ne amigo kızların özel bir dansı vardı ne de televizyona çıktık.

Kitap yayımlandığından beri yaşadığınız en büyük şaşkınlığın sebebi neydi?

Bu kadar çok insanın kitabı beğenmiş olması.

Okuyucularınızın bu kitaba verdiği tepkilerden ne öğrendiniz?

Konuş Benimle'nin sadece tecavüzle ilgili bir kitap olmadığını öğrendim. *Konuş Benimle* depresyon hakkında bir kitap. Bu yüzden bu kadar çok okuyucuya ulaşabildi. Günümüzde gençler, çok büyük miktarlarda stres ve çatışmayla baş etmek zorunda kalıyor. Konuşamayacakmış gibi hissetmenin acısını, çok fazla genç çok iyi anlıyor. Bu kitap onların deneyimlerini yansıtır onlara umut veriyor.

Filmi nasıl buldunuz? Bize film hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Film, kitaba fazlasıyla sadık ama elbette, bazı kısımlar kesilmek zorunda kaldı. Bütün kitabı çekecek olsalardı on iki saatlik bir film yapmak zorunda kalırlardı. Bana da senar-

yonun yazılma aşamasında çalışma şansı teklif edildi ama başka yazılarla meşgul olduğum için reddetmek zorunda kaldım. Senaryoyu, yönetmen Jessica Sharzer ile kitabı filme çevirmek için yıllarca savaştan kadın, Annie Young birlikte yazdılar.

Ben de en büyük kızım Stephanie'yle birkaç gün sete gittim. İkimiz içinde çok eğlenceli ve etkileyici bir deneyim oldu. Oyuncular ve film ekibi çok tatlıydı ama Bay Boyun ne zaman benim bulunduğum yere girse karnım ağrımaya başlıyordu. Kamera kapalıyken çok tatlı bir insan olmasına rağmen, kamera karşısındaki rolü ve oyunculugu çok yoğundu, çok iyi becerdi. Herkes çok iyi becerdi. Melinda, David, Bay Freeman, hepsi çok iyi iş çıkardı. Tanınmayan bir aktris de Patates Pürelerini Tabaklara Koyan Kadın rolünde müthiş bir performans sergiledi. Evet, millet, o kadın bendim. Hemen izleyin. Neredeyse bir saniye boyunca ekranda kalıyorum. Melinda'yı oynayan aktris, Kristen Stewart'ın işi en zoruydu, çok az konuşarak, bir karakterin bütün duygularını göstermesi gerekiyordu.

Ben filme bayıldım. Jessica müthiş bir iş çıkardı. Filmi yapmak için sadece bir milyon dolarlık bütçesi (*Alacakaranlık* filminin bütçesi tahminen 37 milyon dolardı), bir kamerası ve üç haftası vardı. Çekimleri Ohio, Columbus'ta, korkunç sıcak hava dalgası esnasında yaptılar. Binadaki klimaları,

gürültüsü ses kayıtlarını bozuyor diye kapatmak zorunda kaldılar. Rekor kıran bir gök gürültülü fırtına sırasında okulun çatısında delikler açıldı –hem de tam elektrik teçhizatlarının olduğu odanın üstünde– ve bu yüzden bir günü elektriksiz geçirdiler. Jessica tüm bunlara rağmen nasıl halletti bilmiyorum ama bir şekilde başardı.

Konuş Benimle filmini izlerken nelerin yapılmasını önerirsiniz?

Bir sürü okuyucu *Konuş Benimle* filmini izleme partileri düzenlemiş. Siz de öyle bir şey yapmak istiyorsanız izlerken oynamanız için bazı oyunlar önerebilirim:

- Melinda’nın kaç kez konuştuğunu sayın.
 - Kitaptan birebir alınan replikleri bulmaya çalışın.
 - Kafeterya sahnelerinden birinde yönetmenin hangi ünlü gençlik filmine gönderme yaptığını bulun.
 - O ŞEY ekranda ne zaman görünürse, televizyona patlamış mısır fırlatın.
 - Hangi sahnelerin kitapta *olmadığını* bulun.
 - Yönetmenin son sahneyi neden öyle yapmaya karar verdiğini anlamaya çalışın.
 - Aynı zamanda yiyecekleri bulma oyunu da oynayabilirsiniz:
- * Ho-Ho çikolatalar

- * Patates püresi
- * Toz şekerli çörek
- * Pop-Tart
- * Çok kötü hindi çorbası
- * Pizza
- * Elma sosu

Konuş Benimle'nin yanı sıra *Catalyst*'i de okuduysanız kendinize fazladan beş puan verin ve şu yiyecekleri de menünüze ekleyin:

- Jöleli salata (tercihen meyve ve fındıkla karıştırılmış halde)
- Cheetos

Okuyuculardan hiçbiri, sizi şoke eden bir soru sordu mu?

Genç erkeklerden tekrar tekrar aynı soruyu duyuyorum. Bu genç adamlar, kitabı beğenmiş ama kafaları karışmış. Bana, Melinda'nın tecavüze uğradığı için neden bu kadar üzüldüğünü sorup duruyorlar.

Bu soruyu ilk duyduğum on seferde falan dehşete düşmüştüm. Ama sürekli duyar olmuştum. Çoğu genç erkeğin, cinsel saldırının kadınlar üzerindeki etkisi hakkında eğitilmediğini fark ettim. Medya tarafından bol bol cinsel gö-

rüntüye maruz bırakılıyorlar ve bu yüzden, (yanlış olsa da) seks yapmanın büyütülecek bir şey olmadığı sonucuna varıyorlar. Şüphesiz ki bu, cinsel saldırı rakamlarının bu kadar yüksek olmasının sebeplerinden biridir.

Bir de, tecavüzü gençlerle tartışmanın uygunsuz olduğunu düşünen yetişkinler beni şoke ediyor. ABD Adalet Bakanlığı'nın verilerine göre, tecavüz kurbanlarının yüzde 44'ü 18 yaşının altında ve bu kurbanlarında yüzde 46'sı 12-15 yaşları arasında. Bunu kabul etmek yetişkinleri huzursuz ediyor ama cinsel konuları açıkça konuşamamamız çocuklarımızı tehlikeye sokuyor. Asıl bu konuyu onlarla tartışmak ahlaka aykırıdır.

Kitabınızın pek çok ortaokul, lise ve üniversitede derslerde öğretilmesi hakkında ne hissediyorsunuz?

Lisedeyken edebiyat dersinde pek iyi değildim, o yüzden bu durum beni güldürüyor. Aynı zamanda da umut veriyor. Günümüzde edebiyat öğretmenleri modern edebiyat eserlerini derslerde kullandığı için çok mutluyum. Sanırım benim edebiyat dersini sevmememin sebebi okumak zorunda olduğumuz kitaplara katlanamamamdı. Hepsı de yüz yıl önce yaşamış, orta yaşlı, sıkıcı insanlar hakkındaydı. İğrenç!

Bir sürü çocuk, kitap okumaya ve kendi hayatlarıyla hiç-

bir bağlantısı olmayan kitapları sindirmeye zorlandığı için okumaktan soğuyor. Öğrencilerinin kitap okuyan, düşünceli, hassas bireyler olarak büyümesine yardımcı olacak edebiyat eserlerini arayıp bulma cesaretini ve akıllılığını gösteren tüm okulları ve öğretmenleri tebrik ediyorum.

Öğretmenimin Konuş Benimle için verdiği soruları size e-postayla göndersem, nasıl cevaplayacağıma dair bazı ipuçları gönderebilir misiniz bana?

Hayatta olmaz. Yetişkin olmanın olumlu yanlarından biri de bir daha asla ödev yapmak zorunda kalmamak. Ama internet siteme (www.madwomanintheforest.com) girersen bütün kitaplarım için bir sürü kaynak bulabilirsin. Ayrıca blog sayfamdaki arşive de bakabilirsin (halseanderson.livejournal.com). Bloga gönderilen sorulara cevap veriyorum. Sen de aradığın cevabı arşivde bulabilirsin.

Sizinle uğradıkları cinsel saldırılar hakkında konuşan çok kişi oluyor mu? Bununla nasıl başa çıkıyorsunuz?

Cinsel saldırıya uğramış, hem kadın hem erkek yüzlerce insandan haber aldım. Bana güvenip hikâyelerini anlatabilmelerinden onur duyuyorum. Onları dinlemek bazen duygusal anlamda ağır gelebiliyor ama bu ağırlık, o kişinin çektiği acının yanında bir hiç. Böyle durumlarda benim görevim,

dikkatle dinleyip benimle konuşan kişiyi güvenilebileceği başka yetişkinler (anne-babaları, din adamları, danışmanlar, öğretmenler) bulup onlarla konuşmaya ve ihtiyaçları olan yardımı ve kaynakları almaya teşvik etmek oluyor.

Yakın zamanda cinsel saldırıya uğramış birine ne söylersiniz?

Tecavüz, İstismar & Ensest Ulusal Ağı,* bu alandaki en iyi kaynakları elinde bulunduruyor. Yakın zamanda saldırıya uğramış kurbanlara da, uzun bir süre önce saldırıya uğramış olanlara da, sesini yükseltip olanları anlatacak cesareti kendinde bulmaya çalışanlara da tavsiyeleriyle yardımcı olmaya ve tecavüzün sebep olduğu hasarların iyileşmesi için gereken yardımı almalarını sağlamaya çalışıyorlar.

Bu kitabınızla nasıl bir mesaj göndermeye çalışıyorsunuz?

Ben mesaj göndermem. Güzel hikâyeler anlatmaya çalışırım. Ama bir kitabı sevince, bir de iyi yazılmış bir kitapsa, genelde birkaç şey öğreniyorsunuz. İyi kitaplar insanların deneyimlerini bize yansıtır ve biz de bu sayede bir şeyler öğreniriz.

Ç.N. Rape, Abuse & Incest National Network (www.rainn.org)

Yazar olmak istediğinizi ne zaman anladınız? Yazar olmanın en sevdiğiniz ve en zor yönleri neler?

Benim yazma sebepim her zaman eğlenmek oldu. Yirmili yaşlarımin sonlarında birkaç tane kısa hikâyemi sattım, sonra bir yolunu bulup bazı gazetelerde, birkaç tane de serbest yazı işinde çalıştım. İnsanların yazı yazmam için bana para ödüyor olması hâlâ ilginç geliyor bana. Sürekli birilerinin beni omzumdan dürtüp bir hata yapıldığını söylemesini ve süt sağmaya dönmek zorunda kalmayı bekliyorum. (Üniversite paramı kazanmak için süt sağardım.)

Yazar olmanın en zor yanı, düşünmek için kesintisiz bir zamana ihtiyaç duymam. Gerçek hayat, korkunç bir sıklıkla araya girip duruyor. Ayrıca, insanların bana ne zaman “gerçek bir iş” bulacağını sormalarından da nefret ediyorum. Bir de, bence televizyonlardaki pazarlama reklamlarını yasaklayan anayasal bir kanun çıkarmaları lazım. Onun dışında, yazı yazmak harika bir iş.

Hayal gücümü serbest bırakmayı çok seviyorum. Bazen ağzında iğrenç şeyler tutarak geliyor geri ama bazen güzel şeyler getiriyor! Çocukların benim kitaplarımı sevmesi beni çok mutlu ediyor. Aklıma kusursuz bir tarifi, hareketin ya da diyalogun gelmesini çok seviyorum. Yazı yazmanın en güzel yanı, olayları anlattığım kısımlarla tasvirlerin nasıl

bağlanacağına karar vermek oluyor. Bir karakterin hikâyeyi ele geçirmesi de bayağı hoş bir şey.

Yazma süreciniz nasıl ilerliyor? Yazı yazmak için gittiğiniz özel bir yer var mı?

Pek çok farklı yerde yazı yazıyorum. İlk yazı yazma yerim küçük bir odaydı (gerçekten!). Sonra bodruma taşındım ama bu da çok kötü bir fikirdi; çok kasvetli bir yerdi. Şehirlerde, banliyölerde, uçaklarda, trenlerde ve arabalarda, bir sürü futbol ve beyzbol antrenmanı sırasında yazı yazmışlığım var.

Şimdi kırsalda yaşıyorum ve kocamın yaptığı evimizin tavan arasında çalışıyorum. Sandalyemin arkasında taş bir şömine, yukarıda da tavanı tutan ahşap kirişler var.

Şafak sökmeden önce uyanıp güneş doğarken yürüyüşe ya da koşuya çıkmaya, sonra da işin başına oturmaya çalışıyorum. Her gün mümkün olduğunca çok yazmaya çalışıyorum; en az sekiz, bazen de on iki ya da on altı saat yazıyorum. İlk taslaklarım hep çok dağınık oluyor ama önemli değil. En sevdiğim aşama gözden geçirme süreci; bir sahneyle haftalarca uğraştıktan sonra en sonunda halletme hissini çok seviyorum.

Benim hayatım, işim; işim de hayatım. Yazı yazmayı bir iş olarak düşünmüyorum; yazı yazmak benim kişiliğimin bir parçası.

Her yaş için çeşit çeşit kitap yazıyorsunuz, gençlik kitaplarının yanı sıra resimli kitaplardan kurgu dışı kitaplara; romanlardan tarihi kitaplara kadar pek çok türden kitabınız var. Sizin kadar çeşitli kitap yazan yazar pek yok. Bu konuda ne söyleyebilirsiniz? Böyle farklı türlerde yazmaya devam edecek misiniz?

Ben çok maymun iştahlıyım ve çok çabuk sıkılırım. Bebeğinden ergenine, bütün çocukları çok seviyorum. Ayrıca kafamın içinde yankılanıp duran *bir sürü* de ses var. Bazıları ergen sesleri, bazıları da hikâyelerinin duyulmasını isteyen küçük çocuklar. Kurgu dışı kitaplar yazmak da, bilgileri okuyuculara onları heyecanlandıracak bir şekilde sunmamı sağladığı için çok ilginç geliyor. Bir yıl içinde, bir gençler için bir de daha küçük okuyucular için birer roman yazmış olacağım. Bir yazar olarak, gelişiminin farklı aşamalarındaki okuyuculara nasıl hitap edebileceğimi bulmaya çalışmak hoşuma gidiyor. Sadece bir yaş grubu için kitaplar yazmanın nasıl bir şey olduğunu düşünemiyorum bile. Beni, kendimi öyle sınırlamaya zorlasalar muhtemelen kafayı yerdim.

Kitaplarınız arasında, aileniz hakkında yazdığınız bir kitap var mı?

Eşimle benim dört çocuğumuz var. Şimdi (2009'un başları) ikisi üniversiteden mezun oldu, üçüncüsü mezun olmak üzere, en küçüğü de lise üçüncü sınıfta. Çocuklarımı çok seviyorum ve onları asla bir kitabıma konu etmem. Öyle bir şey yaparsam onlardan faydalanmış olurum.

Çocuklarınız, annelerinin yazar olmasını seviyor mu?

Esnek bir programımın olmasını ve evimizde bir sürü kitabın olmasını seviyorlar. Bir kitap yetiştirmek zorunda olup günde on iki saat yazı yazdığım zaman sevmiyorlar beni. Bir de, daha fazla para kazanmamı diliyorlar.

Boş vakitlerinizde neler yapıyorsunuz?

Pek fazla boş vaktim olmuyor. Kocamla zaman geçirmiyorsam ya da seyahat etmiyorsam ya kitap okuyorum ya da yazıyorum. Spor salonunda spor yapmayı ve futbolla basketbol izlemeyi seviyorum. İnternet sitemle (www.madwomanintheforest.com) oyalanmayı seviyorum. Bir de, uyumayı çok seviyorum. Keşke uyumak için daha çok vaktim olsaydı.

Konuş Benimle için bir devam kitabı yazacak mısınız?

Bu biraz karışık bir konu, o yüzden bu konuda tamamen ayrı bir yazı yazdım. “Şöyle ki...” başlıklı yazıma bakabilirsin.

Neden hiç, başkarakter erkek olan bir kitap yazmadınız?

Yazdım! İsmi de *Twisted*. Bir erkeğin bakış açısından yazacağım için biraz gergindim ama çok eğlenceli oldu. Erkekler gerçekten de büyüleyici yaratıklar.

Erkek okuyuculardan *Twisted* hakkında bir sürü iç burkan e-posta aldım. Mektupların çoğu şöyleydi:

“Bu kitabı yazdığınız için size teşekkür etmek istedim. Ben, çok uzun yıllardır kendimi öldürmeyi düşünüyordum ve... [bu kitap] hayata yeni bir açıdan bakmamı sağladı ve ben ölümün kolay yol olmadığını anladım. Tyler’ın hissettiklerini yıllardır çok iyi anlıyorum... Bu kitap için size son derece minnettarım çünkü artık bir umudumun olduğunu ve ölümün sorunlarımın çözümü olmadığını biliyorum. Bir şey daha söyleyeyim; bu kitap elime alıp da bitirmeden bırakmadığım tek kitap.”

İşte bu sayede her sabah uyanıp tavan arasına çıkıyor ve bir sonraki kitabımın üzerinde çalışmaya başlayabiliyorum.

CİNSEL SALDIRI VEYA İSTİSMARIN AÇIKLANMASI DURUMUNDA DOĞRU TEPKİYİ VEREBİLMEK İÇİN ON İPUCU

1: Anlatan kişiye inanın.

İnsanların öne çıkıp hikâyelerini paylaşması son derece zor olabilir. Utanabilir ya da saldırı konusunda suçlu bulunmaktan korkabilirler. O yüzden birisi yaşadıklarını sizinle paylaştığında yapabileceğiniz en iyi şey onlara inanmak olacaktır. Unutmayın, bu durumu anlattıkları ilk kişi siz olabilirsiniz.

2: Üzülmelerinin normal olduğunu söyleyin.

Cinsel şiddet genellikle bir insanın duygusal, aklî ve fiziksel sağlığını etkiler. Örneğin, bazı cinsel şiddet mağdurları etraflarındaki insanlara güvenmekte zorlanabilir. Kimisi de depresyon veya anksiyete yaşayabilir. Ayrıca, bu mağdurların onlara yaşadıkları istismarı hatırlatan fiziksel yaraları da olabilir. Bir mağdura yaşadığı acılar konusunda hak vermek, başına gelen olayın ve bu olayın hayatına etkilerinin varlığını kabul ettiğimizi göstermek için oldukça etkili bir yöntemdir. Ona destek verdiğinizi göstermek için şöyle ifadeler kullanın:

1. Başına böyle bir şey geldiği için çok üzgünüm.
2. Eminim çok zorlanmışsındır/korkmuşsundur.
3. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim; bu konuda konuşmanın senin için ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyorum.

3: Kişisel sınırlarına saygı duyun.

Mağdurun hikâyesini kendi istediği gibi anlatmasına izin verin. Sözü nü kesmemeye ve çok fazla soru sormamaya çalışın. Siz daha çok ayrıtı öğrenmek istiyor olabilirsiniz ama mağdur o bilgileri paylaşmaya hazır olmayabilir. Kafanızı sallayıp göz temasını koruyarak da desteğinizi ve ilginizi gösterebilirsiniz. Özellikle istemedikleri sürece onlara dokunmaktan kaçının.

4: Olanların onların hatası olmadığını hatırlatın.

Mağdurlar, özellikle de onlara saldıran kişiyi tanıyorlarsa kendilerini suçlayabilirler. Bazıları da saldırı sırasında karşı koyamadıkları için kendilerini suçlu hissedebilirler. Çocuklukta cinsel saldırıya uğramış mağdurlar, onlara saldıran kişi bakıcıları ya da anne-babalarıysa içsel çatışmalar yaşayabilirler. Kendilerini suçlu bulduklarından dolayı acı çekenlere yardım etmek için şunları söyleyebilirsiniz:

1. Bu saldırının olmasını sen istemedin veya buna sen sebep olmadın. Bunun tek sorumlusu sana saldıran kişidir.
2. Korkunç veya stresli bir durumdayken karşı koymak zordur. Bu senin suçun değildi.
3. Sen o kişiye güvendin. O ise senin güvenine ihanet etti.

5: Mahremiyetlerine saygı gösterin.

Mağdur belirli bir sebepten dolayı size güvenmiştir; belki sizin onu yargılamayacağınızı veya ona destek olacağınızı düşünmüştür. Size sırrını açtıktan sonra onun mahremiyetine saygı göstermeniz önemlidir. Hikâyesini başkalarıyla paylaşmadan önce bunu sorun etmediğinden emin olmanız gerekir. Bu adımı atmaya henüz hazır olmayabilir.

6: Tavsiye vermekten kaçının.

Özellikle siz de benzer bir durumla karşılaşmışsanız insanlara çözüm sunmak istemeniz gayet doğaldır. Ama mağdurun çoktan harekete geçmiş olabileceğini aklınızdan çıkarmayın. “Polise ihbar etmelisin,” ya da “Bir terapist bulmalısın,” demek yerine daha destekleyici bir yaklaşım tercih etmeli ve “İyileşmene yardımcı olabilecek bilgiler vermeme ister misin?” demelisiniz. İstediyini söylerse 8. maddedeki bilgileri verebilirsiniz. Ama mağdur hayır derse kararına saygı duymalısınız.

7: Tıbbi yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sorun.

Saldırı uzun bir süre önce gerçekleşmiş de olsa mağdurların tıbbi yardıma ihtiyaçları olabilir. “Tıbbi yardım almaya açık mısınız?” diye sorabilirsiniz. Sizin için sakıncası yoksa hastaneye giderken ona eşlik etmeyi teklif edebilirsiniz. Mağdur reşit değilse hastanenin, saldırı konusunda güvenlik güçlerini bilgilendirmek zorunda olabileceğini aklınızdan çıkarmayın.

8: Daha fazla destek alma fikrine açık olup olmadıklarını sorun.

Yerel temsilcilikler (tecavüz kriz hattı olarak bilinirler) mağdurlara duygusal destek, ihbarla ilgili bilgiler ve diğer bazı hizmetler sağlayabilirler. Bu hizmetler hakkında daha fazla bilgi almak veya eğitimli bir çalışanla konuşmak için Ulusal Cinsel İstismar Hattını 1.800.656.HOPE (4673) numarasından arayabilir veya online.rainn.org adresli internet sitesine bakabilirler. Hem telefon hem de çevrimiçi hizmetlere 7 gün 24 saat ulaşılabilir.

9: Kendinize iyi bakın.

Mağdurların hikâyelerini dinleyip ihtiyacı olanlara yardımcı olmak zor olabilir. O yüzden, kendi destek kaynakları-

nızla zaman geçirin (sevdikleriniz ya da evcil hayvanlarınız gibi) veya hoşlandığınız şeyleri yapın (fotoğraf çekmek, komedi filmi izlemek, koşmak gibi). Kendinizle ilgilenmek, başkalarına yardım etmekten kaynaklanan stresi hafifletme konusunda yardımcı olabilir.

10: Gerekli bilgileri öğrenin.

Rainn.org adresli internet sitesini ziyaret ederek cinsel şiddet konusu hakkında daha çok bilgi edinebilir ve cinsel şiddete karşı verilen mücadeleye dâhil olmanın yollarını öğrenebilirsiniz.

SANSÜR HAKKINDA BİR YORUM

Gençleri yetiştirmek için oldukça korkunç bir zamanda yaşıyoruz. Biliyorum. Ben de dört tanesini büyüttüm. Karşılaştığımız sorunlardan biri, medya ve internet yüzünden emsali görülmemiş miktarda cinsel içeriğe maruz kalan bir nesille karşı karşıya olmamız. Gençler cinselliği görüyor, hakkında konuşuyor, hormonları tepki veriyor ve bir sürü çocuk bu yüzden kendini acı dolu durumlar içinde buluyor.

Edebiyat, dünyayı öğrenmemiz ve değerleri bir nesilden diğerine geçirebilmemiz için güvenli ve uzun zamandır kullanılan, geleneksel bir yol. Kitaplar, yeri gelir, hayat kurtarır.

Modern gençlik edebiyatı, bazı kişileri şaşırtıyor çünkü bu edebiyat türü bugünün gençlerinin konuşma, düşünme ve davranış tarzının birebir yansıması. Ama bu kitapların genç okuyuculara ulaşabilmesi için dürüst olması gerekir. Amerika'daki gençler, en çok önem verdikleri konuları tartışabilecekleri ortamı yaratacak, sorumlu ve güvenilir yetişkinlere ihtiyaç duyuyor. Kitap okumak ve bu kitapları tartışmak, gençlerin ergenlik döneminin zorluklarını iyice düşünüp öğrenmesi için en etkili yollardan biri.

Gördüğüm sansürlerin çoğu korku kaynaklı. Buna saygı duyuyorum. Dünya çok korkunç bir yer. Çocukları, özellikle de ergenleri yetiştirmek için hiç de iç açıcı olmayan bir yer. Çocukları büyüyüp yetişkin olana kadar gözetip korumak insan doğasında var. Ama ergenlikle ilgili sorunları anlatan kitaplara sansür koymak hiç kimseyi korumuyor. Hatta tam tersi. Çocukları karanlığa terk edip savunmasız bırakıyor.

Sansür; korkunun çocuğu, cahilliğin babasıdır. Çocuklarımız, hayatın gerçeklerini öğrenmekten alıkonulmamalı. Bizler cesur olup onlara harika kitapları vermeliyiz ki istediğimiz gibi birer kadın ve erkek olabilsinler.

TARTIŞMA REHBERİ

Romanın ismini ve bu ismin önemini tartışın. Sessizlik ve gerçek hikâyede nasıl bir rol oynuyor?

Konuşmakla dinlemek arasında bir ilişki var mı? Biri olmadan diğeri var olabilir mi?

Arkadaşlık nedir? Melinda'nın Heather, Ivy, Nicole ve Rachel'la ilişkilerinin önemli öğelerini tanımlayın. Melinda bu kızların herhangi biriyle gerçekten arkadaş mı? Arkadaşlık farklı insanlar için farklı anlamlar ifade edebilir mi? Fikrinizi desteklemek için kitaptan farklı pasajlar gösterin.

Melinda şöyle diyor: *"Çeneni kapat, dudaklarını mühürle, sesini kes. İletişim kurmakla ya da duyguları ifade etmekle ilgili televizyonda duyduğunuz bütün o saçmalıklar yalandan ibaretti. Aslında kimse ne söyleyeceğinizi duymak istemiyordu."* Ona katılıyor musunuz? Neden? Romandaki olaylar Melinda'nın bu sözünü destekliyor mu yoksa çürütüyor mu? Nasıl?

Melinda'yı sessiz kalmaya iten şey ne? Neden korkuyor?

Merryweather Lisesi'nin sosyal hiyerarşisini tartışın. Kim-

lik kavramı romanda nasıl bir rol oynuyor? Okuldaki arkadaş gruplarından birine dâhil olmak Heather için neden bu kadar önemli, Melinda için neden önemsiz?

Melinda kendini neden arkadaşlarından soyutluyor? Bunu yapmakta haklı mı?

Melinda kitaptaki yan karakterlerin çoğuna takma ad takıyor. Bunun önemini, hikâyenin gelişimine ve bir okur olarak sizin deneyiminize katkısını tartışın.

Sizce Melinda kitabın başında Andy Evans'tan bahsederken neden O ŞEY diyor? Adını kullanmaya ne zaman başlıyor? Neden?

Melinda, okuldaki hangi yerleri sığınak olarak görüyor? Bu yerlerin özellikleri, Melinda'nın kişiliğine nasıl bir pencere açıyor?

Melinda resim dersinde ne öğreniyor? Bütün yıl üzerinde çalıştığı ağaç en sonunda neyi temsil ediyor?

David Petrakis, Melinda'nın sesini bulma macerasına nasıl bir katkı sağlıyor? Bay Freeman, Melinda'yı nasıl etkiliyor? Annesi, babası ve romandaki diğer yetişkinler, Melinda'nın yolculuğunda nasıl bir rol oynuyor?

İçten içe oldukça komik olmasına rağmen, Melinda dış dünyaya karşı depresif görünüyor. Depresyonu hangi yönlerden belli oluyor? Çevresindeki insanlar onun davranışlarına nasıl tepki veriyor? Sizce uygun bir tepki mi veriyorlar? Siz olsanız nasıl tepki verirdiniz?

Dedikodunun hikâyedeki rolü ne? Söylentilerle gerçekleri nasıl ilişkilendirebileceğinizi tartışın. Biri diğerinden daha mı güçlü?

Melinda ve Rachel'in kütüphanedeki yazılı sohbetleri üzerine düşünün. Melinda'nın söyledikleri karşısında Rachel'in verdiği tepkiyi tartışın. Sizce neden öyle davranıyor? Melinda'ya inanıyor mu?

Doğa, hikâyede kendini nasıl gösterip anlama nasıl bir katkıda bulunuyor? Mevsimlerin değişiminin Melinda'nın konuşma kabiliyetini yansıtıp yansıtmadığını tartışın.

Söz söylemeden konuşmak mümkün mü? Neden? Cevabınızı desteklemek için kitaptan pasajlar gösterin.

Kitabın sonunu ve son sahnenin hikâyeye ilişkisini tartışın.

En sonunda Melinda'nın konuşmasını sağlayan şey ne?

CİNSEL SALDIRI İSTATİSTİKLERİ

YALNIZ DEĞİLSİNİZ.

Her 6 Amerikalı kadından biri, bir tecavüz teşebbüsüne ya da tecavüze maruz kalıyor. ABD’de her 5 dakikada bir tecavüz ihbarı yapılıyor. Uzmanların tahminlerine göre tecavüzlerin yalnızca yüzde 16’sı polise ihbar ediliyor.

Tecavüz ve cinsel saldırı kurbanlarının neredeyse yarısı 18 yaşının altındaki kızlardan oluşuyor.

16 ve 19 yaşları arasındaki kızların tecavüze, tecavüz teşebbüsüne ya da cinsel saldırıya uğrama olasılığı, genel nüfusa göre 4 kat daha fazla.

Tecavüze veya cinsel saldırıya uğrayan gençlerin çoğu tanıdıkları biri tarafından saldırıya uğruyor.

Amerikalı kadınların 17.7 milyonu tecavüz teşebbüsü veya tecavüz kurbanı.

YETİŞKİN VE GENÇ ERKEKLER DE CİNSEL SALDIRIYA UĞRAYABİLİR.

Her 33 Amerikalı erkekten biri tecavüz teşebbüsüne ya da tecavüze uğramaktadır.

2003 yılında tecavüz kurbanlarının yüzde 10’u erkekti.

CİNSEL SALDIRI KURBANLARININ:

Depresyona girme olasılıkları 3 kat daha fazla.

Travma sonrası stres bozukluğu geçirme olasılıkları 6 kat daha fazla.

Alkol bağımlısı olma olasılıkları 13 kat daha fazla.

Uyuşturucu bağımlısı olma olasılıkları 26 kat daha fazla.

İntihara meyilli olma olasılıkları 4 kat daha fazla.*

Ç.N. Adalet Bakanlığı ve ABD Hastalık Kontrol ve Koruma Merkezleri tarafından yapılan çalışmalardan alınan istatistikler.

Kaynak: <http://www.911rape.org/facts-quotes/statistics>